

НОРА РОБЪРТС ФРЕНСКА ВРЪЗКА

Превод от английски: Ирина Димитрова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Пътуването с влака изглеждаше безкрайно и Сиренити се чувстваше изтощена. Снощната препирня с Тони и дългият полет от Вашингтон до Париж бяха твърде уморителни, а ето че към тях се прибавяха и ужасните часове в задушния влак, където вече едва съдържаха стонове си от преумора. В края на краищата, тъжно отбеляза тя, явно не ме бива в пътешествията.

Пътуването стана повод за последния окончателен разрыв между Сиренити и Тони, отношенията им бяха обтегнати от седмици. Постоянните ѝ откази на предложенията му за женитба бяха предизвикали поредица скарвания, ала Тони я желаше и търпението му изглеждаше неизчерпаемо. Едва когато му съобщи за намерението си да замине, самообладанието му се пропука и войната започна.

— Не можеш да се втурнеш така изведнъж към Франция, за да видиш някаква предполагаема баба, за чието съществуване научи едва преди няколко седмици.

Тони крачеше нервно из стаята и раздражено прокарваше пръсти през безупречно подстриганата си руса коса.

— Към Бретан — бе уточнила Сиренити. — И няма никакво значение кога съм научила. Нали вече знам.

— Тази старица ти пише писмо, казва ти, че е твоя баба и че иска да те види и ти хукваш, без да се замислиш — гневно подхвърли Тони.

Сиренити съзнаваше, че той бе свикнал да разсъждава логично и затова не бе в състояние да проумее спонтанното ѝ решение, а тя самата с мъка се владееше и се опитваше да говори спокойно.

— Тя е майка на майка ми, Тони, единствената ми останала родственица и смятам да се срещна с нея. Знаеш, че планирам това пътуване откакто пристигна писмото.

— Старицата чака да минат цели двайсет и четири години, без да даде знак за съществуването си, а сега най-неочаквано организира голямото събиране — той продължи да крачи из просторната стая, сетне внезапно се извърна към Сиренити. — Защо, за Бога, родителите

ти никога не са споменавали за нея? Защо ти пише чак сега, когато вече са мъртви?

Сиренити си даваше сметка, че Тони не бе преднамерено жесток; жестокостта не му бе в природата, той просто разсъждаваше логично, защото като адвокат непрестанно работеше с факти и цифри. Дори нямаше представа за непреодолимата мъка, разкъсваща сърцето ѝ два месеца след внезапната неочаквана смърт на родителите ѝ. Ала съзнанието, че не бе искал да ѝ причини болка, не успя да възпре избухването ѝ и кавгата се разрасна, докато накрая Тони гневно си тръгна, като я остави изпълнена с гняв и неприязън.

Докато влакът с пухтене си пробиваше път през Бретан, Сирените бе принудена да признае, че тя също хранеше известни съмнения. Защо баба ѝ, тази непозната контеса Франсоаз дьо Кергален, бе запазила мълчание почти четвърт век? Защо майка ѝ, красивата ѝ, изискана, неповторимо очарователна майка никога не бе споменавала за родственицата в далечен Бретан? Дори баща ѝ, колкото и да беше общителен, прям и откровен, никога не бе изричал и дума за роднинска връзка отвъд Атлантическия океан.

Бяхме толкова привързани един към друг, спомни си Сиренити. Тримата бяха непрекъснато заедно. Дори когато бе съвсем малка, родителите ѝ я водеха на гости у сенатори, конгресмени и посланици.

Джонатан Смит бе изключително търсен художник; портрет, създаден от даровитата му ръка, бе смятан за ценна придобивка. Вашингтонското общество бе възхвалявало творбите му повече от двайсет години. Той бе обичан и уважаван както като човек, така и като художник, а нежният чар и изяществото на Гейл, неговата съпруга, бяха превърнали двойката във високо ценени гости на светските сбирки в столицата.

Когато Сиренити бе пораснала и дарбата ѝ на художник се бе проявила, гордостта на баща ѝ нямаше граници. Двамата скицираха и рисуваха заедно, отначало като учител и ученичка, сетне като равностойни колеги и споделената радост от изкуството ги бе сближила още повече.

Малкото семейство се наслаждаваше на идилично съществуване в елегантната си къща в Джорджтаун, живот, изпълнен с любов и смях, докато светът на Сиренити не се бе сгромолясал заедно със самолета, с който родителите ѝ бяха заминали за Калифорния. Невъзможно ѝ бе да

повярва, че те са мъртви, а тя продължава да живее. В стайте с високи тавани вече не отекваше гръмкият глас на баща ѝ, нито нежният смях на майка ѝ. Къщата бе празна, само спомените лежаха като сенки във всеки ъгъл.

През първите две седмици Сиренити не можеше да понесе гледката на платно или четка, нито пък мисълта да влезе в ателието на третия етаж, където двамата с баща ѝ бяха прекарвали толкова много часове, където майка ѝ влизаше да им напомни, че дори художниците трябва да се хранят.

Когато най-сетне бе събрала смелост да изкачи стълбите и да влезе в обяната от слънце стая, наместо непоносима скръб, бе усетила странен целебен покой. Светлината заливаше стаята със слънчева топлина, а стените излъчваха любовта и смеха, съществували някога тук. Сиренити отново бе започнала да живее, отново бе започнала да рисува, а Тони бе мил и внимателен, помагаше ѝ да запълни празнотата, оставена от загубата на родителите ѝ. Сетне бе пристигнало писмото.

А ето че сега тя бе оставила Джорджтаун и Тони далеч назад и бе тръгнала да търси онази част от себе си, която принадлежеше на Бретан, както и непознатата си баба. Странното официално писмо, което я бе накарало да напусне познатите оживени улици на Джорджтаун и я бе довело в непознатите околности на Бретан, бе прибрано на сигурно място в кожената чанта до нея. В посланието нямаше топлота, само факти и покана, която напомняше по-скоро на кралска заповед, помисли си Сиренити, едновременно раздразнена и развеселена. Ала, макар заповедта да бе засегнала гордостта ѝ, любопитството и желанието да научи повече за семейството на майка си в крайна сметка бяха надделели. С характерната си импулсивност и организираност тя бе уредила пътуването, бе затворила къщата в Джорджтаун и бе изгорила всички мостове, свързващи я с Тони.

Влакът изпъшка и изсвири пронизително, щом навлезе в гара Ланион. Обзета от радостно вълнение и същевременно уморена от часовата разлика, Сиренити взе ръчния си багаж и слезе на перона, където за първи път огледа внимателно родната страна на майка си.

Взря се наоколо с очите на художник, потопа се за миг в непретенциозната красота и нежните преливащи се цветове на Бретан.

Мъжът наблюдаваше съсредоточения ѝ вид, леката усмивка, играеща по разтворените ѝ устни и тъмната му вежда се повдигна в лека изненада. Той продължително се взря в жената — висока и слаба, облечена в светлосин костюм, широката пола падаше меко около дългите стройни крака. Лекият ветреца нежно прокарваше пръсти през огряната ѝ от слънцето коса, обрамчваща овално лице с изящни черти. Очите ѝ с цвят на бренди бяха големи и широко отворени, тежките ресници бяха малко по-тъмни от косата. Кожата ѝ изглеждаше изключително нежна, гладка като алабастр и напомняше ефирната красота на изящна орхидея. Той твърде скоро щеше да открие, че външността често е измамна.

Мъжът приближи бавно, почти неохотно.

— Вие сте госпожица Сиренити Смит? — попита на английски с лек акцент.

Сиренити се стресна при звука на гласа. Бе така погълната от пейзажа, че не бе забелязала приближаването на мъжа. Отметна косата си, извърна се и вдигна поглед към тъмните кафяви очи с тежки ресници.

— Да — отвърна и се зачуди защо тези очи я карат да се чувства толкова странно. — Вие от замъка Кергален ли сте?

Лекото повдигане на тъмната вежда бе единствената промяна в изражението на мъжа.

— Да, аз съм Кристоф дьо Кергален. Дойдох, за да ви отведа при контесата.

— Дьо Кергален? — повтори Сиренити с лека изненада. — Да не би и вие да сте някой мой загадъчен родственик?

Веждата остана вдигната, чувствените устни леко трепнаха, ала изражението остана непроницаемо.

— Може да се каже, госпожице, че сме далечни братовчеди.

— Братовчеди значи — промърмори тя, докато двамата се изучаваха един друг като претенденти за награда, преценяващи силите на съперника.

Гъстата права черна коса падаше до яката му, тъмните очи не трепваха и изглеждаха също тъй черни на фона тъмния бронзов загар на лицето. Острите ястребови черти му придаваха вид на пират,

мъжественото излъчване едновременно я привличаше и отблъскваше. Прииска ѝ се да извади скицника си и да се опита да улови аристократичната му мъжественост с молив и хартия.

Продължителният ѝ оглед не го смути ни най-малко, очите му не се отделиха от нейните, останаха хладни и надменни.

— Куфарите ви ще бъдат докарани в замъка — той се наведе и взе чантите, които бе оставила на перона. — Моля, последвайте ме, контесата няма търпение да ви види.

Мъжът я отведе до лъскав черен седан, помогна ѝ да се настани на седалката до шофьора и прибра чантите отзад. Държеше се тъй хладно и резервирано, та Сиренити се почувства едновременно раздражена и заинтригувана. Потеглиха в мълчание, сетне младата жена се извърна на седалката и го погледна смело и открито.

— И какви братовчеди сме по-точно? — попита тя.

Как ли трябва да се обръщам към него, зачуди се. Мосю? Кристоф? Ей, ти?

— Съпругът на контесата, бащата на майка ви, починал, когато майка ви била дете — започна да обяснява той с учтив, леко отегчен тон и на Сиренити ѝ се прииска да му каже да не си дава труда. — Няколко години по-късно контесата се омъжила за моя дядо, конт дьо Кергален, чиято съпруга починала, след като го дарила със син, моя баща — той се извърна и ѝ хвърли бегъл поглед. — Вашата майка и моят баща били отгледани като брат и сестра в замъка. Дядо ми починал, баща ми се оженил, живял достатъчно, за да ме види роден, след което се застрелял случайно по време на лов. Майка ми скърбила в продължение на три години, след което го последвала в семейната гробница.

Историята бе разказана с хладно безразличие и състраданието, което Сиренити иначе би изпитала към малкото дете, останало сираче, така и не се материализира. Тя продължи да се взира в ястребовия му профил още няколко минути.

— И тъй, значи вие сте настоящият конт дьо Кергален и мой братовчед по сватовство.

— Да — той отново ѝ хвърли бегъл небрежен поглед.

— Не мога да ви опиша колко ме развълнуваха тези два факта — заяви тя с неприкрит сарказъм. Веждата му отново се повдигна, когато мъжът се обърна към нея и за миг на Сиренити ѝ се стори, че долавя

искрици смях в хладните му тъмни очи. Тя веднага пропъди тази мисъл, убедена, че мъжът до нея никога не се усмихва. — Познавахте ли майка ми? — попита, след като мълчанието се проточи.

— Да. Бях на осем години, когато тя напусна замъка.

— Защо го напусна? — попита Сиренити и открито се взря в него с кехлибарените си очи. Мъжът извърна глава и също тъй открито отвърна на погледа ѝ. Властните му очи я смразиха, преди той да насочи отново вниманието си към пътя.

— Контесата ще ви каже всичко, което би желала да знаете.

— Което би желала? — избухна Сиренити, ядосана от явния отказ. — Нека се разберем, братовчеде. Възнамерявам да разбера съвсем точно защо майка ми е напуснала Бретан, както и защо съм прекарала целия си живот, без да зная нищо за баба си.

Кристоф спокойно запали пура и бавно изпусна дима.

— Нищо не мога да ви кажа.

— Имате предвид, че нищо няма да ми кажете — присви очи Сиренити.

Мъжът само сви рамене и Сиренити се взря през предното стъкло, като неволно повтори жеста му, без да забележи леката усмивка, заиграла по устните му.

Продължиха да пътуват в мълчание, прекъсвано от време на време от въпросите на Сиренити относно околния пейзаж. Кристоф отговаряше учтиво и едносрично, без да си дава труда да поддържа разговор. Яркото слънце и ясното небе биха били достатъчни да уталожат умората от пътуването, ала хладното държание на мъжа напълно заличаваше природните дарове.

— За конт от Бретан — отбеляза тя с измамна любезност, след като бе изтръгнала още две срички от него, — говорите английски забележително добре.

Сарказмът изобщо не го засегна и той отвърна леко покровителствено.

— Контесата също говори английски доста добре, госпожице. Слугите обаче знаят само френски или бретонски. Така че ако срещнете затруднения, ще трябва да помолите за помощ контесата или мен.

Сиренити отметна глава и в златистите ѝ очи проблесна надменно презрение.

— Ce n'est pas necessaire, Monsieur le Comte. Je parle bien le francais.

Тъмната вежда отново се вдигна в хармония с устните му.

— Bon — отвърна мъжът. — Това много ще улесни визитата ви.

— Още много ли има до замъка? — продължи Сиренити на френски. Чувстваше се сгорещена, смазана и изтощена. Заради дългото пътуване и часовата разлика имаше усещането, че се вози дни наред и копнееше за вана, пълна с топла сапунена вода.

— От известно време се движим из земята на Кергален, госпожице — отвърна мъжът, без да отделя очи от криволичеция път. — Замъкът е вече близо.

Колата бавно се изкачваше по пътя. Сиренити затвори очи, измъчвана от пулсираща болка в лявото слепоочие и трескаво ѝ се прииска загадъчната ѝ баба да живееше на някое по-лесно място като Айдахо например или Ню Джързи. Когато отново отвори очи, болката, умората и оплакванията ѝ се стопиха като мъгла на горещото слънце.

— Спри! — извика тя на английски и несъзнателно сложи ръка на рамото на Кристоф.

Замъкът се извисяваше горд и самотен; огромна каменна постройка от друг век с тесни кули и назъбени стени, с островърх сив покрив, който меко проблясваше на фона на яркосиньото небе. Прозорците бяха толкова много, високи и тесни, отразяваха отслабващата слънчева светлина в хиляди нюанси. Беше древен, надменен, самоуверен и Сиренити се влюби от пръв поглед.

Кристоф наблюдаваше изненадата и удоволствието, изписани по лицето ѝ, все още усещаше топлата ѝ ръка върху рамото си. Непокорна къдрица бе паднала на челото ѝ и той посегна да я отметне, ала се овладя навреме и раздражено се втрени в ръката си.

Сиренити бе изцяло погълната от гледката и не забеляза движението на мъжа; вече планираше от какъв ъгъл ще направи скиците, представяше си рова, който сигурно е заобикалял замък в миналото.

— Великолепен е — промълви тя накрая и се взря в спътника си. Припряно отдръпна ръка от рамото му, чудейки се как ли е попаднала там. — Прилича на замък от приказка. Сякаш чувам звука на тропетите, виждам рицарите в брони и дамите в широки надиплени

рокли и високи островърхи шапки. Има ли наблизно дракон? — усмихна се тя и цялото ѝ лице грейна.

— Не, ако не се брои Мари, готвачката — отвърна Кристоф, като свали за миг хладната учтива маска и по лицето му се разля широка обезоръжаваща усмивка, която го направи по-млад и достъпен.

„Е, значи е човек, все пак“, заключи Сиренити. Ала когато сърцето ѝ заблъска в отговор на неочакваната усмивка, тя осъзна, че в човешкия си образ мъжът е много по-опасен. Щом очите им се срещнаха, обзе я странното усещане, че е съвсем сама с него, останалият свят бе само декор, докато двамата споделяха вълшебното си уединение, а Джорджтаун изглеждаше отдалечен на цяла вечност.

Сдържаният учтив непознат скоро замени очарователния придружител и Кристоф потегли в мълчание, още по-напрегнато и хладно след кратката сърдечна интерлюдия.

„Внимавай, Сиренити, предупреди се тя. Въображението ти отново се развихри. Този мъж съвсем определено не е за теб. Поради някаква неясна причина той дори не те харесва и една кратка усмивка няма да промени студения снизходителен аристократ.“

Кристоф спря колата на широка извита алея наскред покрития с плочи вътрешен двор, чиито ниски каменни стени тънеха в кичестите бели, червени и лилави цветове на пламъка. Мъжът слезе от колата и Сиренити го последва, преди той да успее да заобиколи и да ѝ отвори вратата. Бе дотолкова погълната от приказната атмосфера, че не забеляза недоволно смръщените му вежди.

Той я хвана за ръка и я поведе по каменните стъпала към тежката дъбова врата, сетне дръпна лъскавата месингова халка и с лек поклон ѝ кимна да влезе.

Преддверието бе огромно. Подът блестеше като огледало, тук-там покрит с фини очевидно ръчно тъкани килими. Стените бяха с ламперия, покрити с гоблени — големи, пъстроцветни и невероятно старинни. Голяма стенна закачалка и висока маса, и двете от дъб, блестяха с патината на времето, дъбови столове с ръчно изработени седалки допълваха стаята, в която се носеше аромат на свежи цветя, и която се стори странно позната на Сиренити. Сякаш бе знаела какво да очаква, прекрачвайки прага на замъка, а стаята като че я позна и топло я приветства.

— Нещо не е наред ли? — попита Кристоф, забелязал объркването, изписано по лицето ѝ.

Тя поклати глава и леко потрепери.

— Сякаш съм била тук преди — промълви и се обърна към него. — Много странно. Имам чувството, че и друг път съм стояла точно тук — тя едва се сдържа да не добави „с теб“. Пое дълбоко въздух и неспокойно раздвижи рамене, сякаш да прогони усещането. — Много е странно.

— Е, Кристоф, значи я доведе.

Сиренити откъсна поглед от тъмнокафявите очи и се извърна към баба си.

Контеса дьо Кергален бе висока и стройна почти като Сиренити. Косата ѝ бе чисто бяла и обрамчваше като облак слабо лице с изострени черти, което изглеждаше неподвластно на мрежата от бръчки, изтъкана върху него. Очите бяха ясни, пронизващо сини под добре оформените вежди, а царствената осанка издаваше, че възрастната дама прекрасно съзнава как шестте десетилетия не са помрачили красотата ѝ.

Това не е добрата мила баба, помисли си Сиренити. Тази дама е контеса до мозъка на костите си.

Очите бавно и внимателно огледаха Сиренити от главата до петите, само за миг по лицето пробяга сянка от емоция, след което изражението на контесата отново стана безстрастно и резервирано. Тя протегна изящната си ръка, украсена с пръстени.

— Добре дошла в замъка Кергален, Сиренити Смит. Аз съм контеса Франсоаз дьо Кергален.

Сиренити пое протегнатата ръка и се зачуди дали трябва да я целуне и да направи реверанс. Ръкостискането бе кратко и официално — никакви топли прегръдки, никаква приветствена усмивка. Тя преглътна разочарованието си и отвърна също тъй официално.

— Благодаря, госпожо. Радвам се, че съм тук.

— Сигурно си уморена от пътуването — заяви контесата. — Лично ще те заведа до стаята ти. Сигурно би желала да си починеш, преди да се преоблечеш за вечеря.

Тя пое към широкото вито стълбище и Сиренити я последва. На площадката се извърна и срещна погледа на Кристоф, който я

наблюдаваше смръщено. Той не си даде труда да отмести очи, затова Сиренити припряно се извърна и забърза след контесата.

Минаха по дълъг тесен коридор с месингови лампи по стените, закачени на равни разстояния една от друга, заменили вероятно някогашните поставки за факли. Когато спря пред една врата, контесата се извърна към Сиренити и след като отново я огледа набързо, отвори вратата и с жест покани внучката си да влезе.

Стаята бе голяма и просторна, ала въпреки това излъчваше деликатно изящество. Мебелите бяха от лъскаво черешово дърво, голямо легло с балдахин заемаше по-голямата част от стаята, копринената му покривка бе украсена с фина бродерия. Срещу леглото имаше камина, върху полицата бяха изваяни красиви орнаменти, колекция от фигурки от дрезденски порцелан се отразяваше в голямото огледало, поставено в рамка на стената. Едната стена бе извита и остъклена, тапицираният перваз на прозореца подканваше да седнеш и да се насладиш на прекрасната гледка.

Сиренити се почувства непреодолимо привлечена от стаята, която излъчваше любов и щастие, както и нежна, добре позната елегантност.

— Това е била стаята на мама.

По лицето на контесата отново пробяга сянка на емоция, ала бързо угасна като духната от вятъра свещ.

— Да. Гейл я подреди сама, когато беше на шестнайсет.

— Благодаря ви, че ми я предоставяте, госпожо — хладният отговор на контесата не разсея топлината, с която я обгръщаше стаята и Сиренити се усмихна. — Ще се чувствам близо до мама по време на престоя си тук.

Контесата само кимна, сетне натисна малко копче в стената.

— Бриджит ще ти приготви ваната. Куфарите ти скоро ще пристигнат и тя ще ти помогне да ги разопаковаш. Вечерята е в осем, освен ако не искаш лека закуска веднага.

— Не, благодаря, контесо — отвърна Сиренити. Започваше да се чувства като гост в много скъп хотел. — Осем е добре.

Контесата се отправи към вратата.

— Бриджит ще те отведе в салона, щом си починеш. Коктейлите се сервират в седем и половина. Ако имаш нужда от нещо, трябва само да позвъниш.

Вратата се затвори зад нея, а Сиренити пое дълбоко въздух и се отпусна тежко на леглото.

„Защо дойдох? — запита се тя и затвори очи, внезапно почувствала се самотна. Трябваше да си остана в Джорджтаун, трябваше да остана при Тони, при нещата, които разбирам. Какво търся тук? Тя въздъхна, пропъди депресията и отново огледа стаята си. Стаята на мама, напомни си тя и усети приятно спокойствие. Това е нещо, което мога да разбера.“

Сиренити приближи до прозореца. Здрачът бавно се спускаше, слънцето проблесна с последен ярък пламък, преди да се оттегли за почивка. Лек ветрец раздвижи въздуха и няколко облачета мързеливо заплуваха по притъмняващото небе.

Замък на хълм в Бретан. Сиренити поклати глава, коленичи на перваза и се загледа в падащия здрач. Къде се вместише Сиренити Смит във всичко това? „Някъде. Тя се намръщи при отговора, дошъл право от сърцето ѝ. По някакъв начин аз съм част от това място. Усетих го в момента, в който зърнах тези каменни стени и отново, когато влязох в преддверието.“ Прогони това чувство в дълбините на съзнанието си и се съсредоточи върху баба си.

Тя със сигурност не бе развълнувана от срещата, реши Сиренити с тъжна усмивка. А може би спазването на официалния европейски етикет я караше да изглежда толкова хладна и резервирана. Едва ли би ме поканила, ако не искаше да ме види. Предполагам, очаквах повече, защото исках повече. Тя сви рамене. Търпението никога не е било сред добродетелите ми, но като че ли е по-добре да го развия. Може би ако посрещането ми на гарата бе малко по-топло... Тя се намръщи, припомняйки си отношението на Кристоф.

Бих могла да се закълна, че му се е искало да ме натовари обратно на влака в мига, в който ме е видял. Сетне вбесяващия разговор в колата. Тя се намръщи още повече и отмести поглед от мекия сумрак навън. Какъв студен мъж, истинско олицетворение на бретонски граф, рече си тя. Може би затова ми въздейства толкова силно. Тя подпря брадичка с длан и си припомни необичайното усещане, възцарило се помежду им, докато седяха сами в удължаващата се сянка на замъка. Той е по-различен от всички мъже, които познавам: елегантен и енергичен. Мъжественост, обвита в изисканост. Сила. Думата проблесна в съзнанието ѝ и я накара отново

да се намръщи. Да, призна тя с неохота, която не можа да си обясни, той излъчва сила и самоувереност.

Той би събудил интереса на всеки художник. „Привлича ме като художничка, а не като жена, каза си тя. Една жена би трябвало да е луда, за да се обвърже с такъв мъж. Напълно луда, повтори си твърдо тя.“

ВТОРА ГЛАВА

Овалното огледало с позлатена рамка отразяваше стройна русокоса жена. Дългата рокля с висока яка в приглушен оттенък на „пепел от рози“ придаваше блясък на бялата кожа, разкривайки ръцете и раменете. Сиренити срещна кехлибарените очи на отражението, задържа погледа им и въздъхна. Почти бе време да слезе долу и отново да се срещне с баба си — царствената резервирана графиня — и братовчед си, сдържания, странно враждебен граф.

Куфарите ѝ бяха пристигнали, докато се наслаждаваше на ваната, приготвена от дребничката мургава прислужница от Бретан. Бриджит бе разопаковала и подредила багажа, отначало свенливо, а сетне с весело бърбене и шумни възклицания, докато окачваше дрехите в големия гардероб или ги подреждаше в старинния скрин.

Непресторената дружелюбност бе в ярък контраст с отношението на роднините ѝ.

Опитите на Сиренити да си почине сред хладните ленени чаршафи на голямото легло с балдахин се оказаха напразни, връхлетели я бяха толкова противоречиви чувства. Странното усещане при влизането ѝ в замъка, скованото официално посрещане на баба ѝ, силната физическа реакция към безстрастния граф се бяха съюзили, за да я направят необичайно уязвима и несигурна в себе си. Тя се улови, че отново ѝ се иска да бе позволила на Тони да я разубеди и да си бе останала сред нещата и хората, които познаваше и разбираше.

Тя въздъхна дълбоко, изправи рамене и вирна брадичка. Не беше наивна ученичка, та да се плаши от замъци и прекалена официалност, напомни си. Тя бе Сиренити Смит, дъщеря на Джонатан и Гейл Смит, щеше да държи главата си високо вдигната и да се справи с графовете и графините.

Бриджит тихо почука на вратата и Сиренити я последва по тесния коридор, сетне смело тръгна надолу по витото стълбище.

— Bon soir, Mademoiselle Smith — поздрави я Кристоф с обичайната си хладна учтивост, а Бриджит бързо и незабелязано се

оттегли.

— Bonsoir, Monsieur le Comte — отвърна също тъй официално Сиренити, докато двамата отново се изучаваха с погледи.

Черният официален костюм придаваше почти сатанински вид на ястребовите му черти, тъмните очи проблясваха като смолисточерни камъни, в контраст със снежнобялата риза кожата му изглеждаше тъмnobронзова. Ако е имало пирати в рода, били са доста елегантни, реши Сиренити. И вероятно са имали големи успехи във всички области на пиратските си набези, заключи тя, докато мъжът несмутимо продължаваше огледа си.

— Контесата ни чака в салона — обяви той, щом приключи и с неочаквана елегантност ѝ предложи ръката си.

Контесата ги проследи с поглед, щом влязоха в стаята, високият надменен мъж и стройната русокоса жена, която идеално му подходеше. Удивително красива двойка, помисли си графинята, всички ще обръщат глави след тях, където и да се появят.

— Добър вечер, Сиренити, Кристоф — поздрави ги тя, царствено великолепа в сапфиреносинята си рокля и проблясващите на шията ѝ диаманти. — Аперитивът ми, Кристоф, моля. А за теб, Сиренити?

— Вермут, благодаря, госпожо — отвърна тя и устните ѝ се разтеглиха в заучена усмивка.

— Почина си добре, надявам се — подхвърли възрастната жена, след като Кристоф ѝ подаде малката кристална чаша.

— Да, много добре. Благодаря — тя се извърна да поеме предложеното вино. — Аз... — безсмислените думи, които щеше да изрече заседнаха на гърлото ѝ, щом зърна портрета и се обърна изцяло към него.

Светлокоса жена с бяла кожа срещна погледа ѝ, лицето бе огледален образ на нейното. С изключение на дължината на златистата коса, спускаща се до раменете и очите, които бяха тъмносини наместо кехлибарени, жената от портрета беше копие на Сиренити: изящното овално лице, пълните красиви устни, нежната неуловима красота на майка ѝ, възпроизведена с маслени бои преди четвърт век.

Творба на баща ѝ — Сиренити безпогрешно я разпозна веднага. Мазките на четката, подборът на цветовете, уникалната техника издаваха Джонатан Смит така сигурно все едно бе прочела малкия подпис в долния ъгъл. Очите ѝ се насълзиха и тя премига, за да

прогони заплашващата влага. Портретът я бе приближил отново, макар и за миг, до родителите ѝ, бе усетила топлината и сигурността, без които тъкмо вече бе свикнала да живее.

Тя продължи да изучава картината, поглъщайки в подробности творбата на баща си, гънките на роклята в прасковен цвят, която изглеждаше развяна от внезапно подухнал ветреца, рубинените обеци на ушите на майка ѝ, ярък контраст на цветовете, същият скъпоценен камък се виждаше и на пръстена ѝ. По време на огледа нещо я смути, някакъв дребен детайл, който не беше на място, ала не успя да го определи точно, затова се отказа и се отдаде изцяло на удоволствието да съзерцава картината.

— Майка ти беше много красива жена — отбеляза контесата след известно време и Сиренити отговори разсеяно, все още потопена в любовта и щастието, които бликаха от очите на майка ѝ.

— Да, наистина беше красива. Удивително е колко малко се бе променила откакто баща ми е нарисувал портрета. На колко години е била?

— Едва на двайсет — рязко отвърна контесата, макар че запази добрия тон. — Бързо разпозна творбата на баща си.

— Разбира се — съгласи се Сиренити, без да обърне внимание на тона, извърна се и се усмихна с искрена топлота. — Като негова дъщеря и колега художник разпознавам картините му толкова бързо, колкото и почерка му — тя отново се обърна към портрета и махна с тънката си изящна ръка. — Тази картина е рисувана преди двайсет и пет години и от нея все още лъха живот, сякаш и двамата са тук, в стаята.

— Толкова много приличате на нея — отбеляза Кристоф и отпи от виното си, приковавайки вниманието ѝ изцяло, сякаш я бе докоснал. — Бях поразен, когато слязохте от влака.

— С изключение на очите — обади се контесата, преди Сиренити да успее да измисли подходящ отговор. — Очите са негови.

Горчивината в гласа ѝ бе ясно доловима и Сиренити рязко се обърна, присвивайки очите, които се обсъждаха.

— Да, госпожо, имам очите на баща си. Това неприятно ли ви е?

Еlegantните рамене леко помръднаха, сякаш за да покажат, че въпросът е приключен, контесата вдигна чашата си и отпи.

— Родителите ми тук в замъка ли се запознаха? — попита Сиренити, търпението ѝ се бе изчерпало. — Защо са заминали и никога повече не са се върнали? Защо никога не са ми споменавали за вас? — местейки поглед от баба си към Кристоф, тя срещна две хладни безизразни лица. Контесата бе вдигнала щита, а Сиренити знаеше, че Кристоф ще ѝ помогне да го задържи. Той нямаше да каже нищо; всички отговори трябваше да дойдат от жената. Сиренити понечи да каже още нещо, ала графинята я спря с жест.

— Съвсем скоро ще говорим за това — думите бяха изречени като царски декрет, докато контесата ставаше от стола. — А сега ще вечеряме.

Трапезарията бе огромна, ала Сиренити вече бе стигнала до заключението, че в замъка всичко е огромно. Таваните бяха високи като в катедрала, а в стените, покрити с тъмна ламперия, имаше високи прозорци, обрамчени с тежки кадифени завеси в кървавочервен цвят. Огромна камина, в която човек можеше да застане прав, заемаше почти цялата стена, и Сиренити си помисли, че когато е запалена, сигурно представлява внушителна гледка. Стаята бе осветена от тежък полилей, кристалите трептяха и хвърляха разноцветни отблясъци върху дъбовата мебелировка.

Вечерята започна с лучена супа, гъста, мазна и съвсем френска, а разговорът на масата бе хладен и учтив. Сиренити погледна Кристоф, заинтригувана въпреки волята си от привлекателната му външност и надменното държание.

Той със сигурност не ме харесва, заключи тя и се намръщи озадачено. Не ме е харесал от мига, в който ме е видял. Чудя се защо. Неспособна да си отговори на този въпрос, тя се зае със съомгата в сметанов сос. Може би изобщо не харесва жените. Мъжът вдигна поглед и очите му срещнаха нейните със силата на гръмотевична буря, сърцето ѝ внезапно подскочи, сякаш искаше да изхвъркне от гърдите ѝ. Не, поправи се бързо тя, откъсна очи от неговите и се втренчи в чашата си с бяло вино, той не е женомразец; тези очи са пълни със знание и опит. Тони никога не ме е карал да реагирам така. Сиренити вдигна чашата си и решително отпи. Никой не ме е карал да реагирам така.

— Стефан — нареди контесата, — *du vin pour Mademoiselle*.

Заповедта на контесата към прислужника, който се въртеше около масата, изтръгна Сиренити от мислите ѝ.

— Mais non, merci. C'est bien.

— Говориш френски много добре за американка, Сиренити — отбеляза вдовицата. — Радвам се, че си получила добро образование, макар и в такава варварска страна.

Презрението в последните няколко думи бе толкова очебийно, че Сиренити не бе сигурна дали се чувства засегната или развеселена от пренебрежението към националността ѝ.

— Тази „варварска“ страна, госпожо, се нарича Америка и напоследък е почти цивилизована. Случва се цели седмици да няма индиански нападения.

Контесата вдигна глава с царствена надменност.

— Безочливото държание е ненужно, млада госпожице.

— Така ли? — с весела усмивка попита Сиренити. — Странно, бях сигурна, че е необходимо — тя вдигна чашата си и за своя изненада зърна широката, но кратка усмивка на Кристоф.

— Може да имаш нежната външност на майка си — отбеляза контесата, — но си взела острия език на баща си.

— Благодаря — кимна Сиренити и смело срещна ясните сини очи. — И за двата комплимента.

Вечерята привърши с разговор на общи теми. Прекъсването напомняше на временно примирие, ала Сиренити продължи да се пита каква всъщност бе причината за войната. Тримата се оттеглиха отново в салона — Кристоф се изтегна лениво на фотьойла с чаша бренди в ръка, а за Сиренити и контесата бе сервирано кафе в изящни порцеланови чаши.

— Жан-Пол льо Гоф, годеникът на Гейл, се запозна с Джонатан Смит в Париж — започна контесата без предисловия и Сиренити застина с чашата в ръка, насочвайки поглед към острото лице. — Бе възхитен от таланта на баща ти и го нае да направи портрет на Гейл като сватбен подарък.

— Майка ми е била сгодена за друг мъж, преди да се ожени за баща ми? — попита Сиренити, като много внимателно остави чашата си.

— Oui. Годещът бе уговорен между семействата от години. Гейл бе доволна от уговорката. Жан-Пол бе добър мъж, от почтено семейство.

— Значи е било брак по споразумение?

Контесата махна с ръка, леко раздразнена от определението на Сиренити.

— Това е стар обичай и както казах, Гейл бе довольна. Пристигането на Джонатан Смит в замъка промени всичко. Ако бях по-наблюдателна, щях да зърна опасността, погледите, които си разменяха, руменината, която избиваше по страните на Гейл, щом се споменеше името му — Франсоаз дьо Кергален въздъхна дълбоко и вдигна поглед към портрета на дъщеря си. — И през ум не ми е минавало, че Гейл няма да удържи на думата си, че ще опозори семейната чест. Тя бе толкова добро и послушно дете, ала баща ти я заслепи дотолкова, че тя пренебрегна дълга си — сините очи се отместиха от портрета към живия образ. — Нямах представа какво става между тях. Както никога дотогава, тя не ми се довери, не потърси съвета ми. В деня, в който портретът бе завършен, Гейл припадна в градината. Когато настоях да извикам лекар, тя ми каза, че не е необходимо... не била болна, а бременна — контесата замълча и тишината надвисна като тежко наметало над стаята.

— Госпожо — безстрастно наруши мълчанието Сиренити, — ако се опитвате да ме шокирате с новината, че съм била зачената, преди родителите ми да се оженят, трябва да ви разочаровам. Смятам, че това е без значение. Времената, когато подобна постъпка се е наказвала със замерване с камъни или жигосване, са безвъзвратно отминали, поне в моята страна. Родителите ми се обичаха; дали са дали израз на тази любов преди или след като са разменили брачни клетви, за мен е без значение.

Контесата се отпусна назад в стола си, сплете пръсти и изпитателно се взря в Сиренити.

— Доста си пряма, струва ми се.

— Да, така е — тя не трепна под строгия поглед. — Но се старая да не причинявам болка с искреността си.

— Съкрушителен удар — промърмори Кристоф и белите вежди леко се повдигнаха, преди контесата да насочи вниманието си отново към Сиренити.

— Майка ти се бе оженила месец преди да бъдеш зачената — безизразно заяви тя. — Бяха се оженили тайно в малка църква в друго село и не смятаха да обявяват това, докато баща ти не бъде готов да отведе Гейл със себе си в Америка.

— Разбирам — облегна се Сиренити с усмивка. — Аз съм станала причина нещата да бъдат разкрити малко по-рано отколкото е било планирано. И какво направихте вие, госпожо, след като разбрахте, че дъщеря ви е омъжена и носи детето на неизвестен художник?

— Отказах се от нея, казах и на двамата да напуснат дома ми. От този ден, аз нямах дъщеря — думите бяха изречени бързо, сякаш възрастната жена отхвърли непоносимо тежък товар.

Сиренити неволно възкликна и хвърли поглед към Кристоф, ала все едно срещна безучастна стена. Бавно се изправи, неспособна да превъзмогне острата болка, обърна гръб на баба си и се взря в нежната усмивка на портрета на майка си.

— Не съм изненадана, че са ви изхвърлили от живота си, а също и от моя — тя се извърна рязко към контесата, чието лице бе напълно безизразно, единствено бледността на страните говореше за измъчващите я чувства. — Изпитвам съжаление към вас, госпожо. Вие сте се лишили от огромно щастие. Вие сте тази, която е била изолирана и самотна. Родителите ми споделяха дълбока и силна любов, а вие сте се обградили с гордост и засегната чест. Майка ми е щяла да ви прости; ако сте я познавали поне малко, щяхте да знаете това. Баща ми щеше да ви прости заради нея, защото не можеше да ѝ откаже нищо.

— Да ми прости? — силна червенина замени бледността и добре овладеният глас затрепери от гняв. — За какво ми е прошката на един обикновен крадец и дъщеря, която предаде семейството си?

Кехлибарените очи проблеснаха като златни огньове над поруменелите страни и Сиренити прикри гнева си с леден тон:

— Крадец? Госпожо, нима твърдите, че баща ми е откраднал нещо от вас?

— Да, открадна — гласът бе твърд и категоричен, както и погледът. — Той не се задоволи с кражбата на детето ми, дъщерята, която обичах повече от живота си. Добави към плячката и мадоната на Рафаело, която поколения наред е собственост на семейството ми. Две безценни, незаменими съкровища, които загубих заради мъжа, когото наивно приех в дома си и му се доверих.

— Картина на Рафаело? — повтори Сиренити и смутено притисна пръсти към слепоочието си. — Намеквате, че баща ми е

откраднал картина на Рафаело? Сигурно сте си загубили ума.

— Нищо не намеквам — поправи я контесата и вдигна ръка като кралица, която се готвеше да произнесе присъда. — Твърдя, че Джонатан Смит взе и Гейл, и мадоната. Той беше много хитър. Знаеше за намерението ми да даря картината на Лувъра и предложи да я почисти. Аз му имах пълно доверие — контесата отново бе надянала безизразната си маска. — Той се възползва от доверието ми, заслепи дъщеря ми да пренебрегне дълга си и напусна замъка с двете ми съкровища.

— Това е лъжа! — гневно извика Сиренити, гневът я заля като приливна вълна. — Баща ми никога не би откраднал... Никога! Ако сте загубили дъщеря си, то е заради гордостта и собственото ви заслепление.

— А картината на Рафаело? — въпросът бе изречен тихо, ала отекна като силен звън в стаята.

— Нямам представа какво е станало с картината на Рафаело — тя отмести поглед от суровата жена към безстрастния мъж и се почувства съвсем сама в битката. — Баща ми не я взел; той не беше крадец. Не е извършил нито една нечестна постъпка през живота си — Сиренити закричи из стаята, потискайки порива да закрещи и да разчупи стената на хладното им самообладание. — След като сте толкова сигурна, че е взел ценната ви картина, защо не го предадохте на властите? Защо не доказахте престъплението му?

— Както вече казах, баща ти беше много хитър — отвърна контесата. — Знаеше, че никога не бих замесила Гейл в такъв скандал, независимо че ме бе предала. Със или без съгласието ми, той беше неин съпруг, баща на детето ѝ. Беше в безопасност.

Сиренити спря и се извърна, по лицето ѝ бе изписано недоумение.

— Да не мислите, че се е оженил за нея заради безопасността? Вие нямате никаква представа за чувствата им. Той я обичаше повече от живота си, повече от сто картини на Рафаело.

— Когато открих, че картината я няма — продължи вдовицата, сякаш Сиренити изобщо не бе проговаряла, — отидох при баща ти и поисках обяснение. Двамата вече се приготвяха да тръгват. Когато го обвиних, че е откраднал картината, зърнах погледа, който си размениха — този мъж, на когото имах доверие и моята собствена дъщеря.

Разбрах, че той е взел картината и Гейл знае, че той е крадец, но би се изправила с него срещу мен. Тя предаде себе си, семейството си, страната си — думите заглъхнаха в уморен шепот, безстрастното лице се сгърчи от болка.

— Достатъчно говорихте за това тази вечер — заяви Кристоф и се изправи. Наля бренди от гарафата и поднесе чашата на контесата с няколко успокоителни думи на бретонски.

— Не са я взели — Сиренити пристъпи към контесата, ала Кристоф я спря, като сложи ръка на рамото ѝ.

— Засега няма да говорим повече за това.

Сиренити рязко се дръпна, за да се освободи от ръката му и изля гнева си върху него.

— Няма вие да ми казвате кога да говоря! Няма да търпя да наричат баща ми крадец! Кажете ми, графе, ако той я е взел, къде е? Какво е направил с нея?

Кристоф вдигна вежда и срещна погледа ѝ, изразът му бе твърде красноречив. Сиренити пребледня, сетне червенината отново заля страните ѝ, безпомощно отвори уста, сетне преглътна и заговори спокойно и сдържано.

— Ако бях мъж, скъпо щяхте да заплатите, задето обидихте родителите ми и мен.

— Е, госпожице — кимна той, — за мое щастие, не сте мъж.

Сиренити пренебрегна насмешката в тона му и се обърна към контесата, която мълчаливо ги наблюдаваше.

— Госпожо, ако сте ме поканили тук, защото сте смятали, че знам местонахождението на вашата картина от Рафаело, ще останете разочарована. Нищо не знам. На свой ред аз също съм разочарована, защото дойдох при вас с надеждата да открия родственица, семейна връзка, която да ме доближи още повече до майка ми. Очевидно, ще се наложи и двете да се примирим с разочарованията си.

Тя се извърна и излезе от стаята, без да се обърне назад.

След като яростно тръшна вратата на стаята си, Сиренити измъкна куфарите си от гардероба и ги хвърли на леглото. Заслепена от безумен гняв, тя започна да вади старателно окачените дрехи от гардероба и да ги хвърля в отворените куфари на объркана разноцветна купчина.

— Махай се! — грубо извика Сиренити, щом на вратата се почука, сетне се извърна и стрелна Кристоф с убийствен поглед, задето не се бе подчинил на заповедта.

Той вдигна вежда, заинтригуван от необичайната ѝ система на подреждане на багажа, след което тихо затвори вратата след себе си.

— Виждам, че си тръгвате.

— Изумително прозорлив сте! — тя хвърли една розова блуза върху купчината на леглото, без да обръща внимание на неканения си гост.

— Мъдро решение — заяви той, макар Сиренити красноречиво да му бе обърнала гръб. — По-добре щеше да е изобщо да не бяхте идвали.

— По-добре ли? — повтори тя и се извърна, кипяща от гняв. — По-добре за кого?

— За контесата.

Тя бавно пристъпи към него, присви очи, сякаш се готвеше за битка и вътрешно изруга заради ръстовото му превъзходство.

— Контесата ме покани да дойда. Извика ме — поправи се тя. — Заповяда ми да дойда, е най-точно. Как се осмелявате да ми говорите така, сякаш съм нахлула в свещена земя! Нямах никаква представа за съществуването на тази жена, докато не пристигна писмото ѝ и бях блажено щастлива в незнанието си.

— Щеше да бъде по-благоразумно контесата да не нарушава блаженството ви.

— Твърде слабо казано, господин графе. Радвам се, че разбирате колко добре бих си живяла, без да познавам, когото и да било от бретонските си роднини — тя се извърна, за да покаже, че разговорът е приключил и насочи гнева си към невинните дрехи.

— Може би ще продължите да си живеете добре, тъй като познанството бе съвсем кратко.

— Искате да си тръгна, нали? — тя рязко се завъртя, напълно загубила самообладание. — Колкото по-бързо, толкова по-добре. Ще ви кажа нещо, господин граф дьо Кергален, предпочитам да лагерувам край пътя, отколкото да се наслаждавам на любезното ви гостоприемство. Ето — тя хвърли към него широка шарена пола. — Ще ми помогнете ли да си прибера багажа?

Той се наведе, хвана полата и я сложи на тапицирания стол, хладното му резервирано държание още повече ядоса Сиренити.

— Ще ви изпратя Бриджит — безстрастно учтивият тон накара младата жена бързо да се озърне за нещо по-тежко, което да запрати към него. — Струва ми се, че наистина имате нужда от помощ.

— Да не сте посмели да изпращате, когато и да било! — изкрещя тя, щом мъжът се извърна към вратата. Заповедта го накара да се обърне отново.

— Както желаете, госпожице. Състоянието на дрехите ви си е ваша грижа.

Безупречната му любезност я накара да го предизвика.

— Сама ще си стегна багажа, братовчеде, щом реша да си тръгна — тя се извърна и умишлено вдигна от купчината предизвикателно изрязано бельо. — Може би ще променя решението си и ще остана ден-два все пак. Чувала съм, че околностите на Бретан са изключително очарователни.

— Ваше право е да останете — усетила почти недоловимо раздразнение в гласа му, Сиренити се усмихна победоносно. — Не бих ви го препоръчал обаче при сегашните обстоятелства.

— Не бихте ли? — тя грациозно сви рамене и предизвикателно отметна глава. — Това е още една причина да остана.

Сиренити забеляза как очите на мъжа потъмняха от гняв в отговор на думите и действията ѝ. Изражението му обаче остана спокойно и напълно овладяно, което я накара да се зачуди какво ли би се случило, ако гневът му се отрицеше.

— Постъпете според желанието си, госпожице — той изненадващо бързо прекоси разстоянието помежду им и я сграбчи отзад за врата със силните си пръсти. Още щом я докосна, Сиренити осъзна, че гневът му не е бил тъй дълбоко потиснат, колкото бе предполагала. — Посещението ви обаче може да ви се стори по-неудобно, отколкото сте очаквали.

— Свикнала съм да се справям с неудобствата — тя опита да се освободи, ала мъжът без усилие я задържа на място.

— Може би, ала интелигентните хора обикновено избягват неудобствата — учтивата усмивка на Кристоф бе по-нагла от озъбване и Сиренити отново понечи да се измъкне от хватката. — А според мен вие сте интелигентна, госпожице, дори мъдра.

Решена да не поддава на бавно завладяващия страх, Сиренити отвърна спокойно:

— Няма да обсъждам с вас решението си дали да остана, или да замина. Ще преспя тази нощ, ще помисля, а утре сутрин ще направя необходимите приготовления. Разбира се, можете да ме приковете с вериги към стената на подземната тъмница.

— Интересна алтернатива — подигравателно подхвърли той, ала усмивката му бе съвсем искрена, пръстите му леко стиснаха врата ѝ, преди най-сетне да я освободят. — Ще преспя тази нощ, ще помисля — Кристоф пристъпи към вратата, поклони се леко и завъртя бравата. — А на сутринта ще направя необходимите приготовления.

Разочарована, че е загубила битката, Сиренити запрати обувката си по вратата, която се затвори след него.

ТРЕТА ГЛАВА

Тишината събуди Сиренити. Тя отвори очи и недоумяващо се взря в обляната от слънце стая, преди да си спомни къде се намира. Седна в леглото и се заслуша. Тишина, дълбока и плътна тишина, прекъсвана от време на време единствено от песента на птичките. Тишина, която липсваше в оживения пулсиращ град, който бе познавала през целия си живот, тишина, която ѝ хареса.

Малкият, богато украсен часовник върху черешовото писалище показваше едва шест часа, затова Сиренити остана да полежи още малко сред меките възглавници и фините чаршафи, потънала в леност. Макар съзнанието ѝ да бе претоварено с фактите и обвиненията, разкрити от баба ѝ, умората от дългото пътуване бе надделяла и Сиренити веднага бе потънала в дълбок сън, чувствайки се необичайно спокойна в някогашното легло на майка си. Тя се взря в тавана и отново прехвърли в ума си снощните събития.

Контесата бе огорчена. Въпреки невероятната ѝ способност да се владее, тя не бе успяла да прикрие нито огорчението си, нито болката. Въпреки гнева си, Сиренити бе зърнала болката. Макар да бе прогонила дъщеря си, контесата бе запазила портрета и може би, заключи Сиренити, противоречието означаваше, че гордостта не бе вкаменила сърцето ѝ.

Гневът ѝ срещу отношението на Кристоф обаче все още не се бе уталожил. Той се извисяваше над нея като предубеден съдия, готов да произнесе присъда без процес. Е, твърдо реши тя, аз също имам гордост и няма да треперя и да се свивам от страх, когато очернят името на баща ми и слагат главата ми на ешафода. И аз мога да се справя с играта на хладна учтивост. Няма да побягна към къщи като ранено кученце; ще остана тук.

Загледана в струящите през прозореца слънчеви лъчи, тя въздъхна дълбоко.

— C'est un nouveau jour, Maman — на глас изрече тя. Изхлузи се от леглото и приближи до прозореца. Градината се простираше пред

нея като ценен подарък. — Ще се поразходя в градината, мамо, а по-късно ще скицирам дома ти — пое дълбоко въздух и посегна към халата си. — А след това двете с контесата може да се помирим.

Тя се изкъпа и бързо се облече, като избра лятна рокля в пастелни тонове. Замъкът тънеше в спокойна тишина, когато Сиренити слезе в преддверието и пристъпи навън в топлото лятно утро.

Странно, помисли си, заобикаляйки в широк полукръг. Колко странно да не виждаш наблизко друга сграда, кола, нито дори друго човешко същество. Въздухът бе свеж и наситен с леко ухание, тя вдъхна дълбоко, преди да заобиколи замъка на път към градината.

Отблизо бе още по-изумителна, отколкото от прозореца. Кичестите цветя напомняха букети от разноцветни фойерверки, ароматът им се смесваше в екзотично ухание, едновременно остро и сладостно. Множество пътеки минаваха през добре поддържаните храсти, плочите от настилната улавяха слънчевите лъчи, които весело играеха по гладката им повърхност. Тя си избра наслуки една пътека и бавно пое по нея, наслаждавайки се на усамотението, художничката в нея бе опиянена от изобилието на нюанси и форми.

— Bonjour, Mademoiselle — плътният глас наруши тишината и Сиренити рязко се извърна, стресната от грубото нашествие в самотното ѝ съзерцание. Кристоф приближи бавно, висок и строен, движенията му ѝ напомниха за един арогантен руски танцьор, когото бе срещнала на вашингтонско парти. Грациозен, самоуверен и изключително мъжествен.

— Bonjour, Monsieur le Comte — тя не си направи труда да се усмихне, но поздрави с внимателно премерена дружелюбност. Мъжът бе облечен в обикновена бежова риза и кафяви джинси и ако преди бе усетила лек повей, напомнящ ѝ за пират, сега бе връхлетяна от буря.

Той спря до нея и се зае с обичайния си цялостен оглед.

— Ранобудна сте. Вярвам, че сте спали добре.

— Много добре, благодаря — отвърна тя, ядосана, че трябва да се бори не само с враждебността, но и с привличането. — Градините ви са красиви и обаятелни.

— Привързан съм към всичко красиво и обаятелно — очите им се срещнаха, тъмнокафявите бавно поглъщаха кехлибарените, докато Сиренити усети, че дъхът ѝ секва и сведе поглед, неспособна да устои на силата на неговия.

— О, здравей — двамата говореха на френски, ала зърнала кучето, дотичало след Кристоф, Сиренити премина отново на английски. — Как се казва? — тя приклекна и разроши гъстата мека козина.

— Кориган — отвърна мъжът и сведе поглед към ореола от светли къдрици, облени от слънцето.

— Кориган — повтори тя, запленена от кучето и забравила напълно яда си към господаря му. — Каква порода е?

— Бретонски шпаньол.

Кориган започна щедро да отвръща на ласките с енергични облизвания на нежните ѝ бузи. Преди Кристоф да нареди на кучето да престане, Сиренити се засмя и зарови лице в меката шия на животното.

— Трябваше да се сетя. И аз имах куче навремето; последва ме до вкъщи — тя вдигна поглед и се усмихна, щом Кориган продължи да я целува с влажния си език. — Всъщност аз го окуражих да ме последва. Кръстих го Леонардо, но баща ми го нарече Мърльо и това име си остана. Никакво миене и ресане не помогна срещу собствената му мърлявост.

Щом понечи да стане, Кристоф протегна ръка да ѝ помогне, хватката му бе твърда и смущаваща. Потискайки порива да се отдръпне рязко, тя внимателно освободи ръката си и продължи разходката. Господарят и кучето тръгнаха редом с нея.

— Гневът ви се е уталожил, както виждам. За мен бе изненада да открия такъв опасен характер в една тъй нежна обвивка.

— Боя се, че грешите — стрелна го с поглед тя. — Не за характера, а за нежността. Аз съм доста твърда и трудно се огъвам.

— Може би все още не сте получавали тежки удари, като да ви изостави някой, например — възрази той и Сиренити насочи цялото си внимание към един розов храст. — Решихте да останете известно време, така ли?

— Да — призна тя и се извърна към него, — макар да останах с впечатлението, че вие бихте предпочели да си тръгна.

Мъжът сви рамене.

— О, не, госпожице. Вие сте добре дошла тук и можете да останете колкото ви харесва.

— Въодушевлението ви е заразително — промърмори Сиренити.

— Моля?

— Нищо — тя въздъхна и смело срещна погледа му. — Кажете ми, господине, не съм ви приятна, защото смятате баща ми за крадец или имате нещо лично против мен?

Хладното изражение не се промени, когато мъжът срещна погледа ѝ.

— Съжалявам, че съм оставил такова впечатление у вас. Госпожице, явно са виновни маниерите ми. Ще се опитам да бъда по-учтив.

— Вие сте толкова безкрайно учтив, че понякога това граничи с грубост — сопна се тя, загубила самообладание и тропна ядосано.

— Може би грубостта ще ви се понрави повече? — той вдигна вежда, напълно равнодушен към избухването ѝ.

— О! — тя се извърна и ядно посегна да откъсне една роза. — Вбесявате ме! По дяволите! — изруга, убола палеца си. — Ето какво ме накарахте да направя — изгледа го гневно и вдигна пръста към устните си.

— Моите извинения — рече Кристоф и я изгледа с насмешка. — Много нелюбезно от моя страна.

— Вие сте арогантен, снизходителен и превзет — обвини го Сиренити и тръсна къдрици.

— А вие сте избухлива, разглезена и твърдоглава — присви очи той и скръсти ръце на гърдите си.

Двамата се втренчиха един в друг, учтивата маска на графа се изхлузи и зад хладната резервирана външност Сиренити зърна безмилостния и обаятелен мъж.

— Е, след такова кратко познанство изглежда имаме доста високо мнение един за друг — отбеляза Сиренити и приглади къдриците си. — Ако се опознаем малко по-добре, ще се влюбим безумно.

— Интересно заключение, госпожице — с лек поклон той се извърна и се отправи обратно към замъка. Сиренити изведнъж се почувства изоставена.

— Кристоф — извика тя, обзета от необясним подтик да изгладни недоразуменията помежду им. Мъжът се извърна, въпросително повдигнал вежда и Сиренити пристъпи към него. — Не може ли просто да бъдем приятели?

Той задържа погледа ѝ тъй продължително, взря се тъй напрегнато, сякаш надникна в душата ѝ.

— Не, Сиренити, боя се, че никога няма да бъдем просто приятели.

Тя проследи с поглед високия строен мъж, който се отдалечаваше към замъка, следван от шпаньола.

Час по-късно Сиренити се присъедини към баба си и Кристоф за закуска, контесата вежливо се осведоми как е прекарала нощта. Разговорът течеше гладко, макар да не бе особено оживен и Сиренити усети, че възрастната жена се старае да разсее напрежението от снощния сблъсък.

Може би не е редно да се караш, докато ядеш кроасани, реши Сиренити. Колко изумително цивилизовани сме! Потискайки ироничната си усмивка, тя възприе държанието на сътрапезниците си.

— Сигурно ще искаш да разгледаш замъка, нали, Сиренити? — контесата вдигна поглед, след като остави каничката със сметана и разбърка кафето си.

— Да, госпожо, ще ми бъде приятно — съгласи се Сиренити с подobaваща усмивка. — По-късно бих искала да направя няколко скици отвън, но с удоволствие бих разгледала първо вътрешността.

— Разбира се. Кристоф — обърна се тя към мургавия мъж, който лениво отпиваше от кафето си, — тази сутрин трябва да разведем Сиренити из замъка.

— С най-голямо удоволствие, бабо — съгласи се той и остави чашата си върху порцелановата чинийка, — но за съжаление, тази сутрин ще бъде зает. Трябва да пристигне новия бик, който купихме и се налага да се погрижа за превозването му.

— А, добитъка — въздъхна контесата и сви рамене. — Твърде много мислиш за добитъка.

Това бе първата спонтанно изречена забележка и Сиренити машинално я подхвана:

— Добитък ли отглеждате?

— Да — отвърна Кристоф и срещна въпросителния ѝ поглед. — Отглеждането на добитък е бизнесът на замъка.

— Наистина ли? — попита тя с преувеличена изненада. — Смятах, че фамилията дьо Кергален не се занимава с такива досадни дейности. Представях си, че просто си седят и броят крепостните си селяни.

Той кимна с лека усмивка.

— Само веднъж месечно. Крепостните селяни са доста плодови.

Сиренити не можа да сдържи смеха си. Неговото ухилване обаче й подежда като предупреждение и тя насочи вниманието си към кафето.

В края на краищата контесата придружи Сиренити в обиколката й из двореца, като й разказа част от историята му, докато минаваха от една стая в друга, коя от коя по-смайващи.

Замъкът бил построен в край на седемнайсети век и тъй като съществуваше едва три столетия, не се смяташе за стар според стандартите на Бретан. Самият замък и имотите към него били предавани от поколение на поколение на най-големия син и макар да били направени някои подобрения, в основни линии сградата била същата, когато първият конт дьо Кергален пренесъл съпругата си през подвижния мост. За Сиренити той бе олицетворение на неподвластния на времето старинен чар, а привързаността и магията, които бе усетила от пръв поглед, се засилиха още по време на обиколката.

В галерията с портретите тя зърна смуглия чар на Кристоф, възпроизвеждан върху картините през вековете. Макар да имаше известна разлика от поколение на поколение, неизменната гордост оставаше, както и аристократичната осанка, неуловимото загадъчно излъчване. Тя спря пред един от предците от осемнайсети век, чиято прилика с Кристоф, бе тъй поразителна, че се наложи да пристъпи по-близо, за да се вгледа по-внимателно.

— Жан-Клод като че ли те заинтригува, Сиренити? — подхвърли контесата, проследила погледа й. — Кристоф много прилича на него, нали?

— Да, приликата е забележителна — очите, реши тя, са толкова самоуверени и жизнени, а ако не грешеше, устните бяха целували твърде много жени.

— За него се говори, че бил малко... див — продължи с възхищение контесата. — Занимавал се с контрабанда за развлечение.

Морето било неговата страст. Историята разказва, че като бил веднъж в Англия, той се влюбил в жена от тази страна и тъй като нямал търпение за дълго официално и старомодно ухажване, отвлякъл я и я довел в замъка. Оженил се за нея, разбира се. Тя е тук — възрастната жена посочи портрета на около дваисетгодишна английска девойка с бледорозови страни. — Не изглежда нещастна.

С тази забележка тя продължи по коридора, оставяйки Сиренити да се взира в усмихнатото лице на отвличената невеста.

Балната зала беше огромна, далечната стена бе цялата остъклена, което правеше помещението още по-просторно. Друга стена бе цялата покрита с огледала, отразяващи блестящите кристали на трите полилея, които сигурно искряха като безмълвни звезди от високия таван. Столове с високи облегалки и изящно бродирани седалки бяха подредени удобно за гостите, които биха предпочели просто да наблюдават танцуващите по бляскавия дансинг двойки. Сиренити се зачуди дали Жан-Клод е организиран сватбен бал в чест на своята съпруга и реши, че без съмнение го е сторил.

Контесата поведе Сиренити по друг тесен коридор към стръмни каменни стъпала, които се виеха като спирала към най-високата кула. Макар стаята, в която влязоха да бе съвсем гола, Сиренити ахна възхитено, застана в центъра и се огледа, сякаш наоколо бе пълно със съкровища. Помещението бе голямо, просторно и съвсем кръгло, а високите прозорци, които го заобикаляха от всички страни, позволяваха на струящите слънчеви лъчи да достигнат и най-отдалечените кътчета. Младата жена веднага си представи как би могла да рисува тук часове наред в блажено усамотение.

— Баща ти използваше тази стая за ателие — осведоми я контесата. Думите бяха изречени с рязък тон, който пропъди виденията на Сиренити и я накара да се извърне към баба си.

— Госпожо, ако желаете да остана тук известно време, ще трябва да постигнем разбирателство. Ако не успеем, ще са наложи да замина — гласът ѝ бе твърд, овладян и хладно учтив, ала очите ѝ издаваха вътрешната ѝ борба. — Обичах баща си много, както обичах и майка си. Няма да търпя тона, с който говорите за него.

— Да не би в твоята страна да е обичайно за една млада жена да се обръща по този начин към по-възрастните хора? — царствената глава бе високо вдигната, раздразнението ясно се долавяше.

— Отговарям единствено за себе си, госпожо — отвърна тя. — И не споделям мнението, че възрастта е доказателство за мъдрост. Нито пък съм дотолкова лицемерна, че да се преструвам на равнодушна, докато обиждате мъжа, когото обичах и уважавах най-много от всички.

— Може би ще бъде най-разумно да не обсъждаме баща ти, докато си тук — молбата бе несъмнена заповед и Сиренити настръхна от гняв.

— Възнамерявам да го споменавам, госпожо. Възнамерявам да открия какво точно се е случило с мадоната на Рафаело и да изчистя петното, което сте лепнали върху името му.

— И как смяташ да постигнеш това?

— Не зная — отвърна тя, — но ще го сторя — закричи из стаята и неволно разпери ръце в типично френски жест. — Може да е скрита в замъка, може някой друг да я е взел — тя рязко се завъртя, внезапно обзета от ярост. — Може би вие сте я продали, а сега прехвърляте вината върху баща ми.

— Обиждаш ме! — сините очи на контесата пламтяха от гняв.

— Нарекохте баща ми крадец, а казвате, че аз ви обиждам? — натърти Сиренити също тъй гневно. — Познавах Джонатан Смит, контесо, и той не беше крадец, но вас не познавам.

В продължение на няколко минути контесата безмълвно се взираше в разгневената млада жена, сините пламъци се уталожиха, заменени от разбиране.

— Това е вярно — кимна възрастната жена. — Ти наистина не ме познаваш, аз също не те познавам. И тъй като сме непознати, не бива да прехвърлям вината върху теб. Нито пък мога да те виня за нещо, случило се, преди да се родиш — тя приближи до прозореца и безмълвно се втренчи навън. — Не съм променила мнението си за баща ти — рече накрая, извърна се и с жест попречи на Сиренити да отвърне. — Но не бях справедлива по отношение на дъщеря му. Ти дойде в моя дом по моя молба и аз те посрещнах лошо. Извинявам се за това — тя леко се усмихна. — Ако си съгласна, няма да говорим за миналото, докато не се опознаем.

— Добре, госпожо — кимна Сиренити, доловила, че молбата и извинението са покана за примирие.

— Имаш нежно сърце и силен дух — одобрително отбеляза вдовицата. — Това е хубава комбинация. Но и бързо избухваш, нали?

— Така е — призна Сиренити.

— Кристоф също бързо избухва и нерядко го обземат мрачни настроения — осведоми я контесата, като внезапно смени темата. — Той е силен, упорит и съпругата му ще трябва да притежава същата сила на характера, но да бъде с нежно сърце.

Сиренити с недоумение се взря в баба си.

— Моите съчувствия към бъдещата му съпруга — рече тя, сетне присви очи, обзета от неясно съмнение. — Госпожо, какво общо имам аз с нуждите на Кристоф?

— Той е достигнал възрастта, когато един мъж се нуждае от съпруга — заяви контесата. — А ти си преминала възрастта, когато повечето жени в Бретан вече са омъжени и се грижат за семейство.

— Аз съм само наполовина бретонка — разсеяно отбеляза Сиренити, сетне очите ѝ се разшириха от изумление. — Нали не сте... нима смятате, че ние с Кристоф... О, каква невероятна нелепица! — искреният ѝ смях отекна в празната стая. — Госпожо, съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но графът не се интересува от мен. Той не ме харесва от мига, в който ме видя, а съм принудена да призная, че и аз не съм преизпълнена с обич към него.

— Какво общо има тук харесването? — попита контесата и нехайно махна с ръка.

Смехът на Сиренити секна и тя недоверчиво поклати глава, макар да осъзна за какво става дума.

— Говорихте ли вече с него?

— Да, разбира се — спокойно отвърна контесата.

Сиренити затвори очи, задушавана от ярост и унижение.

— Нищо чудно, че ме е намразил от пръв поглед, като се има предвид това и мнението му за баща ми! — тя обърна гръб на баба си, сетне са завъртя отново към нея, изпълнена с основателен гняв. — Преминавате границата, контесо. Времето на уговорените бракове е безвъзвратно отминало.

— Ха! — възкликна старицата. — Кристоф е твърде независим, за да са съгласи на нещо, уговорено от друг, а виждам, че и ти си твърдоглава. Но... — лека усмивка набръчка остро то лице, докато Сиренити все още не можеше да превъзмогне смайването си. — Ти си красива, а Кристоф е привлекателен и мъжествен. Може би природата ще... как се казваше? Ще поеме нещата в свои ръце.

Сиренити онемя от изумление, втречена в спокойното непроницаемо лице.

— Ела — рече контесата и невъзмутимо се отправи към вратата.
— Има още много да видиш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следобедът бе топъл, а Сиренити кипеше от гняв. Яростта се бе прехвърлила от баба ѝ към Кристоф и колкото повече се разгаряше, толкова повече се фокусираше върху мъжа.

„Непоносим самонадеян аристократ! — гневеше се тя. Моливът ѝ бясно препускаше по листа, докато скицираше тесните кули на замъка. Бих се омъжила по-скоро за хунския вожд Атила, отколкото за този превзет грубиян!“

Внезапно напушилият я смях наруши следобедната тишина.

Госпожата сигурно си представя десетина мънички графчета и графини, играещи прилежно във вътрешния двор, които ще пораснат, за да продължат благородния род в най-изискан бретонски стил!

Какво прекрасно място за отглеждане на деца, помисли си тя и моливът ѝ застина за миг. Толкова е чисто, спокойно и красиво.

Дълбока въздишка раздвижи въздуха и младата жена се стресна. Сетне осъзна, че се откъснала от собствените ѝ устни и яростно се намръщи. Контеса Сиренити дьо Кергален, рече си наум и се намръщи още повече. Как ли пък не!

Долови някакво движение и извърна глава. Присви очи срещу слънцето и зърна приближаващия Кристоф. Вървеше бавно и самоуверено, прекоси моравата с царствената грация на хищник.

Върви така, сякаш притежава света, отбеляза Сиренити с възхищение и неприязън. Когато мъжът стигна до нея, неприязънта бе надделяла.

— Ти! — изстреля тя без предисловия, скочи от меката трева и се извиси като строен ангел на отмъщението, обляна в златиста слънчева светлина.

Мъжът присви очи, доловил раздразнението ѝ, ала гласът му остана хладен и овладян.

— Притеснява ли ви нещо, госпожице?

Леденият тон само разпали още повече гнева ѝ и тя изостави напълно всяко намерение да се държи с достойнство.

— Да, притеснява ме! Знаеш много добре, че ме притеснява! Защо, за Бога, не ми каза за нелепата идея на контесата?

— А — вдигна вежди мъжът и устните му се извиха в сардонична усмивка. — Значи баба те е информирала за плановете относно нашето брачно блаженство. И кога, любима моя, ще разпратим поканите?

— Ти, самонадеян... — запъна се тя, неспособна да измисли подходяща обида. — Знаеш какво можеш да направиш с поканите си! Не бих се омъжила за теб за нищо на света!

— Добре — кимна той. — Значи най-после постигнахме пълно съгласие. Нямам никакво желание да се обвързвам с незряла жена, чийто език е като жилото на оса. Който те е кръстил Сиренити, не е бил особено далновиден. В теб няма и капчица ведрост.

— Ти си най-неприятният мъж, когото съм срещала! — избухна тя. Гневът ѝ бе в ярък контраст с хладното държание на мъжа. — Не мога да те гледам.

— Значи си решила да прекратиш визитата си и да се върнеш в Америка?

Тя отметна коси и бавно поклати глава.

— О, не, господин графе, ще остана тук. Имам причини да остана, които надделяват над чувствата ми към теб.

Тъмните очи се присвиха, докато мъжът се взираше в лицето ѝ.

— Явно контесата е добавила няколко франка, за да те направи по-сговорчива.

Сиренити озадачено се втренчи в него, сетне значението на думите бавно достигна до съзнанието ѝ, лицето ѝ пребледня, а очите ѝ потъмняха от гняв. Тя яростно замахна с ръка и с всички сили го зашлеви по лицето, сетне рязко се извърна и хукна към замъка. Безмилостните му пръсти я хванаха за раменете и я обърнаха, притиснаха я към мускулестото му тяло, а устните му се впиха в нейните в жестока отмъстителна целувка.

Сякаш я разтърси електрически ток, бликна ярка светлина, сетне изведнъж угасна. За миг тя се отпусна в обятията му, неспособна да изплува от тъмнината, която я обгърна с топлина и страст. Изведнъж осъзна, че той ѝ взе дори дъха и започна безпомощно да удря гърдите му с юмруци, уплашена, че ще остане завинаги потопена в зашеметяващата гореща топлина.

Ръцете му я обгърнаха, притиснаха нежното ѝ тяло към неговото, сливайки ги в пламенна страстна форма. Пръстите му се плъзнаха по врата ѝ, задържаха главата ѝ неподвижно, другата му ръка обхвана талията ѝ, налагайки пълно притежание.

Съпротивлението ѝ бе напълно безсмислено, мъжът я превъзхождаше по сила. Устните му разтвориха нейните и продължиха яростното нападение с интимност, лишена от милост и съчувствие. Мъжественният му аромат завладя сетивата ѝ, вцепени разума и волята ѝ, в съзнанието ѝ изплуваха думите, с които баба ѝ бе описала отдавна мъртвия граф с лицето на Кристоф. Див, бе казала тя. Див.

Устните му се отдръпнаха от нейните, ръцете му се върнаха на раменете ѝ и той сведе поглед към замаяното ѝ объркано изражение. За момент тишината ги обгърна като бляскава стена от топлина.

— Кой ти даде позволение да направиш това? — смутено попита тя и вдигна ръка към главата си, опитвайки се да превъзмогне замайването.

— Трябваше или да направя това, или да ви върна плесницата, госпожице — осведоми я мъжът, а тонът и изражението му говореха, че преобразяването на пирата в аристократ все още не е приключило напълно. — За беда, нямам желание да удрям жена, независимо колко си го заслужава.

Сиренити рязко се отдръпна, усетила предателски сълзи да напират в очите ѝ.

— Следващия път ме удари. Предпочитам плесница.

— Ако някога отново вдигнете ръка срещу мен, скъпа ми братовчедке, бъдете сигурна, че ще нараня нещо повече от гордостта ви — обеща той.

— Ще го сторя още сега — ядно отвърна Сиренити, ала смелото изявление остана неподкрепено от действия. Широко отворените ѝ очи напомняха златисти езера от светлина. — Как се осмеляваш да ме обвиняваш, че съм приела пари, за да остана тук? Не ти ли е минавало през ума, че може да искам да опозная баба си, от която съм била лишена през целия си живот? Не ти ли е хрумвало, че може да искам да опозная мястото, където родителите ми са се срещнали и са се влюбили? Или че се налага да остана, за да докажа невинността на баща ми? — сълзите се търкулнаха по гладките страни, а Сиренити презря всяка отделна капка, издаваща слабостта ѝ. — Искане ми се само

да те бях ударила по-силно. Какво би направил ти, ако някой те обвини, че си бил купен като парче месо?

Мъжът проследи една сълза, плъзнала се по нежната сатенена кожа и лека усмивка разтегна устните му.

— Бих го пребил от бой, но ми се струва, че сълзите ви са много по-голямо наказание от юмруците ви.

— Не използвам сълзите като оръжие — тя ги избърса с опакото на ръката си, щеше ѝ се да спрат най-сетне.

— Не. И точно затова са още по-силни — дългите му бронзови пръсти избърсаха сълзата от бялата кожа, контрастът на цветовете само подчерта нейната нежност и уязвимост. Мъжът рязко отдръпна ръка и рече тихо: — Думите ми бяха несправедливи, затова ви моля за извинение. И двамата си получихме наказанието, така че сега сме... как казвате вие? — сега сме квит.

Той я дари с една от редките си очарователни усмивки и младата жена се втрени в него, привлечена от промяната в изражението му. Усмихна му се в отговор, внезапен слънчев проблясък през дъждовния воал. Мъжът кимна, извърна се и се отдалечи, оставяйки Сиренити заглеждана след него.

По време на вечерята разговорът бе отново съвсем обичаен, сякаш разговорът в кулата и бурната среща в градината на замъка изобщо не се бяха състояли. Сиренити се възхити от способността на сътрапезниците ѝ да се владеят, докато разговаряха нехайно и похапваха от лангустата. Ако устните ѝ не горяха още, тя би се заклела, че си е въобразила бурната опияняваща целувка на Кристоф. Тази целувка бе предизвикала дълбок отклик и бе разтърсила хладната ѝ резервираност по-силно, отколкото бе склонна да признае.

Тя не означаваше нищо, настоя безмълвно Сиренити и насочи вниманието си към храната. Бяха я целували преди, щяха да я целуват отново. Нямаше да позволи на някакъв мрачен тиранин да занимава повече мислите ѝ. Решена да възобнови ролята си в играта на официалности, тя отпи от чашата си и похвали виното.

— Харесва ли ви? — нехайно поде разговора Кристоф. — Това е мискет, който се приготвя в замъка. Всяка година произвеждаме малко

количество за наше собствено удоволствие и за най-близките околности.

— Много ми харесва — отбеляза Сиренити. — Колко вълнуващо да се наслаждаваш на вино, направено от собствено грозде. Никога не съм опитвала нещо подобно.

— Мускатът е единственото вино, което се прави в Бретан — усмихна се контесата на Сиренити. — Ние сме главно провинция на морето и дантелата.

Сиренити прокара пръсти по белоснежната дантелена покривка, която украсяваше дъбовата маса.

— Бретонска дантела, толкова е изящна. Изглежда — тъй нежна, а с годините става само още по-красива.

— Като жена — промърмори Кристоф и Сиренити вдигна поглед да срещне тъмните му очи.

— Но имате също и добитък — подхвърли тя, за да прикрие моментното си смущение.

— А, да, добитък — устните му леко се извиха и Сиренити си даде сметка, че той прекрасно съзнава въздействието си върху нея.

— Тъй като цял живот съм живяла в град, аз съм напълно невежа по отношение на животните — продължи тя, все по-смутена от открития му поглед. — Сигурно са поразителна гледка, когато пасат из поляните.

— Ще трябва да те разведем из околностите на Бретан — заяви контесата и привлече вниманието на Сиренити. — Би ли желала утре да разгледаш имението?

— С удоволствие, госпожо. Сигурна съм, че ще бъде приятно разнообразие в сравнение с тротоарите и административните сгради.

— С радост ще те придружа, Сиренити — предложи Кристоф за нейна изненада. Тя се извърна към него, неспособна да прикрие учудването си. Мъжът се усмихна и наклони глава. — Имаш ли подходящи дрехи?

— Подходящи дрехи ли? — повтори тя, изненадата ѝ премина в недоумение.

— Ами да — той като че ли се наслаждаваше на промените в изражението ѝ. Усмивката му стана още по-широка. — Вкусът ти по отношение на дрехите е безупречен, но ще ти бъде трудно да яздиш кон с такава рокля.

Младата жена сведе очи към широката си зелена рокля, преди да срещне развеселения му поглед.

— Кон? — намръщи се тя.

— Не можеш да обиколиш имението с кола. С кон е много по-удобно.

— Боя се, че не яздя — вирна брадичка Сиренити.

— *C'est impossible!* — възкликна контесата. — Гейл бе великолепна ездачка.

— Може би ездаческите умения не се предават генетично, госпожо — подхвърли Сиренити, развеселена от изражението на баба си. — Аз изобщо не яздя. Не мога да управлявам дори пони от детска въртележка.

— Аз ще те науча — Кристоф изрече думите по-скоро като заявление, отколкото като молба и тя се извърна към него, веселието бе заменено от надменност.

— Колко мило предложение от ваша страна, мосю, но нямам желание да се науча. Не си правете труда.

— Няма значение — заяви той и вдигна чашата си, — ще се научиш. Ще бъдеш готова в девет, нали? Ще получиш първия си урок.

Тя го изгледа гневно, поразена от нежеланието да приеме отказай.

— Току-що казах...

— Опитай се да бъдеш точна, скъпа — предупреди я лениво той и стана от масата. — Ще ти бъде много по-удобно да извървиш разстоянието до обора, отколкото да бъдеш завлечена дотам за златистата си коса — той се усмихна, сякаш перспективата му се стори безкрайно привлекателна. — Лека нощ, бабо — добави с обич, преди да изчезне от стаята, където Сиренити кипеше от гняв, а баба й изпитваше безсрамно задоволство.

— Каква непоносима наглост! — избухна Сиренити, щом си извърна способността да говори. Извърна се гневно към възрастната жена и добави предизвикателно: — Ако си мисли, че кротко ще се подчиня...

— Разумно би било да се подчиниш, кротко или не — прекъсна я вдовицата. — Когато Кристоф си научи нещо... — с красноречиво свиване на раменете, тя остави края на изречението на въображението

на Сиренити. — Имаш панталон, предполагам. Утре сутрин Бриджит ще ти донесе чифт от ботушите за езда на майка ти.

— Госпожо — започна бавно Сиренити, сякаш се опитваше да подчертае всяка дума, — нямам намерение да се качвам на кон утре сутрин.

— Не ставай глупава, детето ми — контесата небрежно посегна към чашата си с вино. — Той е способен да изпълни заплахата си. Кристоф е много твърдоглав — тя се усмихна и Сиренити за първи път долови искрена топлота. — Може би дори по-твърдоглав от теб.

С поредица гневни ругатни Сиренити нахлузи твърдите ботуши, принадлежали някога на майка ѝ. Бяха почистени и лъснати до блясък и прилепнаха идеално на малките ѝ крака, сякаш бяха изработени по поръчка за нея.

— Изглежда и ти участваш в заговора срещу мен, мамо — тихичко подхвърли тя в отчаянието си. На вратата се почука и тя извика на френски: — Влез.

Ала вратата отвори не дребничката прислужница Бриджит, а Кристоф, облечен в елегантни светлобежови бричове за езда и бяла ленена риза.

— Какво искаш? — намръщено попита тя.

— Просто да се уверя дали си точна, Сиренити — отвърна с усмивка мъжът и плъзна поглед от смръщеното ѝ лице към стройното грациозно тяло, стегнато в копринена блуза и маркови джинси.

Като ѝ се искаше да не я гледа всеки път така, сякаш се опитва да запамети всяка нейна черта, Сиренити се изправи.

— Готова съм, капитан Блай, но се боя, че няма да ти се сторя много прилежна ученичка.

— Ще видим, скъпа — той отново се вгледа в нея, сякаш премисляше. — Струваш ми се съвсем способна да изпълняваш прости указания.

Очите ѝ се присвиха и тя с мъка потисна гнева, който мъжът тъй лесно предизвикваше.

— Аз съм сравнително интелигентна, благодаря, но не обичам да играя по ничия свирка.

— Моля? — недоумението му я накара да се усмихне.

— Ще трябва да си припомня повечко разговорни изрази, братовчеде. Може би ще успея бавно да те подлудя.

Сиренити тръгна с Кристоф към конюшните, потънала в надменно мълчание, като умишлено ускори крачка, за да върви редом с него, а не да подтичва отзад като послушно кученце. Щом наближиха сградата, конярят излезе, повел два коня, оседлани и напълно готови за езда. Единият бе с бляскава черна козина, другият — светлокафяв, а в очите на Сиренити и двата изглеждаха огромни.

Тя спря внезапно и разколебано се втрени в двойката. Няма да посмее да ме влачи за косата, помисли си.

— Ако просто се обърна и си тръгна, какво ще направиш? — попита.

— Просто ще те върна обратно — той вдигна вежда в отговор на мрачното изражение на Сиренити, показвайки, че е предугадил въпроса ѝ.

— Черният очевидно е твой, графе — заключи тя, като се опитваше да овладее нарастващата си паника. — Вече си представям как препускаш из околността, осветен от луната, а на хълбока ти проблясва меч.

— Много сте проникателна, госпожице — кимна той, пое юздите на светлокафявия кон и приближи към Сиренити. Тя неволно отстъпи назад и преглътна.

— Предполагам, искаш да го яхна.

— Това е кобила — поправи я Кристоф с усмивка.

Тя му се озъби в отговор, разгневена, уплашена, отвратена от собствения си страх.

— Полът ѝ ни най-малко не ме интересува — тя огледа спокойното животно и отново преглътна. — Тя е... тя е много голяма — промълви много по-тихо отколкото ѝ се искаше.

— Бабет е нежна като Кориган — с изненадващо търпение я увери Кристоф. — Обичаш кучета, нали?

— Да, но...

— И нейната козина е мека, нали? — той хвана ръката на Сиренити и я притисна към гладката буза на Бабет. — Има добро сърце и единственото ѝ желание е да угажда.

Ръката ѝ бе притисната между гладката козина на коня и твърдата длан на Кристоф, което ѝ се стори необичайно приятно. Сиренити се поотпусна и му позволи да прокара ръката ѝ по козината на кобилата, като извърна глава и се усмихна през рамо.

— Приятно е — започна тя, ала щом кобилата изпръхтя, отскочи уплашено и се блъсна в гърдите на Кристоф.

— Успокой се, скъпа — засмя се той и обви ръце около талията ѝ, за да я задържи. — Тя просто ти казва, че те харесва.

— Стресна ме — оправда се Сиренити, отвлечена от себе си и реши, че трябва да го направи сега или никога. Извърна се да му каже, че е готова да започне, ала само се втренчи безмълвно в тъмните загадъчни очи, докато ръцете на мъжа все още обгръщаха талията ѝ.

Усети как сърцето ѝ нарушава спокойния си ритъм, спира за миг, сетне започва бясно да препуска. За момент ѝ се стори, че той ще я целуне отново и за собствено изумление и смайване осъзна, че най-много от всичко ѝ се иска да усети устните му върху своите. Мъжът внезапно се намръщи и рязко отдръпна ръце от нея.

— Да започваме — сдържан и овладян, той без усилие влезе в ролята на учител.

Гордостта надделя и Сиренити се изпълни с решимост да се прояви като блестяща ученичка. Преглътна страха си и позволи на Кристоф да ѝ помогне да яхне кобилата. С изненада откри, че земята не е чак толкова далеч, колкото ѝ се бе сторило и насочи цялото си внимание към указанията на Кристоф. Изпълняваше нарежданията му, съсредоточена да следва точно указанията му, решена да не позволи да стане отново за смях.

Сиренити проследи как Кристоф яхна жребеца си с лекота и грация, за които му завидя. Буйният черен кон подходдаше до съвършенство на мургавия надменен мъж и за свой ужас Сиренити си даде сметка, че дори Тони, когато е бил най-пламенен, не ѝ е въздействал така, както я вълнуваше с настоящите си погледи този хладно сдържан непознат.

Не е възможно да съм привлечена от него, яростно възрази тя. Той бе прекалено непредсказуем и в миг на прозрение Сиренити си даде сметка, че би могъл да я нарани така дълбоко, както никой мъж досега. Освен това, каза си тя, докато се взираше в гривата на

светлокафявата кобила, не ми харесва снизходителното му властно държание.

— Да не реши да подремнеш, Сиренити? — подигравателно подхвърли Кристоф и рязко я върна към действителността. Зърнала насмешката в погледа му, тя усети, че се изчервява за свой най-голям ужас. — Хайде, скъпа.

Руменината ѝ накара мъжа да се усмихне, сетне той подкара коня си и с бавен ход се отдалечи от конюшната.

Яздеха един до друг и след няколко минути Сиренити се поотпусна на седлото. Предаваше указанията на Кристоф на кобилата, която послушно изпълняваше. Сиренити стана по-уверена и си позволи да огледа пейзажа, да се наслади на милувките на слънцето по лицето си и на нежния ритъм на коня под себе си.

— А сега ще преминем в тръс — внезапно нареди Кристоф и Сиренити извърна глава да го погледне.

— Може би френския ми не е чак толкова добър, колкото си мислех. В тръс ли каза?

— Френският ти е чудесен, Сиренити.

— Напълно съм доволна от равана — нехайно сви рамене младата жена. — За никъде не бързам.

— Трябва да се движиш в синхрон с коня — инструктира я той, без да обръща внимание на изявлението ѝ. — Повдигай се с всеки подскок на коня. Притисни леко с пети.

— Виж какво...

— Страх ли те е? — подигравателно повдигна вежда той.

Преди здравият разум да победи гордостта, Сиренити отметна глава и притисна пети към хълбоците на коня.

Сигурно такова е усещането, когато работиш с онези пневматични чукове, с които все разбиват уличната настилка, помисли си Сиренити, докато тромаво подскачаше върху тичащата в тръс кобила.

— Повдигай се с всеки подскок на коня — напомни ѝ Кристоф, ала тя бе прекалено погълната от затруднението си, за да зърне широката усмивка, съпроводила думите му.

След още няколко непохватни движения, Сиренити най-сетне улови ритъма.

— Как си? — попита мъжът, докато препускаха един до друг по прашната пътека.

— Ами след като кокалите ми престанаха да дрънчат, не е чак толкова лошо. Всъщност — извърна се тя и му се усмихна, — забавно е.

— Добре, а сега лек галоп — рече той и Сиренити му хвърли смразяващ поглед.

— Слушай, Кристоф, ако искаш да ме убиеш, защо не опиташ нещо по-просто като отрова или един хубав удар с нож в гърба?

Той отметна глава и се разсмя, плътен ясен звук, който изпълни тихото утро и отекна във вятъра. Когато извърна глава и се усмихна, на Сиренити ѝ се стори, че светът се преобръща, а сърцето ѝ, пренебрегвайки всички предупреждения на мозъка, вече не ѝ принадлежеше.

— Хайде, смела моя ездачке — нехайно подхвърли той. — Притисни пети и ще те науча да летиш.

Краката ѝ се подчиниха машинално и кобилата откликна преминавайки в лек галоп. Вятърът играеше в косите на Сиренити и милваше страните ѝ с хладните си пръсти. Тя имаше чувството, че е яхнала облак, макар да не бе сигурна дали усещането се дължи на порива на вятъра или на опиянението на любовта. Омагьосана и от двете, тя не си даде труда да си отговори.

По нареждане на Кристоф младата жена дръпна юздите и накара кобилата да премине от галоп в тръс, а сетне в раван, преди накрая да я спре. Вдигна лице към небето и въздъхна от удоволствие, преди да се обърне към спътника си. Страните ѝ бяха поруменели от вятъра и вълнението, очите ѝ бяха широко отворени, златисти и блестящи, косата ѝ бе разрошена, назъбен ореол около греещото ѝ от щастие лице.

— Забавлявате ли се, госпожице?

Тя му отправи широка усмивка, все още опиянена от силното вино на любовта.

— Давай, кажи: „Нали ти казвах“. Ще бъдеш напълно прав.

— О, не, скъпа, такова удоволствие е да видиш как ученикът ти напредва тъй бързо и умело — той ѝ се усмихна в отговор, невидимата бариера помежду им изчезна. — Движиш се тъй естествено на седлото; може би талантът все пак е генетично заложен.

— О, мосю — игриво затрепка с ресници тя. — Трябва да отдам заслуженото на учителя си.

— Френската ти кръв си казва думата, Сиренити, ала техниката ти има нужда от изглаждане.

— Не съм толкова добра, а? — приглади разрешената си коса и въздъхна дълбоко. — Сигурно никога няма да се науча да яздя както трябва, твърде много американска пуританска кръв имам от предците на баща ми.

— Пуританска ли? — смехът на Кристоф отново наруши утринната тишина. — Скъпа, никой пуритан не е с такъв огнен темперамент.

— Ще приема това за комплимент, макар да съм убедена, че замисълът му съвсем не беше такъв — тя извърна глава и сведе поглед към долината, която се разкриваше от върха на хълма. — О, каква красота!

В далечината се разкриваше сцена като от пощенска картичка, полегати хълмове, осеяни с пасящи стада на фона на спретнати къщички. Малко по-далече се виждаше мъничко селце, като кукленско градче, подредено от гигантска ръка, сред което най-ярко изпъкваше бяла църква с островърха кула.

— Идеално е — промълви Сиренити. — Сякаш съм се върнала назад във времето — погледът ѝ се плъзна по пасящите стада. — Твои ли са? — попита, като ги обхвана с жест.

— Да — отвърна мъжът.

— Значи всичко това е твоя собственост? — попита отново тя, внезапно усетила, че пропада.

— Това е част от имението — сви рамене Кристоф.

Яздихме толкова дълго, помисли си тя и се намръщи, а все още сме на негова земя. Един Господ знае колко далече се простира в другите посоки. Защо не може да е обикновен мъж? Тя се извърна и се загледа в ястребовия му профил. Но той не е обикновен мъж, напомни си тя. Той е конт дьо Кергален, господар на целия този имот, и аз не бива да забравям това.

Тя насочи поглед обратно към долината и се намръщи още повече. Не искам да съм влюбена в него. Преглътна, усетила гърлото си внезапно пресъхнало и прибягна към думите, за да предпази сърцето си.

— Колко е прекрасно да притежаваш толкова много красота. Той се извърна към нея и вдигна вежда.

— Не можеш да притежаваш красотата, Сиренити, можеш само да се грижиш за нея и да я цениш.

Тя прогони топлината, предизвикана от нежните му думи и не отмести поглед от долината.

— Наистина ли? Бях останала с впечатлението, че младите аристократи приемат подобни неща за даденост — тя обхвана с жест околността. — В края на краищата всичко това е твоя собственост.

— Не харесваш аристокрацията, Сиренити, но ти също имаш аристократична кръв — недоумението ѝ го накара да се усмихне, ала тонът му остана хладен. — Да, бащата на майка ти е бил конт, макар имотите му да са били опустошени по време на войната. Картината на Рафаело е един от малкото ценни предмети, които баба ти успяла да спаси при бягството си.

Пак проклетата картина на Рафаело! — мрачно си помисли Сиренити. Той бе ядосан; усети го по блясъка в очите му си почувства странно доволна. По-лесно щеше да ѝ бъде да контролира чувствата си към него, ако двамата останеха скарани.

— Значи съм наполовина селянка, наполовина аристократка — рече тя и сви рамене. — Е, скъпи ми братовчедо, аз лично предпочитам селската половина. Ще оставя синята кръв в семейството на теб.

— Добре ще бъде да помните, че не сме кръвни роднини, госпожице — тихо отбеляза Кристоф и срещнала присвитите му очи, Сиренити уплашено потрепери. — Семейство дьо Кергален са известни с това, че вземат каквото пожелаят и аз не правя изключение. Внимавайте как използвате кехлибарените си очи.

— Предупреждението е ненужно, мосю. Мога да се грижа за себе си.

Той се усмихна, бавна, самоуверена усмивка, по-обезпокоителна от гневен отговор, и подкара коня си обратно към замъка.

На връщане яздиha в пълно мълчание, прекъсвано само от откъслечните команди на Кристоф. Отново бяха кръстосали саби и Сиренити бе принудена да признае, че той с лекота бе парирал удара ѝ.

Щом стигнаха конюшната, Кристоф слезе от коня с обичайната си грация, подаде юздите на коняря и приближи да ѝ помогне, преди да е успяла да повтори движенията му.

Сиренити предизвикателно пренебрегна скованите си крайници и се плъзна от гърба на животното, Кристоф обви ръце около талията ѝ. За миг остана така, загледан замислено в младата жена, сетне отдръпна дланите си, които сякаш прегаряха тънкия плат на блузата ѝ.

— Вземи си гореща вана — нареди той. — Ще поуспокои донякъде болката в скованите ти мускули, която без съмнение изпитваш.

— Притежавате изумителна способност да издавате заповеди, мосю.

Очите му се присвиха, ръцете му се стрелнаха с невероятна бързина и той я притегли в обятията си, впи устни в нейните, като не ѝ даде време да окаже съпротива или да възрази, принуди я да откликне тъй лесно, сякаш завъртя кранче на чешма.

Цяла вечност я държа в плен на волята си, повличайки я все по-дълбоко във водовъртежа на целувката. Грубостта му пробуди у нея нова варварска страст. Сиренити потъпка гордостта си в името на любовта и се предаде на желанието, което не бе в състояние да потисне. Светът изчезна, нежният бретонски пейзаж се разми като акварел, оставен под дъжда, останаха само топлата плът и устните, които я принуждаваха да се предаде. Ръката му се плъзна по стройното ѝ бедро, сетне нагоре по гърба, притисна я към тялото му със сила, която би строшила костите ѝ, ако вече не се бяха стопили от бликналата в нея топлина.

Любов. Думата бясно се завъртя в съзнанието ѝ. Любовта бе разходки под лек дъждец, спокойна вечер до припукващия огън. Как бе възможно да е пулсираща ураганна буря, която те оставя слаб, задъхан и уязвим? Как бе възможно някой да жадува за слабостта, така както жадуваше за живот? Така ли е било и при мама? Това ли бе причината за замечтания ѝ поглед? Никога ли няма да ме освободи? — отчаяно се запита тя и обви ръце около врата му, тялото се противопоставяше на волята ѝ.

— Госпожице — промърмори с лека подигравка мъжът, след като отдръпна устни на един дъх от нейните, а пръстите му нежно галеха шията ѝ, — притежавате изумителната способност да си навличате наказание. Желанието да ви науча на дисциплина е непреодолимо.

Той я освободи, извърна се и нехайно се отдалечи. Спря за миг да отвърне на поздрава на Кориган, който се спусна предано по петите му.

ПЕТА ГЛАВА

Сиренити и контесата обядваха на терасата, заобиколени от сладкия аромат на разцъфналите цветя. Сиренити отказа предложеното вино и помоли за кафе, без да обърне внимание на вдигнатата бяла вежда.

Предполагам, това без съмнение ме превръща в дивачка, заключи тя, като потисна усмивката си, докато се наслаждаваше на силната черна течност, поднесена ѝ заедно с хубав сладолед.

— Вярвам, че ездата е била приятна — подхвърли контесата, след като бяха разменили няколко думи за храната и времето.

— За мое голямо изумление, госпожо, наистина ми беше приятна — призна Сиренити. — Ще ми се само да се бях научила по-рано. Околностите на Бретан са великолепни.

— Кристоф с право се гордее със земята си — отбеляза контесата, загледана във виното си. — Той я обича така, както един мъж обича жена, с голяма страст. И макар земята да е вечна, мъжът има нужда от съпруга. Земята е студена любовница.

Сиренити вдигна вежди, учудена от искреността на баба си, от внезапното изоставяне на официалностите. Нехайно сви рамене.

— Сигурна съм, че Кристоф няма проблеми с намирането на погорещи — „той сигурно само щраква с пръсти и поне десетина се хвърлят в обятията му, добави наум Сиренити и почти трепна, пронизана от яростна ревност.“

— Естествено — съгласи се вдовицата и очите ѝ весело проблеснаха. — Нима би могло да бъде другояче? — Сиренити преглътна това с намръщване, а възрастната жена вдигна чашата си. — Но след време мъжете като Кристоф имат нужда по-скоро от постоянство, отколкото от разнообразие. А, той толкова прилича на дядо си — Сиренити вдигна поглед и забеляза как нежността преобрази острото лице. — Те са диви, мъжете от рода Кергален, властни и арогантно мъжествени. Жените, дарени с любовта им, са благословени да познаят едновременно рая и ада — старицата отново

насочи поглед към Сиренити и се усмихна. — Техните жени трябва да бъдат силни, иначе ще бъдат стъпкани от тях, а трябва и да са достатъчно мъдри, за да знаят кога да бъдат слаби.

Сиренити слушаше думите на баба си като омагьосана. Сетне тръсна глава и бутна чинията със сладоледа, към който внезапно бе изгубила апетит.

— Госпожо — започна тя, решена да изясни становището си, — нямам намерение да се състезавам за настоящия конт. Според мен ние никак не си подходдаме — тя внезапно си спомни устните му, притиснати към нейните, допира на стегнатото му тяло и потрепери. Вдигна очи към баба си и яростно поклати глава. — Не.

Не си даде труд да уточни дали говори на сърцето си или на жената срещу себе си, а се изправи и бързо влезе в замъка.

Пълната луна се бе вдигнала високо на осеяното със звезди небе, сребристата ѝ светлина струеше през прозорците, когато Сиренити се събуди, нещастна, измъчена и отвратена. Макар да се бе оттеглила рано, извинявайки се с измислено главоболие, за да се отдалечи от мъжа, замъглил мислите ѝ, сънят не бе дошъл лесно. Сега, едва няколко часа след като се бе унесла, той отново ѝ бе избягал. Тя се обърна в огромното легло и изстена при бунта на тялото си.

Плащам цената за сутрешното приключение. Тя трепна и седна в леглото с дълбоко въздишка. Може би имам нужда от още една гореща вана, реши със слаба надежда. Едва ли бих могла да стана по-зле. Тя се изхлузи от матрака, краката и раменете ѝ остро се възпротивиха. Не си даде труд да си облече халата, метнат върху таблата на леглото и тръгна през слабо осветената стая към банята, ала силно си удари пищяла в елегантния стол в стил Луи XVI.

Изруга, разкъсвана от болка и гняв. Притисна крака си, оправи стола и се облегна на него.

— Какво има? — извика грубо, щом на вратата се почука.

Вратата рязко се отвори и на прага застана Кристоф, облечен в тъмносин копринен халат.

— Удари ли се, Сиренити?

Не бе нужно да види изражението му, за да долови насмешката.

— Само си счупих крака — сопна се тя. — Няма причина за тревога.

— Мога ли да попитам защо се разхождаш на тъмно? — той се облегна на рамката на вратата, хладен и напълно спокоен, арогантността му подежда като катализатор за отприщване на гнева на Сиренити.

— Ще ти кажа защо се разхождам на тъмно, самодоволен, самоуверен звяр такъв! — яростно прошепна тя. — Смятах да се удавя във ваната, за да се избавя от мъките, които ми причини днес!

— Аз ли? — невинно попита той, погледът му се плъзна по тялото ѝ, обляно от лунната светлина, дългите ѝ стройни крака и алабастровата кожа ясно се очертаваха под тънката нощница.

Сиренити бе твърде ядосана, за да си даде сметка за оскъдното си облекло и лунната светлина, която разкриваше нежните извивки на тялото ѝ.

— Да, ти! — сопна се тя отново. — Нали ти ме качи на коня тази сутрин? А сега всеки мускул по тялото ми е изпълнен с презрение към мен — тя изстена и разтри врата си. — Сигурно никога вече няма да мога да ходя както трябва.

— Аха!

— О, какво красноречиво възклицание — тя го изгледа гневно, опитвайки да запази достойнството си. — Можеш ли да го повториш?

— Бедничката — промърмори той с преувеличено съчувствие и приближи към нея.

Сиренити изведнъж осъзна как е облечена и очите ѝ се разшириха от смущение.

— Кристоф, аз... — започна тя, щом ръцете му докоснаха голите ѝ рамене, ала думите ѝ заглъхнаха във въздишка, щом мъжът започна да разтрива скованите мускули.

— Откри нови мускули, нали? И те остро протестират. Следващия път няма да бъде толкова трудно — той я отведе до леглото и я накара да седне. Отпусна се зад нея, дългите му пръсти продължиха да масажират гърба ѝ, премахвайки като с магия болката.

Младата жена въздъхна отново и неволно приближи към него.

— Имаш прекрасни ръце — промърмори в блажена летаргия, докато болките утихваха, заменени от приятна топлина. — Великолепни силни пръсти; всеки момент ще започна да мъркам.

Тя не си даде сметка кога настъпи промяната, кога приятното отпускане се превърна в желание, а масажът — в гальовна милувка, ала изведнъж почувства, че главата ѝ се замайва от топлина.

— Така е по-добре, много по-добре — заекна и опита да се отдръпне, ала ръцете му обвиха талията ѝ, задържаха я неподвижно, а устните му се притиснаха към шията ѝ с нежна целувка. Тя потръпна, сетне се стресна като уплашена кошута, ала преди да успее да избяга, мъжът я обърна към себе си, устните му се впиха в нейните, заглушавайки всякакви възражения.

Съпротивата замря, преди да започне, огънят обхвана цялото ѝ тяло, ръцете ѝ обвиха врата на мъжа и тя се отпусна на леглото. Устните му сякаш я изпиваха, твърди и уверени, ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, сякаш се бе любил с нея безброй пъти. Той нетърпеливо свали тъничката презрамка от рамото ѝ, обхвана гърдите ѝ, а ласката му развихри такава буря от страст, че младата жена неволно се раздвижи под него. Ласките му станаха по-настойчиви, ръцете му се плъзнаха надолу по леката материя, устните му се откъснаха от нейните и с неутолима жажда се притиснаха към шията ѝ.

— Кристоф — простена тя, осъзнала, че не е в състояние да се бори едновременно и с него, и със собствената си слабост. — Кристоф, моля те, не мога да се боря с теб тук. Никога няма да спечеля битката.

— Не се бори с мен, красавице моя — прошепна той. — Тогава и двамата ще спечелим.

Устните му отново се впиха в нейните, нежни и гальовни, разпалващи още повече страстта. Бавно се плъзнаха по лицето ѝ, докоснаха страните ѝ, разтворените ѝ устни, сетне потърсиха нови завоевания. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, пръстите погалиха зърната и леката сладостна болка я опияни, тя се вкопчи в мускулите на гърба му, сякаш за да подчертае властта му над нея.

Ленивите ласки отново отстъпиха пред разкъсващата нужда, примирението ѝ сякаш разпали още повече страстта му. Устата му диво покори нейната, зъбите му леко захапаха долната ѝ устна, взривиха сетивата ѝ, искаха нещо повече от примирение, искаха равностойна страст.

Ръцете му се плъзнаха по нежната кожа на бедрата ѝ, устните му обсипаха с целувки шията, сетне се спуснаха още по надолу между гърдите ѝ.

Сиренити изведнъж осъзна, че се намира на ръба на бездна и че още една стъпка ще я захвърли в бездънната празнота.

— Кристоф, моля те — тялото ѝ тръпнеше, макар че топлината почти я задушаваше. — Моля те, плашиш ме. Уплашена съм и от себе си. Никога... Никога досега не съм била с мъж.

Мъжът застина и тишината се сгъсти, когато той вдигна лице и се взря в Сиренити. Лунни отблясъци играеха върху светлата ѝ коса, разпиляна по снежнобялата възглавница, очите ѝ бяха замъглени от събудената страст и от страх.

Кристоф се изправи.

— Прекрасно улучваш момента, Сиренити.

— Съжалявам — промълви тя и седна в леглото.

— За какво? — попита той, гневът кипеше под хладната сдържаност. — За невинността си или задето едва не ми позволи да ти я отнема?

— Не говори така! — сопна се тя и опита да нормализира дишането си. — Всичко стана толкова бързо, не бях в състояние да разсъждавам. Ако бях подготвена, никога нямаше да стигнеш толкова далеч.

— Така ли мислиш? — той я привлече към себе си, както бе коленичила върху леглото и отново я притисна в обятията си. — Сега си подготвена. Мислиш ли, че не мога да те обладая още сега и ти да си изпълнена с желание да ми позволиш?

Той я изгледа гневно, излъчваше самоувереност и ярост, а Сиренити не можа да отговори нищо, осъзнавайки, че е напълно безпомощна срещу властта му над нея и собственото си непреодолимо желание. Очите ѝ изглеждаха огромни върху бледото лице, страхът и невинността ѝ блестяха като огньове, мъжът изруга и я отблъсна.

— Боже мой! Гледаш ме с очите на дете. Тялото ти прекрасно прикрива невинността; това е опасна маскировка — той приближи до вратата, сетне се извърна към жената, която изглеждаше съвсем дребничка върху огромното легло. — Приятни сънища — подхвърли с насмешка. — И следващия път, когато решиш да се блъскаш в мебелите, по-добре заключи вратата. Втория път няма да си тръгна.

Хладният поздрав, с който Сиренити удостои Кристоф на закуска бе върнат по същия начин, очите му срещнаха нейните само за миг, в погледа му нямаше и следа от страстта и гнева, които бе зърнала снощи. Тя се почувства първерзно раздразнена от липсата на реакция от негова страна, докато мъжът бърбеше с контесата и се обръщаше към Сиренити само по необходимост, и то с безупречна вежливост, която можеше да бъде доловена само от най-чувствителното ухо.

— Не си забравил, че Женевиер и Ив ще дойдат за вечеря, нали?
— обърна се контесата към Кристоф.

— Не, не съм забравил, бабо — увери я той и остави чашата си върху чинийката. — Винаги се радвам да ги видя.

— Сигурна съм, че компанията им ще ти бъде приятна, Сиренити — контесата насочи сините си очи към внучката си. — Женевиер е на твоята възраст, може би с година по-малка, много приятна и благовъзпитана млада жена. Брат ѝ Ив е много очарователен и изключително привлекателен — на устните ѝ грейна усмивка. — Неговата компания ще ти се стори доста... забавна. Нали, Кристоф?

— Сигурен съм, че Ив ще бъде много забавен за Сиренити.

Сиренити стрелна с поглед Кристоф. Беше ли тонът му малко порязък от обикновено? Мъжът спокойно отпи от кафето си и тя реши, че се е излъгала.

— Дежо са стари приятели на семейството — продължи контесата и привлече вниманието на Сиренити. — Сигурна съм, че ще ти бъде приятно да имаш компания на твоята възраст. Женевиер е честа гостенка в замъка. Като дете тя тичаше след Кристоф като предано кученце. Е, вече не е дете — тя хвърли красноречив поглед към мъжа, който седеше начело на дъбовата маса, а Сиренити с голяма сила на волята се сдържа да не сбърчи носле в израз на презрение.

— От тромаво момиченце с тънки плитчици Женевиер се превърна в красива елегантна жена — отвърна Кристоф, топлотата в гласа му бе ясно доловима.

Браво на нея, помисли си Сиренити, като с мъка задържа учтивата усмивка върху лицето си.

— Тя ще бъде великолепна съпруга — предсказа контесата. — Притежава смирена красота и естествена грация. Трябва да я убедим да ти посвири, Сиренити. Изключително добра пианистка е.

Още една точка в полза на еталона за добродетел, каза си Сиренити, изпълнена с ревност към Женевиер заради отношенията ѝ с Кристоф. А на глас рече:

— С нетърпение очаквам да се запозная с приятелите ви, госпожо — наум си даде дума, че ще намрази от пръв поглед тази съвършена Женевиер.

Слънчевото утро бавно се изниза, ленивата обедна тишина се спусна на градината, докато Сиренити скицираше. Бе разменила няколко думи с градинаря, преди двамата да се отдадат на заниманията си. Тъй като ѝ се стори интересен, тя го скицира, наведен над храстите, както подстригваше избуялите цветове и изливаше хвалби и порицания върху разноцветните си уханни приятели.

Лицето му бе неподвластно на времето, обрулено от вятъра и набръчкано, ясните сини очи проблясваха на фона на бронзовата кожа. Шапката, покриваща гъстата му стоманеносива коса, бе черна, с широка периферия и кадифени панделки отзад. Носеше мъжка жилетка без ръкави и износени къси панталони. Сиренити се възхити от лекотата, с която се движеше с дървеното си сабо.

Така се бе съсредоточила да улови атмосферата на Стария свят с молива си, че не чу стъпките по плочките зад себе си. Кристоф остана известно време загледал в нея, грациозната извивка на шията ѝ му напомни за горд бял лебед, плуващ в хладно бистро езеро. Едва когато младата жена сложи молива зад ухото си и разсеяно отметна коса, той издаде присъствието си.

— Възхитително си уловила Жак, Сиренити — озадачено вдигна вежда, когато Сиренити уплашено подскочи и притисна ръка към сърцето си.

— Не знаех, че си тук — рече тя и се прокле заради пресекващия си глас и бясното препускане на сърцето си.

— Беше погълната от работата си — обясни той и нехайно се настани до нея на бялата мраморна пейка. — Не исках да те смущавам.

Ха, безмълвно възкликна тя, та ти ще ме смущаваш дори да си на хиляди километри оттук. На глас отвърна учтиво:

— Благодаря. Много мило от твоя страна — за да прогони смущението, тя насочи вниманието си към шпаньола в краката им. — А, Кориан, как си? — почеса го зад ухото и той покри ръката ѝ с любвеобилни целувки.

— Кориган е във възторг от теб — отбеляза Кристоф. — Обикновено е много по-сдържан, но ти явно си пленила сърцето му — Кориган с обожание легна в краката ѝ.

— Много влажен любовник — отбеляза тя и протегна облизаната си ръка.

— Твърде ниска цена за такава преданост.

Кристоф извади кърпичка от джоба си, хвана ръката ѝ и започна да я подсушава. Въздействието върху Сиренити беше мигновено. Топлина се разля по връхчетата на пръстите, плъзна нагоре по ръката ѝ и обхвана цялото ѝ тяло.

— Не е необходимо. Ей там имам парцал — тя посочи кутията с пастелите и моливите, като се опита да измъкне ръката си от неговата.

Очите му се присвиха, хватката се стегна и Сиренити загуби кратката мълчалива борба. Тя въздъхна с гневно примирение и отпусна ръка в дланта му.

— Винаги ли става както ти искаш? — попита с потъмнели от гняв очи.

— Готово — отвърна той с дразнеща самоувереност, освободи подсушената ѝ ръка и изпитателно се взря в очите ѝ. — Чувствам, че ти също си свикнала да става както ти искаш, Сиренити Смит. Не смяташ ли, че ще бъде доста интересно да видим кой ще е отгоре, както казвате вие, по време на визитата ти?

— Може би трябва да направим дъска за записване на резултата — предложи тя. — Така няма да има съмнение кой е отгоре.

Той ѝ отправи бавна ленива усмивка.

— Няма да има съмнение, братовчедке.

Отговорът ѝ бе прекъснат от появяването на контесата и Сиренити веднага отпусна чертите на лицето си в непроницаемо изражение, за да избегне догадките на старицата.

— Добър ден, деца мои — поздрави ги контесата с майчинска усмивка, която изненада внучката ѝ. — Наслаждавате се на красотата на градината. По това време е най-спокойно.

— Прекрасно е, госпожо — отбеляза Сиренити. — Човек изпитва чувството, че не съществува друг свят отвъд багрите и уханията на това уединено място.

— Често се чувствам така — чертите на острото лице се смекчиха. — Прекарала съм тук безброй часове — тя се настани на

пейката срещу двамата и въздъхна. — Какво си нарисувала? — Сиренити ѝ подаде скицника си и контесата разгледа рисунката, преди да вдигне отново поглед към младата жена. — Имаш дарбата на баща си — Сиренити понечи да отговори по достойнство на неохотното признание, ала контесата продължи: — Баща ти беше много талантлив художник. И започвам да си мисля, че е притежавал известна доброта, за да спечели любовта на Гейл и твоята преданост.

— Да, госпожо — отвърна Сиренити, осъзнала, че е извоювала трудно отстъпление. — Той беше много добър човек, любящ баща и съпруг.

Тя потисна порива да спомене за картината на Рафаело, тъй като не ѝ се щеше да прекъсне тънките нишки на разбирателството, изплетени помежду им. Контесата кимна. Сетне се обърна към Кристоф и подхвърли някаква забележка за вечерното празненство.

Сиренити хвана скицника и моливите и започна да рисува баба си. Гласовете жужаха около нея, спокойни звуци в унисон с атмосферата в градината. Тя не си даде труд да следи разговора, тихите гласове просто се лееха около нея, докато работата ѝ все повече я поглъщаше.

Докато изобразяваше финото лице и нежните устни, тя видя ясно приликата на контесата с майка ѝ, а всъщност и с нея самата. Изражението на контесата бе спокойно, неподвластна на времето красота, съчетана с царствена осанка. Ала в този момент Сиренити зърна нежността и деликатността на майка си, лицето на жената, която бе способна да обича силно — и поради тази причина да бъде силно наранена. За първи път, откакто бе получила официалното писмо от непознатата си баба, Сиренити усети роднинска връзка, зараждаща се обич към жената, родила майка ѝ, и по този начин допринесла за нейното съществуване.

Сиренити нямаше представа, че чувствата се изписват по лицето ѝ, не забелязваше и мъжа до себе си, който наблюдаваше метаморфозата, докато разговаряше. Когато приключи, тя остави моливите и разсеяно избърса ръце, стресна се, когато извърна глава и срещна втрещения поглед на Кристоф. Той сведе очи към портрета в скута ѝ, сетне отново срещна смутения ѝ поглед.

— Притежаваш рядък талант, скъпа — промълви той.

Сиренити озадачено се намръщи, неспособна да отгатне по тона му дали говори за работата ѝ или за нещо съвсем различно.

— Какво рисува? — попита контесата.

Сиренити откъсна очи от опияняващия поглед на Кристоф и подаде скицника на баба си.

Контесата се взря в портрета си, изненадата постепенно премина в нещо, което Сиренити не можа да определи. Когато вдигна очи, възрастната жена се усмихна.

— Чувствам се поласкана и удостоена с голяма чест. Ако ми позволиш, бих искала да го купя — усмивката ѝ стана още по-широка. — Отчасти заради суетата си, но също и защото е твоя творба.

Сиренити се взря за миг в баба си, люлеейки се на границата между гордостта и любовта.

— Съжалявам, госпожо — тя поклати глава и взе рисунката. — Не мога да я продам — сведе поглед към хартията в ръката си, сетне я върна обратно и срещна сините очи на контесата. — Това е подарък за теб, бабо — тя зърна вълнението на възрастната жена, преди да добави: — Приемаш ли?

— Да — въздъхна контесата. — Ще пазя подаръка ти като най-ценно съкровище и той ще ми напомня — сведе тя отново очи към портрета, — че човек никога не бива да позволява на гордостта да застане на пътя на любовта — старицата стана и докосна с устни бузите на Сиренити, преди да тръгне по пътеката към замъка.

Сиренити също се изправи и се отдалечи от пейката.

— Притежаваш вродена дарба да събуждаш любов — отбеляза Кристоф, когато се извърна към него, дълбоко развълнувана.

— Тя е и моя баба.

Той зърна сълзите в очите ѝ и се изправи.

— Това беше комплимент.

— Така ли? Стори ми се като укор — ядосана на влагата в очите си, на Сиренити ѝ се искаше и да остане сама, и да се облекне на широките рамене на мъжа.

— Срещу мен винаги си настроена за отбрана, нали, Сиренити? — очите му се присвиха като че ли беше ядосан, ала тя бе твърде заета да се бори със собствените си чувства, за да я е грижа за неговите.

— Дал си ми не малко поводи за това — отвърна. — От мига, в който слязох от влака, ти ясно ми показва чувствата си. Заклейми и

баща ми, и мен. Ти си хладен аристократ, неспособен да прояви капчица съчувствие или разбиране. Върви си и ме остави на мира. Иди набий с камшик няколко селяни или нещо подобно; подхожда ти.

Той се раздвижи тъй бързо, че Сиренити не успя да се отдръпне, ръцете му едва не я скършиха на две, като се обвиха около талията ѝ.

— Страхуваш ли се? — попита той, а устните му се впиха в нейните, преди да успее да му отговори и разумът ѝ бе напълно замъглен.

Тя изстена от болката и насладата, причинени от устните му, отпусна се в обятията му, а мъжът ѝ отне дори дъха.

Как е възможно да мразиш и обичаш едновременно? — запита сърцето вцепенения ѝ мозък, ала отговорът се загуби във вихъра на победоносната страст. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, грубо дръпнаха главата ѝ назад и разкриха нежната ѝ шия, а горещите му устни жадно се притиснаха към бледата кожа. Тънката блуза не можеше да я защити от знойната топлина на тялото му, ала мъжът премахна преградата, ръката му се плъзна под нея и обхвана гърдата ѝ, демонстрирайки пълна и абсолютна власт.

Устните му отново се впиха в нейните със страст, на която тя не можеше да устои. Вече не разсъждаваше над любовта си, а се огъваше като върба в буря пред умолителните призови на собствените си нужди.

Мъжът вдигна лице, в тъмните му очи горяха пламъците на гнева и страстта. Той я желаше. Очите ѝ се разшириха уплашено, когато осъзна това. Никой никога не я бе желал тъй силно и никой не притежаваше властта да я обладае без никаква съпротива от нейна страна. Защото дори без любовта му, тя знаеше, че ще отстъпи, но дори да не отстъпеше, той пак щеше да я обладае.

Мъжът зърна страха в очите ѝ и промълви дрезгаво:

— Да, малка ми братовчедке, имаш причина да се страхуваш, защото знаеш какво ще се случи. Засега си в безопасност, но внимавай как и кога ще ме предизвикаш отново.

Освободи я от прегръдките си и спокойно пое по пътеката, която бе избрала баба му, а Кориган скочи, хвърли извинителен поглед на Сиренити и последва господаря си.

ШЕСТА ГЛАВА

Сиренити много грижливо подбра тоалета си за вечеря, като използва времето, за да изясни чувствата си и да изготви план за действие. Никакви доводи и разумни основания не можеха да променят факта, че се бе влюбила безумно в мъж, когото познаваше едва от няколко дни, мъж, който я плашеше почти толкова, колкото и я вълнуваше.

Арогантен, властен, изключително твърдоглав мъж, добави тя и затвори ципа на гърба на роклята си. Който освен това бе заклеил баща ѝ като крадец. „Как позволих това да се случи? — остро се смърми тя. Нима бих могла да го предотвратя? — помисли си с въздишка. Сърцето ми може и да ме предаде, но главата ми все още е на раменете и ще се наложи да я използвам. Няма да позволя на Кристоф да разбере, че съм влюбена в него и да стана жертва на подигравките му.“

Сиренити седна пред тоалетката от черешово дърво, разреса къдриците си и сложи лек грим. Бойна окраска, реши и се усмихна на отражението си. Определението е идеално; бих предпочела да съм във война с него, отколкото да съм влюбена. Освен това — усмивката бе заменена от намръщване — тази вечер ще трябва да се сражавам и с мадмоазел Дежо.

Тя се изправи и огледа отражението си в огледалото. Кехлибарената копринена рокля бе в тон с цвета на очите ѝ и добавяше мек блясък на бялата ѝ кожа. Тънките презрамки разкриваха гладки рамене, а дълбокото деколте загатваше меката извивка на гърдите. Плисираната пола падаше меко около глезените, тънката материя и приглушения цвят засилваха нежната ѝ ефирна красота.

Тя се намръщи, зърнала нежност, след като бе желала да постигне самоувереност и изисканост. Часовникът показваше, че няма време да смени роклите, затова нахлузи обувките, пръсна ароматен парфюм около себе си и излезе от стаята.

Дочула приглушените гласове от главния салон, Сиренити с раздразнение си даде сметка, че гостите вече са пристигнали. С окоето на художничка тя мигновено огледа обстановката: бляскавия под и матовата тапицерия, високите прозорци със скрепени с олово стъкла, огромната камина с орнаментирана полица — идеален декор за елегантните обитатели на салона на замъка, като контесата бе несъмнената кралица в царствените си червени копринени одежди.

Черният официален костюм на Кристоф контрастираше с белоснежната му риза и подчертаваше бронзовата му кожа. Ив Дежо също бе облечен в черно, кожата му бе по-скоро златиста, отколкото бронзова, косата му бе необичайно кестенява. Ала погледът и неохотното възхищение на Сиренити спечели жената между двамата тъмнокоси мъже. Ако баба ѝ бе кралицата, тя без съмнение бе принцесата. Смолисточерна коса обрамчваше нежно, неземно красиво лице. Бадемовидните кафяви очи бяха пленителни, а светлозелената рокля подчертаваше златистата кожа.

Двамата мъже станаха при влизането на Сиренити, която насочи вниманието си към непознатия, усетила обичайния подробен оглед на Кристоф. Докато я представяха, тя се озова срещу кафяви очи в същия нюанс като косата, в които прочете неприкрито мъжко одобрение и дяволити пламъчета.

— Приятелю, ти не ми каза, че братовчедка ти е златна богиня — той се наведе над пръстите на Сиренити и ги докосна с устни. — Ще посещавам замъка по-често, докато сте тук, госпожице.

Тя се усмихна, искрено развеселена, определяйки Ив Дежо като очарователен и безобиден.

— Сигурна съм, че при тази перспектива посещението ми ще бъде много по-приятно, господине — отвърна тя в същия тон и бе възнаградена със сияйна усмивка.

Кристоф я представи и на гостенката, която стисна ръката ѝ с леко колебание.

— Толкова се радвам, че най-после се запознахме, госпожице Смит — приветства я Женевиер с топла усмивка. — Толкова приличате на портрета на майка си, че все едно картината е оживяла.

Гласът беше искрен и Сиренити заключи, че колкото и упорито да се опитва, би било невъзможно да намрази малката ефирна фея, която се взираше в нея с влажните очи на кокер шпаньол.

Разговорът продължи леко и приятно по време на аперитива и вечерята, възхитителното предястие от стриди в шампанско подготви настроението за елегантно приготвеното и изискано сервирано основно ястие. Двамата Дежо проявиха любопитство към Америка и живота на Сиренити в столицата, затова тя се опита да опише града на контрастите, докато малката група похапваше телешки момици с „Шабли“.

Започна да рисува картина с думи на старите административни сгради, елегантните очертания и колоните на Белия дом.

— За беда, извършена е мащабна модернизация, огромни чудовищни сгради от метал и стъкло замениха някои от старите постройки. Спретнати, огромни и лишени от чар. Но има десетки театри, като се почне от „Фордс“, където е бил убит Линкълн и се стигне до Центъра „Кенеди“ — тя продължи като ги поведе от поразителната елегантност на Ембаси Роу до бедняшките квартали и евтините квартири извън федералната територия, през музеите и галериите, през оживлението на Капитолия. — Но ние живеехме в Джорджтаун, а той е доста далеч от останалата част на Вашингтон. Повечето къщи са подредени в редици или пък са долепени, двуетажни или триетажни с малки вътрешни дворове, оградени с азалии и цветни лехи. Някои от страничните улички все още са калдъръмени и притежават старинен чар.

— Какъв вълнуващ град — отбеляза Женевиер. — Сигурно животът тук ви се струва много спокоен. Липсва ли ви оживлението на родния ви град?

Сиренити се намръщи към чашата си с вино, сетне поклати глава.

— Не — отвърна, някак изненадана от собственото си признание. — Сигурно ви се струва странно — тя срещна кафявите очи срещу себе си. — Целият ми живот е преминал там и бях много щастлива, но никак не ми липсва. Усетих странна притегателна сила, когато за първи път пристъпих в замъка, сякаш открих стар познайник. Тук се чувствам напълно удовлетворена — тя отмести очи и срещна пронизващия замислен поглед на Кристоф. Изведнъж я обзе паника. — Разбира се, голямо облекчение е да не се налага да се състезаваш всеки ден за място за паркиране — добави с усмивка, опитвайки да се отърси от сериозното настроение. — Във Вашингтон местата за паркиране са

по-ценни от златото, а когато застане зад волана, и най-кроткият, човечец е готов да извърши убийство и побой, за да се сдобие с малко свободно пространство.

— Ти прибягвала ли си до такива тактики, скъпа? — попита Кристоф. Вдигна чашата си, ала не откъсна поглед от младата жена.

— Тръпки ме побиват като се сетя за престъпленията си — отвърна тя, облекчена от лесната смяна на темата. — Не смея да призная докъде съм стигала, за да си осигуря метър-два празно пространство. Мога да бъда ужасно агресивна.

— Не мога да повярвам, че агресията е в природата на едно тъй нежно цвете — заяви Ив и я обгърна с чаровната си усмивка.

— Ще останеш изненадан, приятелю — отбеляза Кристоф. — Цветето притежава множество неочаквани качества.

Сиренити продължи да се мръщи към него, докато контесата умело смени темата.

Салонът бе слабо осветен, създавайки интимна атмосфера в огромното помещение. Щом бе сервирано кафето и чашите с бренди, Ив се настани до Сиренити и пусна в действие неизчерпаемия си галски чар. Тя забеляза с недоволство, което бе принудена да определи като чиста и искрена ревност, че Кристоф се посвети изцяло на Женевиев. Двамата разговаряха за родителите ѝ, които бяха на пътешествие из гръцките острови, за общи познати и стари приятели. Той слушаше внимателно, докато Женевиев разказваше анекдот, ласкаеше я, смееше се, шегуваше се, бе преизпълнен с нежност, каквато Сиренити не бе забелязвала досега у него. Между двамата очевидно съществуваше особена близост, и то толкова отдавна, че Сиренити бе обзета от отчаяние.

Той се държи с нея, сякаш е направена от нежен фин кристал, рядък и ценен, а с мен се държи, сякаш съм направена от камък, груб, здрав и безличен.

Щеше да ѝ бъде безкрайно по-лесно, ако бе намразила другата жена, ала вродената дружелюбност надделя над ревността и тя се улови, че все повече и повече харесва двамата Дежо.

По молба на контесата Женевиев се съгласи да изсвири няколко подбрани творби на пианото. Музиката изпълни стаята, приятна и нежна като изпълнителката.

Предполагам, тя е идеална за него, отчаяно заключи Сиренити. Двамата имат толкова общо помежду си, а тя събужда у него нежност, която няма да му позволи да я нарани. Тя се извърна към мястото, където седеше Кристоф, отпуснат сред възглавниците на канапето, тъмните му пленителни очи бяха насочени към жената до пианото. Сиренити усети да я връхлитат множество различни чувства — копнеж, отчаяние, неприязън. Накрая се потопи в безнадеждната мъгла на депресията, осъзнала, че никога няма да бъде в състояние да наблюдава с радост как Кристоф ухажва друга жена, колкото и идеална да е за него.

— Като художник, вие се нуждаете от вдъхновение, нали, госпожице? — попита Ив, щом музиката свърши и разговорът бе подновен.

— Под една или друга форма — съгласи се тя и му се усмихна.

— Градините на замъка са изключително вдъхновяващи на лунна светлина — изтъкна той и откликна на усмивката ѝ.

— Настроена съм за вдъхновение — спонтанно реши тя. — Може би ще успея да ви прелъжа да ме придружите.

— Госпожице — щастливо отвърна мъжът, — за мен ще бъде чест.

Ив осведоми останалата част от групата за намерението им и Сиренити прие галантно предложената ѝ ръка, без да забележи погледа, с който я проследи другия мъж.

Градината наистина бе вдъхновение, ярките цветове бяха приглушени от сребристото сияние на луната. Уханията се сливаха в опияняващ парфюм, превръщайки топлата лятна вечер в нощ за влюбени. Сиренити въздъхна, щом мислите ѝ се върнаха към мъжа в салона на замъка.

— От удоволствие ли въздишате, госпожице? — попита Ив, докато се разхождаха по криволичетата пътека.

— Да, наистина — отвърна тя, отърси се от мрачното настроение и дари придружителя си с една от най-хубавите си усмивки. — Пленена съм от изумителната красота.

— О, госпожице — той вдигна ръката ѝ към устните си и развълнувано я целуна. — Красотата на всяко цвете бледнее пред вашата. Коя роза би могла да се сравни с тези устни и коя гардения с тази кожа?

— Как французите се научават да любят с думи?

— Учим се още в люлката, госпожице — осведоми я той с подозрителна сериозност.

— Трудно е за една жена да устои на такъв мизансцен — Сиренити вдъхна дълбоко и с наслада. — Огряна от луната градина на бретонски замък, въздух, наситен с парфюм, привлекателен мъж, който говори като поет.

— Уви! — въздъхна тежко Ив. — Боя се, че ще намерите сили да устоите.

Тя поклати глава с престорена тъга.

— За беда, съм изключително силна, а вие — добави тя с усмивка, — вие сте очарователен бретонски женкар.

Смехът му наруши нощната тишина.

— А, вече ме опознахте прекалено добре. Ако не бе усещането, което изпитах, като се запознахме, че сме предопределени да бъдем приятели, а не любовници, бих ви ухажвал доста по-пламенно. Ала ние, бретонците, силно вярваме в съдбата.

— А е толкова трудно да си едновременно приятел и любовник.

— Да, наистина.

— Тогава да бъдем приятели — протегна ръка Сиренити. — Аз ще те наричам Ив, а ти ще ми викаш Сиренити.

Той пое ръката ѝ и я задържа за момент.

— Толкова е необичайно да се задоволя с приятелство с жена като теб. Ти притежаваш неуловима красота, която се настанява в съзнанието на мъжете и ги кара непрестанно да мислят за теб — той сви рамене, жест, по-красноречив от тричасова реч. — Е, такъв е животът — отбеляза примирено.

Сиренити още се смееше, когато влязоха обратно в замъка.

На следващата сутрин Сиренити придружи баба си и Кристоф на литургията в селото, което бе зърнала от върха на хълма. Лек упорит дъждец бе започнал в предутринните часове, тихото му шумолене по прозореца бе събудило Сиренити, ала постоянният ритъм отново я бе приспал.

Дъждът продължи, докато пътуваха към селото. Листата на дърветата бяха подгизнали, а цветята бяха свели натежали от водата

главички, напомняйки разноцветно молещо се паство. Сиренити бе озадачена от странното мълчание, в което Кристоф бе потънал от снощи. Братът и сестрата Дежо си бяха тръгнали скоро след като Сиренити и Ив се бяха присъединили отново към групата в салона, и макар сбогуването на Кристоф с гостите да бе безупречно вежливо, той избягваше прекия разговор със Сиренити. Бе я удостоил само с кратък — и както си бе въобразила — заплашителен поглед, прикрит твърде бързо.

Сега той разговаряше предимно с контесата, като от време на време подхвърляше по някоя забележка или отговаряше директно на Сиренити, учтиво, с едва доловима враждебност, на която тя реши да не обръща внимание.

Центърът на малкото селце бе църквичката, мъничка бяла постройка със спретнато поддържан парк, който бе в почти хумористичен контраст с порутения ѝ вид. Покривът бе многократно ремонтиран, а дъбовата врата на входа бе очукана и издраскана от продължителната употреба.

— Кристоф предложи да бъде построена нова църква — подхвърли контесата. — Ала жителите на селото отказаха. В тази църква векове наред са се молили бащите и дядовците им и те ще продължат да се молят тук, докато се срути на главите им.

— Очарователна е — рече Сиренити. Порутеният вид на малката църквичка ѝ придаваше достойнство, чувство на гордост, че поколения наред е била свидетел кръщенета, сватби и погребения.

Вратата извинително изскърца, щом Кристоф я отвори и направи път на двете жени да влязат. Вътре бе тъмно и тихо, високият таван създаваше илюзия за просторност. Контесата седна на първия ред пейки, заемайки мястото сред седалките, запазени за замъка Кергален вече почти три века. Забелязала Ив и Женевиер от другата страна на тясната пътека, Сиренити им се усмихна и бе възнаградена със същата усмивка от страна на Женевиер и леко намигване от Ив.

— Мястото не е особено подходящо за флиртове, Сиренити — прошепна Кристоф в ухото ѝ, като ѝ помогна да свали мокрия си шлифер.

Руменина заля страните ѝ и тя се почувства като дете, хванато да се кикоти пред светите мощи, извърна се да му даде достоен отговор,

ала в този момент до олтара приближи свещеникът, който изглеждаше стар колкото църквата и службата започна.

Чувство за покой я обгърна като мек пухен юрган. Дъждът изолираше паството от външния свят, нежният му шепот по покрива по-скоро правеше тишината още по-дълбока наместо да я нарушава. Тихият напевен говор на възрастния свещеник, лекото ответно ромолене, спорадичен плач на дете, приглушена кашлица, тъмните прозорци със стъклописи, по които се стичаха дъждовните капки — всичко се съчетаваше в спокойно безвремие. Седнала на очуканата пейка, Сиренити усети магията на църквата и разбра защо селяните са отказали да заменят порутената постройка с по-внушителна сграда, защото тук царяха спокойствие и тишина, на които бе кръстена. Приемственост с миналото и връзка с бъдещето.

Щом службата приключи, спря и дъждът, слабите слънчеви лъчи се процедиха през стъклописите, добавяйки неуловим блясък. Щом излязоха навън, въздухът бе свеж, искрящ от чистия аромат на дъжд. По мокрите листа все още имаше капчици, които блестяха като сълзи върху яркозелената повърхност.

Ив приветства Сиренити с лек поклон и продължителна целувка по ръката.

— Доведе слънцето, Сиренити.

— О, да — съгласи се тя и му се усмихна. — Наредила съм всичките ми дни в Бретан да бъдат ясни и слънчеви.

Тя издърпа ръката си и се усмихна на Женевиер, която приличаше на нежна иглика с бледожълтата си рокля и шапката с тясна периферия. Размениха поздрави и Ив се наведе към Сиренити като заговори:

— Може би ще се възползваш от слънцето, скъпа, и ще ме придружиш на разходка с колата. Околността е прекрасна след дъжд.

— Боя се, че днес Сиренити е заета — отвърна Кристоф, преди младата жена да успее да приеме или откаже и тя го стрелна с гневен поглед. — Вторият ти урок — спокойно рече той, без да обръща внимание на бойните пламъци в кехлибарените ѝ очи.

— Урок? — повтори Ив с кисела усмивка. — И на какво учиш красивата си братовчедка, Кристоф?

— Езда — отвърна със същата усмивка Кристоф. — Засега.

— О, няма да намерите по-добър учител — отбеляза Женевиер и нежно докосна ръката на Кристоф. — Кристоф ме научи да яздя, когато Ив и баща ми ме бяха отписали като безнадеждно неспособна. Ти си толкова търпелив — очите ѝ на кокер шпаньол се вдигнаха към стройния мъж и Сиренити с мъка потисна недоверчивия си смях.

Търпелив бе последната дума, която би използвала, за да опише Кристоф. Арогантен, възискателен, тираничен, прекалено самоуверен — започна да изброява наум качествата, които приписваше на мъжа до себе си. Циничен и надменен също така. Тя престана да следи разговора и погледът ѝ спря на малко момиченце, седнало в тревата с игриво черно кученце. Животинчето обсипваше личицето на детето с енергични целувки и жизнерадостно подскачаше наоколо, а момиченцето се заливаше от смях. Картината бе тъй успокоителна и невинна, че на Сиренити ѝ трябваша няколко допълнителни секунди, за да реагира на случилото се след това.

Кученцето внезапно се спусна през тревата към пътя, а детето хукна след него, като неодобрително го викаше по име. Сиренити безучастно наблюдаваше приближаването на колата. Изведнъж я обзе силен страх, докато гледаше как детето продължава да тича към пътя.

Без да се замисли, тя се втурна след момиченцето, като му извика на бретонски да спре, ала детето бе насочило цялото си внимание към любимото животно, прекоси тревата и излезе пред идващата кола.

Сиренити чу скърцане на спирачки в мига, в който грабна детето. Усети порив на вятъра и лек удар на бронята отстрани, когато се хвърли заедно с момиченцето през пътя и двете се стоварили на земята. За част от секундата настъпи пълна тишина, последвана от силна врява, когато кученцето, което Сиренити бе притиснала, запротестира яростно, а силния плач на детето за майка му се смеси с жалното скимтене на животното.

Изведнъж развълнувани гласове се смесиха с плача и скимтенето, като замаяха Сиренити още повече. Тя не можеше да намери сили да премести тежестта си от нещастното животно, а момиченцето се освободи от вече разхлабената ѝ хватка и се втурна в обятията на пребледнялата си уплашена майка.

Силни твърди ръце изправиха Сиренити на крака, задържаха я за раменете и отметнаха главата ѝ, така че да срещне тъмните гневни очи на Кристоф.

— Ранена ли си? — когато тя поклати глава, мъжът продължи напрегнато и ядосано: — Боже мой! Трябва да си луда! — той я разтърси леко и замайването ѝ се засили. — Можеше да загинеш! По чудо избегна блъсването от колата.

— Те си играеха толкова сладко — припомни си тя тихо. — После глупавото кученце се втурна към улицата. О, чудя се дали го нараних; седнах право отгоре му. Мисля, че това никак не се понарава на бедното животно.

— Сиренити — яростта в гласа на Кристоф и енергичното разтърсване върнаха вниманието ѝ към него. — Боже мой! Започнах да си мисля, че наистина си полудяла!

— Съжалявам — промърмори тя, чувствайки се празна и замаяна. — Глупаво е да мисля първо за кученцето, а после за детето? Тя добре ли е?

Мъжът изрече куп ругатни.

— Да, тя е с майка си. Ти беше бърза като пантера; в противен случай сега и двете нямаше да сте в състояние да бръцолевите.

— Адреналин — промърмори Сиренити и залитна. — Вече премина.

Кристоф стегна хватката върху раменете ѝ и се взря в лицето ѝ.

— Ще припаднеш ли? — въпросът бе придружен от смръщване.

— Не, разбира се — отвърна тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи уверено и с достойнство, ала се задоволи с доста пресеклив отказ.

— Сиренити — Женевиер приближи, хвана ръката ѝ и изостави официалностите. — Колко смело от твоя страна — сълзи проблясваха в кафявите очи и тя целуна Сиренити по бледите бузи.

— Ранена ли си? — повтори Ив въпроса на Кристоф, ала очите в очите му се четеше по-скоро загриженост, отколкото гняв.

— Не, не, добре съм — увери го тя и несъзнателно се облегна на Кристоф, търсейки опора. — Кученцето пострада най-зле, като паднах върху него — „просто ми се иска да седна, помисли си уморено тя, докато всичко наоколо престане да се върти.“

Изведнъж срещу нея застана майката и заговори отсечено и през плач на бретонски. Думите бяха прочувствени, а диалектът бе толкова тежък, че на Сиренити ѝ бе трудно да следва словоизлиянието. Жената непрестанно бършеше зачервените си очи със смачкана на топка носна

кърпичка, а Сиренити се надяваше, че отговаря правилно, чувствайки се безкрайно уморена и леко притеснена, когато майката сграбчи ръцете ѝ и ги целуна с благодарност. След тихата заповед на Кристоф, жената пусна Сиренити и се отдръпна, прибра детето си и се смеси с тълпата.

— Ела — той я прегърна през кръста и струпаните хора се отдръпнаха като водите на Червено море, когато я поведе към църквата. — Смятам, че и ти, и кученцето трябва да бъдете държани изкъсо.

— Колко мило от твоя страна да ни сложиш в една категория — промърмори тя, сетне зърна баба си, седнала на малка каменна пейка, пребледняла и някак внезапно остаряла.

— Помислих си, че ще загинеш — промълви контесата и Сиренити коленичи пред нея.

— Аз съм неразрушима, бабо — заяви тя с усмивка. — Наследила съм го и от двете страни на семейството си.

Нежната кокалеста ръка сграбчи здраво Сиренити.

— Ти си много дръзка и твърдоглава — заяви контесата с поукрепнал глас. — И аз много те обичам.

— Аз също те обичам — отвърна Сиренити.

СЕДМА ГЛАВА

Сиренити настоя да получи урока си по езда след обяда, като отхвърли предложението за дълга почивка и викането на лекар.

— Не ми трябва лекар, бабо, не се нуждая и от почивка. Съвсем добре съм — сви рамене тя. — Имам само няколко синини и драскотини. Казах ти, аз съм неразрушима.

— Ти си твърдоглава — поправи я контесата, а Сиренити само се усмихна и отново сви рамене.

— Преживяването бе наистина ужасяващо — намеси се Кристоф и я изгледа критично. — По-добре ще бъде да не се натоварваш допълнително.

— За Бога, недей и ти! — тя нетърпеливо бутна чашата си с кафе. — Не съм някоя викторианска примадона, страдаща от нервни припадъци, която има нужда да я гледят. Ако не искаш да ме заведеш на езда, ще се обадя на Ив и ще приема поканата му за разходка с кола, която ти отказа вместо мен — нежното ѝ лице изразяваше твърда решимост, брадичката ѝ бе предизвикателно вирната. — Няма да си легна по обяд като някое дете.

— Много добре — очите на Кристоф потъмняха. — Ще получиш урока си по езда, макар че може би няма да бъде толкова възбуждащ, колкото предложената от Ив разходка.

Тя недоумяващо се взря в него, сетне страните ѝ силно поруменаха.

— О, как можеш да говориш такива нелепици.

— Ще те чакам при конюшната след половин час.

Той прекъсна възраженията ѝ, стана от масата и излезе от стаята, преди младата жена да успее да формулира подходящ отговор.

Сиренити възмутено се обърна към баба си.

— Защо е толкова непоносимо груб с мен?

Контесата само сви рамене.

— Мъжете са сложни създания, скъпа.

— Един ден — заплашително предсказа Сиренити, — един ден ще го накарам да ме изслуша, преди да излезе от стаята.

Сиренити се срещна с Кристоф в уречения час, решена да концентрира цялата си енергия в усвояването на правилната техника за езда. Тя уверено яхна кобилата, сетне последва мълчаливия си учител, който насочи коня си в посока, противоположна на онази, в която бяха поели при последното си излизане. Когато премина в лек галоп, тя препусна след него и изпита същото чувство на опияняваща свобода, което бе усетила и преди. Нямахше ги обаче вълнуващите усмивки, смеха, шеговитите забележки и тя си каза, че така е по-добре. От време на време мъжът ѝ даваше указания, които Сиренити изпълняваше веднага, изпитваше нужда да докаже и на него, и на себе си, че е способна да се справи. И тъй, тя се задоволи с ездата, като от време на време хвърляше поглед към ястребовия му профил.

Господ да ми е на помощ, въздъхна примирено тя, откъсна очи от мъжа и се втренчи право пред себе си. Той ще ме преследва до края на живота ми. Ще свърша като капризна стара мома, която сравнява всеки мъж, който види с този, когото не е могла да има. Ще ми се никога да не го бях срещала.

— Моля? — гласът на Кристоф прекъсна размислите ѝ и тя се стресна, осъзнала, че е промърморила нещо на глас.

— Нищо — заекна тя. — Няма нищо — пое дълбоко въздух и се намръщи. — Мога да се закълна, че усетих аромата на морето — той забави ход до раван и Сиренити се изравни с него, когато лек тътен наруши тишината. — Това гръм ли беше? — тя вдигна поглед към ясното небе, ала тътенът не утихна. — Наистина е морето! — възкликна младата жена, забравила напълно враждебността си. — Близо ли сме до него? Ще мога ли да го видя?

Мъжът само спря коня си и слезе.

— Кристоф, за Бога! — проследи го с поглед, докато той завързваше юздите за близкото дърво. — Кристоф! — повтори тя и се изхлузи бързо от седлото. Той я хвана за ръка, щом се приземи тромаво, завърза кобилата ѝ до коня си и поведе младата жена надолу по пътеката. — Избери какъвто език искаш — подкани го великодушно тя, — но моля те, говори ми, преди да съм полудяла!

Мъжът спря, извърна се и я привлече към себе си, сетне я целуна леко по устните.

— Прекалено много говориш — заяви и продължи пътя си.

— Наистина ли? — започна тя, ала млъкна, щом Кристоф се извърна и отново я погледна.

Доволен от мълчанието ѝ, той я поведе отново, далечният тътен приближаваше и ставаше все по-силен. Когато спряха отново, Сиренити ахна, възхитена от разкрилата се пред очите им картина.

Морето се простираше, докъдето стигаше погледът, слънчевите лъчи танцуваха по тъмнозелената водна повърхност. Вълните галеха скалите, пяната наподобяваше изящна дантела върху плътна кадифена рокля. Бавно се отдръпваше от брега само, за да се върне отново като кокетна любовница.

— Прекрасно е — въздъхна младата жена, опиянена от свежия солен въздух и ветрецът, който играеше в косите ѝ. — Сигурно вече си свикнал с тази гледка; аз едва ли някога ще ѝ се насладя до насита.

— Винаги ми е приятно да гледам морето — отвърна той, приковал поглед в далечния хоризонт, където ясното синьо небе целуваше тъмнозелената вода. — То има толкова различни настроения; вероятно за това рибарите го наричат жена. Днес е спокойна и нежна, но когато се разсърди, гневът ѝ е великолепен гледка — ръката му се плъзна по рамото ѝ и той притисна младата жена към себе си с интимност, която бе тъй неочаквана за нея, та сърцето ѝ лудо запрепуска в гърдите. — Когато бях малко момче, исках да избягам в морето, да изживея живота си по водата и да плувам в унисон с настроенията ѝ.

Палецът му нежно погали кожата на дланта ѝ.

Младата жена преглътна мъчително, преди да заговори:

— Защо не го направи?

Мъжът сви рамене и Сиренити се зачуди дали не е забравил напълно присъствието ѝ.

— Открих, че земята има своя собствена магия — яркозелена трева, плодородна почва, лилаво грозде и пасящи стада. Да яздиш из ширналите се ливади е не по-малко вълнуващо от плаването по морските вълни. Земята е мой дълг, моя наслада и моя съдба.

Той сведе поглед към кехлибарените очи, втренчени в лицето му и между двамата премина нещо, изригна в ослепителен блясък и

изцяло подчини Сиренити на властта си. Сетне мъжът я притисна към себе си, а вятърът се завъртя около тях и ги обви с невидими панделки, за да ги свърже още по-здраво. Устните на Кристоф се впиха в нейните, изискващи пълно подчинение. Тя се притисна към него, а ревът на морето премина в оглушителен грохот.

Ако морето бе спокойно и нежно, то мъжът бе пълна негова противоположност. Безсилна срещу собственото си желание, Сиренити с наслада се отдаде на дивата страст на устните му, на трескавите ласки на ръцете му, които сякаш имаха законно право да я притежават. Трепереща, ала не от страх, а от копнеж да се отдаде изцяло, тя се притисна още по-силно.

Той се отдръпна за миг, ала Сиренити поклати глава и отново го привлече към себе си, устните ѝ умоляваха да се слоят с неговите. Пръстите ѝ се впиха в раменете му и тя потъна в прегръдките му, целувката им издаваше неутолима жажда. Ръката му се плъзна под копринената блуза и обхвана гърдата, която копнееше за ласката му, топлите пръсти прогаряха кожата като нажежени въглени, Сиренити мълвеше името му отново и отново, докато в съзнанието ѝ не остана нищо друго.

Дъхът ѝ секна, когато мъжът отново я притисна към себе си. Гърдите ѝ срещнаха твърдите мускули, сърцата им биеха едно срещу друго и Сиренити осъзна, че е пристъпила в пропастта и никога вече няма да се върне на твърда земя.

Мъжът се отдръпна тъй внезапно, че тя щеше да падне, ако не я бе задържал.

— Трябва да се връщаме — заяви той, сякаш нищо не се бе случило. — Става късно.

Тя отметна разбърканите къдрици от лицето си и вдигна поглед към Кристоф, в очите ѝ се четеше смутена молба.

— Кристоф... — прошепна, неспособна да издаде друг звук, а той сведе очи към нея, изражението му бе напълно непроницаемо.

— Става късно, Сиренити — повтори, а потиснатият гняв, който се долавяше в гласа му, я обърка още повече.

Внезапно усетила хлад, тя се обгърна с ръце.

— Кристоф, защо си ми ядосан? Не съм направила нищо нередно.

— Не си ли? — очите му се присвиха и потъмняха от гняв, а болката, която прониза Сиренити, задето бе отблъсната, предизвика също тъй яростен отклик.

— Не съм. Какво бих могла да ти сторя? Ти си толкова недостъпен там горе, на малкия си златен трон. Жена като мен, която е само наполовина аристократка, едва ли би могла да се издигне до твоето ниво, за да ти причини някакво неудобство.

— Непрестанно ще си навличаш неприятности с тоя език, освен ако не се научиш да го контролираш.

Гласът му бе напълно овладян, ала под застрашително надигащата се ярост, Сиренити долови известна предпазливост.

— Е, докато не реша да го сторя, ще го използвам, за да ти кажа точно какво мисля за твоето арогантно, деспотично, властно и въбесяващо отношение към живота като цяло и към мен в частност.

— На жена с твоя темперамент, малка ми братовчедке, непрекъснато трябва да ѝ се показва, че има един-единствен господар — изрече той с копринено нежен глас. Хвана я за ръката и обърна гръб на морето. — Казах, че ще тръгваме.

— Вие, мосю — отвърна тя, без да помръдне от мястото си, — можете да вървите, където си искате.

Тя гневно се отдалечи от него, ала не бе изминала и няколко крачки, когато бе хваната за раменете и извърната, за да зърне ярост, в сравнение, с която нейното избухване граничеше със спокойствие.

— Караш ме да се съмнявам дали все пак не е по-разумно да набиеш една жена.

Устните му се впиха в нейните, твърди и по-отмъстителни от юмрук. Сиренити усети остра болка, доловила в целувката само гняв и нито капчица страст. Пръстите се забиха в раменете ѝ, ала тя не се възпротиви, нито откликна, остана напълно безучастна, докато смелостта ѝ премина в отчаяние.

Освободена, Сиренити се втрени в мъжа, усетила предателска влага в замъглените си очи.

— Имаш предимство, Кристоф, и винаги ще печелиш битките, в които се изисква физическа сила — гласът ѝ бе спокоен и грижливо овладян, тя зърна как веждите му се сключиха, сякаш реакцията ѝ го озадачи. Посегна да избърше сълзата, търкулнала се по бузата ѝ, ала младата жена рязко се отдръпна, изтри я сама и премига, за да спре

останалите. — Предостатъчно унижения преживях за един ден и няма да потъна в сълзи заради теб — гласът ѝ укрепна, тя си възвърна самообладанието и изправи рамене, докато Кристоф мълчаливо наблюдаваше преобразяването. — Както каза, става късно.

Тя се извърна и пое по пътеката, която щеше да ги отведе до конете.

Дните отминаваха спокойно, приятни летни дни, изпълнени със слънце и сладко ухание на цветя. Сиренити посвещаваше по-голямата част от дневните часове на рисуване, изобразявайки гордия непобедим замък върху платно. Бе забелязала, отначало с отчаяние, а сетне с нарастващ гняв, че Кристоф неизменно я отбягва. От следобеда, който бяха прекарали на скалата над морето, той рядко говореше с нея, и то винаги с хладна учтивост. Гордостта скоро покри болката като превръзка върху отворена рана, а рисуването се превърна в убежище срещу копнежа.

Контесата не спомена повече за картината на Рафаело, а Сиренити бе доволна, че времето отминава, тъй като искаше да заздравя връзката помежду им, преди да се разрови по-надълбоко около изчезването ѝ и обвинението срещу баща ѝ.

Бе се потопила напълно в работата си, облечена в избелели джинси и изцапана с бои широка риза, косата ѝ бе разрошена от собствената ѝ ръка, когато зърна Женевиер да приближава през моравата. Красива бретонска фея, помисли си Сиренити, изящна и красива в светлобежовото си сако за езда и тъмнокафявите бричове.

— Добър ден, Сиренити — извика тя, щом Сиренити вдигна ръка за поздрав. — Надявам се да не съм ти попречила.

— Не, разбира се. Радвам се да те видя — искрено рече тя, усмихна се и остави четката.

— О, но аз те накарах да спреш — започна да се извинява Женевиер.

— Даде ми чудесно оправдание да спра — поправи я Сиренити.

— Мога ли да видя? — помоли бретонката. — Или предпочиташ да не гледат картините ти, преди да са завършени?

— Разбира се, че можеш да я видиш. Кажи ми какво мислиш.

Гостенката застана до Сиренити. Фонът бе завършен: лазурно небе, сиво-кафяви облаци, яркозелена трева и величествени дървета. Самият замък се оформяше бавно: сивите стени, които излъчваха перлен блясък на слънчевата светлина, високите лъскави прозорци, тесните кули. Имаше още много за довършване, но дори на този етап, картината бе уловила приказното излъчване, което Сиренити долавяше.

— Винаги съм обичала замъка — рече Женевиер, без да отделя очи от платното. — Сега виждам, че и ти го обичаш — тя потърси погледа на Сиренити. — Уловила си едновременно и топлината, и арогантността му. Радвам се, че го виждаш по същия начин, както го виждам аз.

— Влюбих се в него в мига, в който го видях — призна Сиренити. — И колкото повече стоя, толкова по-безнадеждно се засилва любовта ми.

Тя въздъхна, защото знаеше, че думите описват чувствата ѝ към мъжа, както и към неговия дом.

— Имаш късмет, че притежаваш такъв талант. Надявам се, няма да си развалиш мнението за мен, ако ти призная нещо.

— Не, разбира се — увери я Сиренити, едновременно изненадана и заинтригувана.

— Ужасно ти завиждам — бързо изрече Женевиер, сякаш се боеше, че смелостта може да я напусне.

Сиренити се втренчи недоумяващо в красивото лице насреща си.

— Завиждаш ми?

— Да — Женевиер се поколеба за момент, а сетне бързо заговори: — Не само заради таланта ти на художник, но и заради самоувереността и независимостта ти — Сиренити зяпна от удивление. — В теб има нещо, което привлича хората — откритост, топлота в очите, която кара човек да се довери, изпълнен с усещането, че ще успееш да го разбереш.

— Колко необичайно — промърмори изумено Сиренити. — Но, Женевиер, ти си толкова красива и сърдечна, как може да завиждаш на някого, а още по-малко на мен? Та в сравнение с теб аз приличам на амазонка.

— Мъжете се отнасят с теб като с жена — обясни тя с едва доловимо отчаяние. — Възхищават се не само от външността ти, а и от

самата теб — тя смутено извърна поглед. — Какво би направила, ако си влюбена в един мъж, обичала си го през целия си живот, обичала си го със сърцето на жена, а той вижда в теб само едно чаровно дете?

Сиренити усети как острите нокти на отчаянието се забиват в сърцето ѝ. Кристоф, заключи тя. Боже мой, тя иска от мен съвет за Кристоф. С мъка потисна изблика на истеричен смях. Трябва да ѝ дам насоки за мъжа, когото обичам. Дали би ме потърсила за съвет, ако знаеше какво е мнението му за мен... за баща ми? Тя срещна очите на Женевиер, изпълнени с надежда и доверие. Въздъхна дълбоко.

— Ако бях влюбена в такъв мъж, щях да положа неимоверни усилия да му покажа, че съм жена и че искам да гледа на мен като на жена.

— Но как? — отчаяно махна с ръка Женевиер. — Аз съм такава страхливка. Може би ще загубя дори приятелството му.

— Ако наистина го обичаш, ще поемеш риска или ще се примириш да ти бъде приятел до края на живота ти. Следващия път, когато този мъж се отнесе към теб като с дете, трябва му кажеш, че си жена. Трябва да му го кажеш така, че у него да не остане никакво съмнение какво имаш предвид. После всичко зависи от него.

Женевиер пое дълбоко въздух и изправи рамене.

— Ще помисля над това, което ми каза — тя отново срещна погледа на Сиренити. — Благодаря ти, че ме изслуша, че си ми приятелка.

Сиренити проследи с поглед отдалечаването на дребната грациозна фигура през моравата.

Ти си истинска мъченица, Сиренити, каза си. Мислех, че саможертвата би трябвало да изпълни с топлина; аз се чувствам студена и нещастна.

Тя започна да събира боите си, вече не ѝ бе приятно да стои на слънце. Мисля да се откажа от мъченичеството и да се заема с покровителство на вдовици и сирачета; едва ли ще се почувствам по-зле.

Сиренити унило се качи до стаята си да прибере платното и боите си. С херкулесовско усилие успя да се усмихне на прислужницата, която прибираше изпраните дрехи в шкафа.

— Добър ден, госпожице — поздрави я Бриджит с ослепителна усмивка.

— Добър ден, Бриджит. Изглеждаш в удивително добро настроение — тя погледна към струящите в стаята слънчеви лъчи, въздъхна и сви рамене. — Е, денят наистина е хубав.

— Да, госпожице. Прекрасен ден! — тя махна към небето. — Никога не съм виждала слънцето да се усмихва тъй сияйно.

Доброто настроение на Бриджит зарази и Сиренити. Тя се отпусна в стола и се усмихна на дребничката прислужница с грейнало лице.

— Ако не греша, май любовта се усмихва сияйно.

Силна червенина изби по страните на Бриджит и усмивката отново озари лицето ѝ.

— Да, госпожице, наистина съм влюбена.

— А като те гледам — продължи Сиренити и потисна леката завист, — ти също си обичана.

— Да, госпожице — слънчевите лъчи и щастието блестяха като ореол около нея. — В събота ще се омъжа за Жан-Пол.

— Ще се омъжиш? — изумено повтори Сиренити и се вгледа в дребничкото момиче. — На колко години си, Бриджит?

— На седемнайсет — мъдро кимна тя от висотата на натрупаните години.

Седемнайсет, неволно въздъхна Сиренити.

— Изведнъж се почувствах на деветдесет и две.

— Ще ни венчаят в селото — продължи Бриджит. — После всички ще се върнем в замъка и в градината ще има песни и танци. Контът е много мил и щедър. Каза, че ще има шампанско.

Сиренити забеляза как радостта се превърна в страхопочитание.

— Мил — промърмори тя, прехвърляйки определението в съзнанието си. — Не бих приписала подобно качество на Кристоф — тя въздъхна и си спомни нежното му отношение към Женевиев. — Очевидно, аз просто не мога да го извадя на показ.

— Госпожицата има такива красиви неща.

Сиренити вдигна поглед и зърна Бриджит да сгъва широка бяла нощница. Очите на девойката бяха нежни и замечтани.

— Харесва ли ти? — тя стана и докосна дрехата, спомняйки си лекия допир на коприната до кожата си. — Твоя е — заяви импулсивно и прислужницата се ококори от изумление.

— Моля, госпожице?

— Твоя е — повтори с усмивка Сиренити. — Сватбен подарък.

— О, не, не бих могла... прекалено е красива — гласът ѝ заглъхна в шепот, докато се взираше с копнеж в нощницата, сетне се обърна отново към Сиренити. — Госпожицата не би желала да се раздели с нея.

— Напротив — поправи я Сиренити. — Подарявам ти я и ще се радвам да я носиш — втречена в бялата коприна, която Бриджит бе притиснала към гърдите си, тя въздъхна със смесица от завист и отчаяние. — Ушита е за младоженка и ти ще изглеждаш прекрасно в нея за твоя Жан-Пол.

— О, госпожице! — ахна Бриджит и в очите ѝ проблеснаха сълзи на благодарност. — Ще я пазя като съкровище — след което изрече поредица радостни благодарности на бретонски, които повдигнаха духа на Сиренити. Тя остави бъдещата младоженка да се взира в огледалото, сложила нощницата върху престилката си, и да мечтае за първата си брачна нощ.

Слънцето се усмихваше сияйно и на сватбения ден на Бриджит, небето бе яркосиньо с няколко приятелски бели облачета.

С отминаването на дните, депресията на Сиренити се бе превърнала в студена неприязън. Хладното държание на Кристоф разпалваше пламъците на гнева, ала тя решително ги потуши със също тъй ледена надменност. В резултат на това разговорите им се свеждаха до няколко сковани, официално учтиви изречения.

Сиренити стоеше между Кристоф и контесата на малката морава пред селската църква и чакаше сватбеното шествие. Костюма от сурова коприна, който бе избрала умишлено, защото ѝ придаваше хладен и недостъпен вид, бе категорично отхвърлен от баба ѝ с царствен жест. Наместо това ѝ бяха дадени дрехи на майка ѝ, уханието на лавандула все още се усещаше, свежо, сякаш са били носени вчера. Наместо да изглежда изискана и резервирана, тя приличаше на девойка, която с нетърпение очаква празненство.

Набраната пола на ярки бели и червени ивици едва стигаше до прасците, а върху нея бе завързана къса бяла престилка. Селската блуза с висока яка бе прибрана в полата, късите буфан ръкави излагаха ръцете на слънцето. Черна жилетка без ръкави подчертаваше извивката

на гърдите ѝ, бледият ореол от къдрици бе скрит под сламена шапка, украсена с панделки.

Кристоф не бе изрекъл нито дума за тоалета ѝ, само бе наклонил глава, когато Сиренити бе слязла по стълбите и сега тя продължаваше мълчаливата война, като разговаряше предимно с баба си.

— Ще дойдат от къщата на младоженката — осведоми я контесата. Сиренити си бе придала вид, че слуша внимателно, ала мислите ѝ непрестанно се насочваха към мургавия мъж до нея. — Цялото ѝ семейство ще я съпроводи по пътя, който ще измине за последен път като девойка. Сетне ще се срещне с младоженеца и ще влезе в църквата, за да стане съпруга.

— Толкова е млада — въздъхна Сиренити. — Почти дете.

— Достатъчно възрастна е, за да бъде жена, старице моя — засмя се контесата и потупа Сиренити по ръката. — Аз бях малко по-голяма от нея, когато се омъжих за дядо ти. Възрастта няма нищо общо с любовта, нали, Кристоф?

Сиренити по-скоро усети, отколкото видя свиването на раменете му.

— Така изглежда, бабо. Преди да навърши двайсет, нашата Бриджит ще има едно хлапе, увиснало на престилката ѝ и още едно ще е на път.

— Уви! — въздъхна контесата с подозрителен копнеж и Сиренити я погледна с любопитство. — Изглежда никой от внуците ми не е готов да ме дари с хлапета, които да глезя — тя тъжно се усмихна на Сиренити. — Трудно е да си търпелив, когато остарееш.

— Но е по-лесно да си опърничав — сухо отбеляза Кристоф и Сиренити неволно вдигна поглед към него.

Той леко повдигна вежда, ала младата жена не отмести очи, твърдо решена да не се поддаде на магията му.

— Да си мъдър, Кристоф — невъзмутимо го поправи контесата с едва доловимо самодоволство. — Това е по-вярно. Ето ги! — обяви тя, преди някой да успее да отвърне. — Идват!

Начело вървяха няколко малки деца с плетени кошници и хвърляха нежни, току-що откъснати венчелистчета, които танцуваха във въздуха и по земята. Любовен килим под краката на булката. Венчелистчета от диви полски и горски цветя, които децата хвърляха с шепи във въздуха.

Заобиколена от семейството си, младоженката вървеше като малка изящна кукла. Роклята ѝ бе традиционна и очевидно стара, а Сиренити си даде сметка, че никога не е виждала по-щастлива булка с по-прекрасна рокля.

Широката надиплена бяла пола танцуваше на сантиметър-два от покрития с венчелистчета път. Яката бе висока и обшита с дантела, а горната част бе плътно прилепнала към тялото и украсена с изящна бродерия. Девојката не носеше воал, а кръгла бяла шапчица с воалетка, която ѝ придаваше екзотична и неувяхваща красота.

Младоженецът се присъедини към нея и Сиренити отбеляза с почти майчинско облекчение, че Жан-Пол изглежда мил и почти толкова невинен, колкото и самата Бриджит. Той също бе облечен традиционно: бял къс голф, втъкнат в меки ботуши и тъмносиньо двуредно сако върху украсена с бродерия бяла риза. Бретонската шапка с тясна периферия и кадифени панделки подчертаваше младостта му и Сиренити предположи, че не е много по-възрастен от булката.

И двамата излъчваха младежка любов, чиста и сладка като утринно небе. Сиренити бе обзета от силен копнеж, който я принуди да поеме дълбоко въздух и здраво да стисне ръце, за да потисне конвулсивната тръпка. Само веднъж, помисли си тя и преглътна мъчително, бих искала само веднъж Кристоф да ме погледне така и ще мога да живея с този спомен до края на живота си.

Стресна я лек допир по рамото. Тя вдигна очи и срещна погледа му, леко подигравателен и съвсем хладен. Младата жена вирна брадичка и го остави да я въведе в църквата.

Градината на замъка бе идеално място за сватбено тържество — ярка, свежа и оживена с ухания и нюанси. На терасата бяха подредени маси с бели покривки, отрупани с ястия и напитки. Замъкът бе в най-добрия си вид за селската сватба, сребро и кристал блестяха със старинна гордост под слънчевите лъчи. А селото, отбеляза Сиренити, приемаше замъка като свой. Както те принадлежаха на замъка, така и той им принадлежеше. Музиката заглуши гласовете и смеха: сладка нежна песен на цигулки и носовия зов на гайди.

Сиренити наблюдаваше от терасата как младоженците изпълниха първия си танц като съпрузи, народен танц, изпълнен с чар и знойни

движения, а Бриджит флиртуваше със съпруга си, като отмяташе глава и го предизвикваше с очи за голямо задоволство на публиката. Танците продължиха, постепенно станаха по-оживени и Сиренити бе измъкната от тълпата от изпълнения с чаровна решимост Ив.

— Но аз не зная как — възрази тя, неспособна да сдържи смеха си пред неговата настойчивост.

— Аз ще те науча — отвърна Ив и я хвана за ръце. — Кристоф не е единственият, който притежава умения на учител — той забеляза намръщването ѝ и наклони глава. — Ах-ха! Така си и мислех — тя се намръщи още повече заради намека, ала мъжът само се усмихна и продължи: — И тъй, първо пристъпваме надясно.

Погълната от урока, удоволствието от прекрасната музика и движенията, Сиренити усети как напрежението от изминалите дни изчезва. Ив бе внимателен и чаровен, учеше я на танцовите стъпки и носеше чаши с шампанско. Зърнала Кристоф да танцува с дребничката грациозна Женевиер, Сиренити усети, че облакът на отчаянието заплашва да закрие слънцето ѝ, затова бързо отмести поглед. Не желаше отново да потъне в кладенеца на депресията.

— Виждаш ли, скъпа, танците ти се удават — усмихна ѝ се Ив, щом музиката спря за малко.

— Очевидно бретонските ми гени са излезли на преден план, за да ми помогнат.

— Значи учителят няма никаква заслуга, така ли? — с престолено недоволство отбеляза Ив.

— О, напротив — усмихна му се тя и направи реверанс. — Учителят ми е едновременно чаровен и способен.

— Вярно е — съгласи се той и очите му дяволито проблеснаха. — А ученичката ми е едновременно красива и пленителна.

— Вярно е — съгласи се на свой ред тя, засмя се и сплете пръсти с неговите.

— А, Кристоф — смехът ѝ секна, когато погледът на Ив се вдигна над главата ѝ. — Присвоих си ролята ти на учител.

— Изглежда и двамата сте доволни от промяната.

Доловила ледената учтивост в гласа му, Сиренити враждебно се извърна към него. Кристоф приличаше досущ на графа мореплавател от картинната галерия. Бялата копринена риза бе небрежно разкопчана на врата и бе в ярък контраст с черната мъжка жилетка. Черният

панталон бе втъкнат в меки кожени ботуши и Сиренити реши, че изглежда по-скоро опасен, отколкото елегантен.

— Прекрасна ученичка, приятелю, уверен съм, че споделяш мнението ми — Ив сложи ръка на рамото на Сиренити и се усмихна на безизразното лице срещу себе си. — Може би ще пожелаеш сам да се увериш в способностите ми на учител.

— Добре — прие предложението Кристоф и с грациозен, доста старомоден жест протегна ръка с дланта нагоре с покана към Сиренити.

Тя се поколеба, изпълнена едновременно със страх и копнеж за допира на плътта. Сетне зърна предизвикателството в очите му и сложи длан върху неговата с аристократична грация.

Сиренити се движеше в такт с музиката, стъпките на старинния танц, изпълнен с флирт, ѝ се удаваха лесно. С полюляване, завъртане и леко докосване на телата танцът започваше като борба, състезание между мъж и жена. Очите им се срещнаха, неговите смели и уверени, нейните — изпълнени с предизвикателство, докато двамата описаха кръг на дансинга, допрели длани. Щом ръката му се плъзна леко около кръста ѝ, Сиренити отметна глава, за да не прекъсне зрителния контакт, като потисна внезапното вълнение от докосването на хълбоците им.

Стъпките се ускориха с музиката, мелодията стана по-настойчива, старинната хореография стана по-съблазнителна, допирът на телата — по-продължителен. Сиренити държеше брадичката си дръзко вдигната, очите ѝ гледаха все тъй предизвикателно, ала усети как горещината се усилва, щом ръката около кръста ѝ стана по-настойчива, с всяко завъртане мъжът я привличаше все по-близо и по-близо до себе си.

Дуелът се бе превърнал в прелъстяване и Сиренити усети как мъжът завладява волята ѝ така сигурно, сякаш устните му бяха покорили нейните. Събирайки последните остатъци от самоконтрол, тя отстъпи назад, търсейки спасение в разстоянието. Ръката му я привлече обратно към него, а очите ѝ безпомощно потърсиха устните му, които бяха в опасна близост до нейните. Тя леко разтвори устни, отчасти в протест, отчасти в подкана, а неговите приближиха още повече, докато дъхът му докосна езика ѝ.

Тишината, когато музиката спря, бе като гръмотевица. Сиренити проследи как мъжът оттегля обещанието за устните си с победоносна усмивка.

— Учителят ви заслужава похвала, госпожице — той отдръпна ръце от талията ѝ, поклони се леко и се отдалечи.

Колкото по-сдържан и мълчалив ставаше Кристоф, толкова по-открита и нападателна ставаше контесата, сякаш усещаше настроението му и търсеше повод да го предизвика.

— Изглеждаш непрестанно замислен, Кристоф — подхвърли контесата непринудено, докато вечеряха на голямата дъбова маса. — Добитъкът ли ти създава проблеми или някоя любовна афера?

Сиренити решително задържа поглед върху виното в чашата си, пленена от смяната на нюансите.

— Просто се наслаждавам на отличната вечеря, бабо — отвърна Кристоф, без да клъвне стръвта. — В момента не ме тревожи нито добитъкът, нито някоя жена.

— Аха — красноречиво рече контесата. — Може би за теб те са в една група.

Широките рамене се свиха.

— И двете изискват внимание и силна ръка, нали?

Сиренити се опита да преглътне парченце от патицата с портокали, ала се задави.

— Много разбити сърца ли остави в Америка, Сиренити? — попита контесата, преди Сиренити да изрече на глас убийствените мисли, които се бяха оформили в съзнанието ѝ.

— Десетки — отвърна тя и хвърли изпепеляващ поглед към Кристоф. — Стигнах до извода, че повечето мъже не притежават дори интелигентността на добитък, но много често имат ръце, а дори и ум, на октоподи.

— Може би си попадала на неподходящи мъже — предположи хладно Кристоф.

Този път Сиренити сви рамене.

— Мъжете са си мъже — рече нехайно, опитвайки да го раздразни с обобщението си. — Искат или топло тяло, което да

натискат по ъглите, или парче дрезденски порцелан, което да поставят на полицата.

— А според теб как би искала една жена да се отнасят с нея? — попита той, а контесата се облегна назад, доволна от плодовете на подстрекателството си.

— Като човешко същество с интелект, чувства, права и потребности — красноречиво махна с ръце тя. — А не като щастливо средство за удоволствие на мъжа, което може да бъде прибрано, докато той се почувства в настроение да го използва, нито пък като дете, което трябва да бъде глезено и развличано.

— Изглежда имаш доста лошо мнение за мъжете, скъпа — подхвърли Кристоф. Никой от двамата не си даваше сметка, че дни наред не си бяха казали толкова много, колкото изрекоха в този разговор.

— Само за остарелите идеи и предразсъдъци — възрази тя. — Баща ми винаги се отнасяше към майка ми като към партньор; двамата споделяха всичко.

— Баща си ли търсиш в мъжете, с които се запознаваш, Сиренити? — внезапно попита той и очите ѝ се разшириха от изненада и смущение.

— О, не, поне не мисля така — заекна тя, опитвайки се да надникне в сърцето си. — Може би търся неговата сила и доброта, но не и негово копие. Мисля, че търся мъж, който да ме обича така пълно, както той обичаше мама — някой, който би могъл да ме приеме с всичките ми недостатъци и несъвършенства и да ме обича такава, каквата съм, а не такава, каквата би искал да бъда.

— И когато намериш този мъж — попита Кристоф с непроницаем поглед, — какво ще направиш?

— Ще бъда удовлетворена — промърмори тя и направи опит да насочи вниманието си към храната в чинията си.

На следващия ден Сиренити продължи да рисува. Бе спала лошо, смутена от признанието, което бе направила след неочаквания въпрос на Кристоф. Бе заговорила спонтанно, думите бяха плод на чувство, каквото не знаеше, че изпитва. Сега, под топлината на слънцето по

гърба ѝ, четката и палитрата в ръце, тя полагаше усилия да забрави смущението, погълната от любовта към рисуването.

Трудно ѝ беше да се съсредоточи, образът на Кристоф непрестанно нахлуваше в съзнанието ѝ и замъгляваше ясните очертания на замъка. Тя разтри чело и най-сетне с отвращение захвърли четката, след което започна да събира нещата си, като проклинаше наум мъжа, който настойчиво се бе намесил и в работата, и в живота ѝ. Шум от двигател на кола прекъсна красноречивите ѝ ругатни, тя се извърна, засенчи с ръка очите си и проследи криволичето по дългата алея превозно средство.

Автомобилът спря на няколко метра от мястото, където бе застанала и младата жена зяпна от изумление, когато от него слезе висок русокос мъж и тръгна към нея.

— Тони! — приятно изненадана извика тя и се втурна през тревата да го посрещне.

Той я прегърна през кръста и леко я целуна по устните.

— Какво правиш тук?

— Бих могъл да кажа, че минавам наблизо — ухили се той. — Но едва ли ще ми повярваш — той замълча и се вгледа в нея. — Изглеждаш прекрасно — подхвърли и се наведе да я целуне отново, ала тя му се изплъзна.

— Тони, не ми отговори.

— Фирмата трябваше да изпрати човек в Париж за няколко дни — обясни той. — Пристигнах аз и щом приключих със задачите, дойдох да те видя.

— С един куршум два заека — заключи тя, леко разочарована. Хубаво щеше да е, помисли си, ако бе зарязал бизнеса и бе прекосил Атлантическия океан, защото не е могъл да понесе раздялата с мен. Но не и Тони! Тя се вгледа в привлекателния мъж. Тони е прекалено методичен, за да действа импулсивно и това бе част от проблема.

Той леко я целуна по челото.

— Липсваше ми.

— Така ли?

Той изглеждаше леко изненадан.

— Разбира се, Сиренити — той я прегърна през раменете и тръгна с нея към статива ѝ. — Надявам се, че ще се върнеш с мен.

— Още не съм готова да си тръгна, Тони. Имам ангажименти тук. Трябва да изясня някои неща, преди дори да си помисля за връщане.

— Какви неща? — намръщи се той.

— Не мога да ти обясня — избегна прекия отговор тя, тъй като нямаше желание да му довери всичко. — Едва-едва започнах да опознавам баба си; загубени са толкова много години, които трябва да се наваксат.

— Не можеш да останеш тук двайсет и пет години, за да наваксаш загубеното време — раздразнено възрази той. — Във Вашингтон имаш приятели, дом, кариера — той спря и я хвана за раменете. — Знаеш, че искам да се ожения за теб, Сиренити. Месеци наред измисляш причини да ми откажеш.

— Тони, никога нищо не съм ти обещавала.

— Зная — той я пусна и разсеяно се огледа.

Обзета от чувство за вина, тя направи нов опит да го накара да разбере:

— Тук открих част от себе си. Майка ми е израснала тук; нейната майка все още живее тук — тя се обърна към замъка и обхвана с жест всичко наоколо. — Само погледни, Тони. Виждал ли си някога нещо, което да може да се сравни с това?

Той проследи погледа ѝ и намръщено се взря в огромната каменна постройка.

— Много внушително — заяви без въодушевление. — Освен това е огромен, несиметричен и най-вероятно вътре става голямо течение. Бих предпочел тухлена къща на „Пи Стрийт“.

Тя въздъхна отчаяно, сетне се обърна към спътника си и се усмихна.

— Да, прав си, ти нямаш чувство за принадлежност към това място.

— А ти имаш, така ли? — намръщи се той още повече.

— Не зная — промълви тя и плъзна поглед от островърхия покрив надолу към двора. — Просто не зная.

Той се взря за миг в профила ѝ, сетне стратегически смени темата.

— Старият Баркли имаше някакви документи за теб — говореше за адвоката, който се грижеше за делата на родителите ѝ и при когото

той работеше като младши партньор. — И наместо да ги поверя на пощата, доставям ги лично.

— Документи?

— Да, много поверителни — той се ухили. — Не ми намекна дори за какво са; само каза, че е важно да ги получиш колкото е възможно по-бързо.

— Ще ги погледна по-късно — рече тя, бе се уморила от документи и формуляри след смъртта на родителите си. — Трябва да влезеш и да се запознаеш с баба ми.

Тони не бе впечатлен от замъка, ала контесата го заслепи. Сиренити с мъка прикри усмивката си, докато представяше Тони на баба си. Младият мъж ококори очи и прие протегнатата ръка. Баба е великолепна, отбеляза Сиренити с безмълвно задоволство. Контесата отведе Тони в салона, нареди да донесат закуски и разхладителни напитки, като в същото време по очарователен начин изцеждаше от Тони всичката информация, която можеше да получи за него. Сиренити се облегна назад да наблюдава маневрите, горда с непроницаемото си лице.

Той няма никакви шансове, реши тя и наля чай от елегантен сребърен чайник. Подаде порцелановата чашка на баба си и погледите им се срещнаха. Напуши я такъв смях, когато зърна неочакваните дяволите пламъчета в сините очи, та с мъка се овладя и се зае съсредоточено да налива още чай.

Старата интригантка! — помисли си тя, изненадана, задето не се чувстваше обидена. Сега определя дали Тони е достоен кандидат за ръката на внучката ѝ, а бедният Тони е дотолкова заслепен от великолепието ѝ, че изобщо не разбира какво става.

В края на едночасовия разговор, контесата бе научила историята на живота на Тони: произхода му, образованието, хобитата, кариерата, политиката, подробности, които дори самата Сиренити не знаеше. Разпитът бе проведен така умело и неуловимо, че Сиренити едва съдържа аплодисментите си, когато най-сетне приключи.

— Кога трябва да се връщаш? — попита тя, усетила, че трябва да спаси Тони и да му попречи да разкрие банковия си баланс.

— Трябва да си тръгна утре рано сутринта — отвърна той, спокоен и напълно несъзнаващ подробния разпит, на който бе

подложен. — Иска ми се да можех да остана по-дълго, но... — той сви рамене.

— Разбира се, работата е на първо място — довърши вместо него контесата, придавайки си вид на преизпълнена с разбиране. — Трябва да вечеряте с нас довечера, господин Ролинс и да пренощувате тук.

— Не бих искал да се натрапвам, госпожо — малко вяло възрази той.

— Да се натрапвате? Глупости! — възражението му бе отхвърлено с царствен жест. — Приятел на Сиренити от толкова далеч... ще ме обидите дълбоко, ако откажете да останете.

— Много сте мила. Благодаря.

— За мен е удоволствие — заяви контесата и стана. — Разведи приятеля си из парка, а аз ще се погрижа да му приготвят стая — тя се обърна към Тони и отново протегна ръка. — Коктейлите се сервират в седем и половина, господин Ролинс. С нетърпение очаквам да се видим тогава.

ОСМА ГЛАВА

Сиренити стоеше пред голямото огледало, без да вижда отражението си. Високата стройна жена в бледолилава рокля, чиито меки дипли обвиваха тялото като лек ветрец, се взираше в нея от бляскавото стъкло. Сиренити прехвърляше в съзнанието си събитията от следобеда, обзета от противоречиви чувства.

След като контесата ги бе оставила сами, Сиренити поведе Тони на кратка разходка из парка. Той остана очарован от градината, възприемайки само външната ѝ красота, логичният му практичен ум не бе в състояние да оцени романтиката на нюансите и уханията, виждаше единствено розите и здравеца. Появяването на стария градинар го развесели, а необятната гледка, разкриваща се от тераса леко го смути. По неговите думи той предпочиташе няколко къщи или поне светофар. Сиренити леко поклати глава, внезапно осъзнала колко малко неща я свързват с мъжа, с когото бе прекарала толкова много месеци.

Тони обаче бе преизпълнен с благоговение пред господарката на замъка. Никога не бил срещал жена като баба ѝ, сподели той с огромно уважение. Тя била невероятна, каза той и Сиренити безмълвно се съгласи, макар може би по различни причини. Изглеждаше достойна за трон, откъдето снизходително да дава аудиенции, била толкова изискана, слушала с такъв интерес всичко, което казвал. О, да, мълчаливо се съгласи Сиренити. Да, скъпи ми наивен Тони, тя прояви огромен интерес. Ала каква бе целта на играта, която бе подхванала?

Когато Тони се настани в стаята си, стратегически избрана, както забеляза Сиренити, възможно най-далече от нейната, тя потърси баба си с оправданието, че иска да ѝ благодари, задето бе поканила Тони да остане.

Седнала зад елегантното писалище в стаята си и заета с кореспонденцията си, контесата посрещна Сиренити с невинна усмивка, която ѝ напомни за котка, току-що погълнала канарчето.

— Заповядай — тя остави химикалката си и я покани да седне на ниското, тапицирано с брокат канапе. — Надявам се приятелят ти да е харесал стаята си.

— Да, бабо, много ти благодаря, че покани Тони да остане да пренощува.

— Но това е естествено, скъпа моя — махна с ръка контесата. — Замъкът е твой дом, както и мой.

— Благодаря, бабо — скромно рече Сиренити, предоставяйки следващия ход на възрастната жена.

— Изключително благовъзпитан младеж.

— Да, наистина.

— Доста привлекателен... — лека пауза — ... и твърде обикновен.

— Да, така е — сговорчиво се съгласи Сиренити, връщайки топката на баба си.

— Винаги съм предпочитала мъжете с по-необичайна външност, излъчващи повече сила и жизненост. Може би... — устните ѝ се извиха в лека усмивка — напомнящи на морски разбойници, ако разбираш какво имам предвид.

— О, да, бабо — кимна Сиренити, вперила наивен поглед в контесата. — Разбирам много добре.

— Добре — сви рамене старицата. — Някои предпочитат по-опитомени мъже.

— Така изглежда.

— Господин Ролинс е много интелигентен и вежлив младеж, изключително логичен и сериозен.

И скупен, безмълвно отбеляза Сиренити, преди да подхвърли раздражено:

— Два пъти на ден помага на старици да пресичат улицата.

— А, получил е добро възпитание — реши контесата, без да обърне внимание на насмешката. — Уверена съм, че Кристоф много ще се радва да се запознае с него.

— Да, сигурно — с почти недоловимо смущение отбеляза Сиренити.

— Но, разбира се — усмихна се контесата. — Кристоф ще прояви голям интерес към един тъй близък твой приятел — контесата умишлено подчерта „близък“ и смущението на Сиренити нарасна.

— Не разбирам защо Кристоф ще бъде преизпълнен с интерес към Тони, бабо.

— А, скъпа моя, сигурна съм, че Кристоф ще остане очарован от твоя господин Ролинс.

— Тони не е моят господин Ролинс — поправи я Сиренити, стана от канапето и приближи към баба си. — И наистина не разбирам какво общо биха могли да имат двамата.

— Не разбираш ли? — невинният въпрос на контесата развесели Сиренити.

— Ти си дяволски хитра, бабо. Какво си намислила?

Сините очи излъчваха детска невинност.

— Сиренити, скъпа моя, нямам представа за какво говориш — Сиренити понечи да отвърне, ала контесата отново надяна царствената си недостъпност. — Трябва да довърша писмата си. Ще се видим довечера.

Заповедта бе кристално ясна и Сиренити бе принудена да напусне стаята с незадоволено любопитство. Необичайно силното затваряне на вратата бе единственият израз на нарастващия ѝ гняв.

Мислите на Сиренити се върнаха към настоящето. Стройната ѝ фигура в бледолилавата дреха постепенно изплува на фокус в огледалото. Тя разсеяно приглади русите си къдрици и прогони намръщеното си изражение. Ще играем много спокойно, каза си тя и си сложи перлени обеци. Ако не се лъжа, аристократичната ми баба ще иска да запали фойерверки тази вечер, ала при мен няма да проблесне и искра.

Тя почука на вратата на Тони.

— Тони, Сиренити е. Ако си готов, ще слезем долу — Тони ѝ извика да влезе и щом отвори вратата, тя зърна високия русокос мъж да се бори с копчетата за ръкавели. — Проблем ли има? — попита тя с широка усмивка.

— Много смешно — намръщи се той. — Не мога да се справя с лявата ръка.

— И баща ми не можеше — рече тя, стоплена от спомена. — Но пък умееше хубавичко да ругае. Удивително е колко много епитети използваше за чифт малки копчета за ръкавели — тя приближи до него

и хвана китката му. — Дай на мен — тя сръчно прокара копчето през ръкавела. — Макар да не знам какво щеше да правиш, ако не бях дошла — поклати глава Сиренити и наведе над ръката му.

— Щях да прекарам вечерта с едната ръка в джоба — отвърна той. — Много вежлива континентална поза.

— О, Тони — тя вдигна очи със сияйна усмивка. — Понякога си много сладък.

Вниманието ѝ привлече лек шум пред вратата и тя извърна глава. Зърна Кристоф, който минаваше по коридора, ала спря за миг при интимната гледка на усмихнатата жена, която закопчаваше ръкавела на мъжа, двете руси глави бяха сведени близо една до друга. Кристоф повдигна вежда и с лек поклон продължи пътя си, а Сиренити смутено се изчерви.

— Кой беше това? — любопитно попита Тони, а тя сведе глава да скрие пламналите си бузи.

— Конт дьо Кергален — отвърна с пресилено равнодушие.

— Съпругът на баба ти?! — изумлението му бе тъй искрено, че Сиренити се разсмя и смущението ѝ се разсея.

— О, Тони, наистина си много сладък — тя го потупа по китката, ръкавелът бе най-сетне закопчан, сетне вдигна към него искрящите си очи. — Кристоф е настоящият конт и е неин внук.

— О — Тони се намръщи замислено. — Значи е твой братовчед.

— Е... Не съвсем — бавно изрече тя. Обясни му заплетената семейна история и своята роднинска връзка с бретонския конт. — Както виждаш — заключи тя, хвана Тони за ръката и го поведе по коридора, — по един заобиколен начин можем да бъдем смятани за братовчеди.

— Целуващи се братовчеди — отбеляза намръщено Тони.

— Не ставай глупав — твърде бързо възрази тя, смутена от спомена за твърдите настойчиви устни върху своите.

И да бе забелязал припрения отказ и поруменелите бузи, Тони не каза нищо.

Двамата влязоха в салона, хванати за ръце и Сиренити усети, че се изчервява още по-силно, зърнала беглия преценяващ поглед на Кристоф. Лицето му бе напълно непроницаемо и младата жена бе обзета от трескаво желание да разгадае мислите зад хладната маска.

Сиренити проследи как погледът му се премести към мъжа до нея, ала остана равнодушен и спокоен.

— А, Сиренити, господин Ролинс — контесата седеше на стол с висока облегалка и богата тапицерия от брокат на фона на огромната камина, олицетворение на кралица, която приема поданиците си. Зачуди се дали мястото е избрано умишлено или случайно. — Кристоф, позволи ми да ти представя господин Антъни Ролинс от Америка, гост на Сиренити — младата жена с ирония отбеляза, че контесата определи Тони като нейна лична собственост. — Господин Ролинс, — продължи старицата, без да нарушава ритъма, — позволете да ви представя вашият домакин конт дьо Кергален.

Титлата бе деликатно подчертана и Кристоф недвусмислено бе определен като господар на замъка. Сиренити хвърли многозначителен поглед към баба си.

Двамата мъже размениха любезности, а Сиренити забеляза извечната рутинна преценка, когато две мъжки кучета претеглят силите на съперника, преди да влязат в битка.

Кристоф поднесе аперитива на баба си, сетне попита какво ще желае Сиренити, преди да се обърне към Тони. Адвокатът поиска вермут като Сиренити, а тя потисна усмивката си, спомнила си, че вкусът на Тони се ограничава до сухо мартини и бренди.

Разговорът течеше гладко, контесата вмъкваше някои факти от миналото на Тони, които той така любезно бе споделил с нея следобед.

— За мен е голямо успокоение да науча, че Сиренити е в такива добри ръце в Америка — отбеляза контесата с блага усмивка и продължи, без да обръща внимание на мрачния поглед, който ѝ хвърли Сиренити. — Вие сте приятели отдавна, нали? — лекото, едва доловимо колебание при думата „приятели“ накара Сиренити да се намръщи още повече.

— Да — отвърна Тони и с обич потупа ръката на Сиренити. — Срегнахме се преди година на едно парти. Помниш ли, скъпа? — усмихна ѝ се той и младата жена бързо изтри намръщеното си изражение.

— Разбира се. На партито у семейство Карсън.

— А сега сте дошли толкова далеч за тъй кратко посещение — усмихна се контесата. — Колко мило, нали, Кристоф?

— Много мило — кимна той и вдигна чашата си.

Ах ти, изкусна хитрушо, непочтително си помисли Сиренити. Знаеш много добре, че Тони е дошъл по работа. Какво си намислила?

— Колко жалко, че не можете да останете по-дълго, господин Ролинс. На Сиренити ѝ е толкова приятно да има компания от Америка. Яздите ли?

— Дали яздя? — удивено повтори той. — Не, боя се, че не.

— Жалко. Кристоф учи Сиренити. Как напредва ученичката ти, Кристоф?

— Много добре, бабо — нехайно отвърна той и премести поглед от баба си към Сиренити. — Тя има вродена наклонност към ездата и след като първоначалната скованост премина — беглата усмивка накара Сиренити да се изчерви при спомена, — напредваме бързо, нали, скъпа?

— Да — съгласи се тя, смутена от ласкавото обръщение след толкова дни на хладна учтивост. — Радвам се, че ме убеди да се науча.

— За мен е удоволствие — загадъчната му усмивка само засили смущението ѝ.

— Може би ти на свой ред ще научиш господин Ролинс, Сиренити, когато ти се удаде възможност — привлече вниманието ѝ контесата и кехлибарените очи се присвиха при невинната забележка.

Нахалница! — кипна вътрешно младата жена. Настройва ги един срещу друг, а мен размахва помежду им като парче месо. Раздразнението се стопи, щом зърна дяволитите пламъчета в сините очи на възрастната жена.

— Може би, бабо, макар че едва ли ще мога толкова бързо да се превърна от ученичка в учителка. С два кратки урока не бих могла да овладея умението до такова съвършенство.

— Но нали ще има и други? — подхвърли контесата и се изправи с неподражаема грация. — Господин Ролинс, ще бъдете ли така добър да ме съпроводите за вечеря?

Тони се усмихна, силно поласкан и пое ръката на контесата, макар че за Сиренити бе напълно ясно кой кого изведе от стаята.

— Е, скъпа — Кристоф приближи до нея и протегна ръка, за да ѝ помогне да се изправи. — Изглежда ще трябва да се задоволите с мен.

— Предполагам, ще мога да го понеса — отвърна Сиренити, без да обръща вниманието на бесните удари на сърцето си, когато ръката му обхвана нейната.

— Твоят американец явно е доста бавен — сговорчиво започна мъжът, като задържа ръката ѝ и смущаващо се извиси над нея. — Познава те повече от година, а още не е станал твой любовник.

Лицето ѝ пламна и тя го изгледа гневно, полагайки усилия да запази достойнството си.

— Наистина, Кристоф, изненадваш ме. Каква непоносимо груба забележка.

— Но вярна — невъзмутимо отвърна мъжът.

— Не всички мъже мислят единствено за секс. Тони е много сърдечен и мил човек, а не надменен като някои други, които бих могла да назова.

Той само се усмихна с влудяваща самоувереност.

— Твоят Тони кара ли пулса ти да препуска както в момента? — палецът му погали китката ѝ. — Или сърцето ти да бие така? — ръката му покри сърцето ѝ, което галопираше като подивял кон, а устните му докоснаха нейните с нежна, продължителна целувка, толкова различна от всички целувки досега, че младата жена замаяно се олюля.

Устните му нежно погалиха лицето ѝ, докоснаха ъгълчето на устата ѝ, задържаха обещанието за прелъстяване. Зъбите нежно захапаха ухото ѝ и тя въздъхна от сладостната болка, разливаща неизразима наслада по кожата ѝ, опияняваща я с наслада и бавно разпалваща се страст. Пръстите му леко се плъзнаха по голия ѝ гръб, докато тя се отпусна в обятията му, устните ѝ търсеха удовлетворение. Той ѝ позволи да вкуси съвсем за кратко устните му, сетне ги притисна към шията ѝ, а ръцете му бавно погалиха гърдите ѝ, сетне се плъзнаха надолу по бедрата.

Тя прошепна името му, чувствайки се напълно безпомощна в прегръдките му, неспособна да удовлетвори копнежа си, жадна за устните, които той ѝ отказваше. Изпълнена единствено с желанието да бъде притежавана, разкъсвана от нужда, която единствено той можеше да удовлетвори, тя го привлече към себе си с безмълвна молба.

— Кажи ми — промълви Кристоф и през мъглата на отмалата, тя долови леката насмешка в гласа му. — Чувал ли те е Тони да мълвиш името му, усещал ли е как костите ти се топят, докато те е притискал в обятията си?

Смаяна, тя рязко се освободи от прегръдката му, гневът и унижението се бореха със страстта ѝ.

— Прекалено сте самоуверен, мосю — промълви задавено. — Не е твоя работа какво изпитвам с Тони.

— Така ли мислиш? — учтиво попита той. — Ще обсъдим това по-късно, хубава ми братовчедке. А сега мисля, че е по-добре да се присъединим към баба и нашия гост — ухили й се той. — Иначе ще се зачудят какво ли ни се е случило.

Изобщо не бяха се разтревожили, забеляза Сиренити, щом влезе в трапезарията заедно с Кристоф. Контесата чудесно забавляваше Тони, като в момента обсъждаха колекцията старинни кутийки на Фаберже, подредена в голям бюфет с огледални стени.

Вечерята започна с крем супа, студена и освежителна, разговорът се водеше на английски от учтивост към Тони. Разговаряха на общи теми и Сиренити постепенно се отпусна, щом супата бе отнесена и бяха сервирани печените омари. Омарът бе самото съвършенство и Сиренити мислено отбеляза, че ако готвачката наистина бе дракон, както се бе пошегувал Кристоф в деня на пристигането й, то бе изключително изкусна кулинарка.

— Предполагам, че майка ти лесно е свикнала с къщата ви Джорджтаун след живота си в замъка — внезапно отбеляза Тони и Сиренити го погледна озадачено.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Има толкова много основни прилики — тъй като тя продължаваше да го гледа с недоумение, мъжът обясни: — Разбира се тук всичко е много по-мащабно, но високите тавани, камините във всяка стая, стила на мебелите. Дори парапетите на стълбищата са подобни. Не може да не си забелязала.

— О, да, сигурно съм забелязала — бавно отвърна тя, — макар да не го бях осъзнала досега — може би, помисли си тя, татко е избрал къщата в Джорджтаун, защото и той е забелязал приликите, а мама е подбрала мебелите по спомените си от детството. Мисълта бе някак успокоителна. — Да, дори парапетите — усмихна се тя. — Толкова обичах да се пързялям по тях от ателието на третия етаж, удрях се в колоната, сетне се плъзгах до първия и се удрях в следващата колона — тя весело се разсмя. — Мама обичаше да казва, че явно и друга част от анатомията ми е толкова твърда като главата ми, за да може да понесе такова наказание.

— Същото казваше и на мен — внезапно отбеляза Кристоф и Сиренити го изгледа изненадано. — О, да, така беше — той отвърна на изненадата ѝ с едно от редките си очарователни усмивки. — Какъв смисъл има да ходиш, когато можеш да се пързалияш?

В съзнанието на Сиренити изплува картината на малкото тъмнокосо момче, което лети надолу по перилата, а майка ѝ, млада и красива, го наблюдава със смях. Тя бавно откликна на усмивката на Кристоф.

Сиренити похапна от суфлето със стафиди, придружено от искрящо шампанско. Усети, че бавно се оттегля от вечерята в топло приятно сияние, без да се включва в непринудения разговор.

Когато се преместиха в салона след вечерята, тя реши да откаже предложението за ликьор или бренди. Сиянието продължи да я обгръща и тя предположи, че поне част от него (бе твърдо решена да не мисли за другата част и бързата опияняваща прегръдка преди вечеря) се дължеше на виното, сервирано с всяко ястие. Никой като че ли не забелязваше замайването ѝ, поруменелите бузи и почти машиналните ѝ отговори. Усети, че сетивата ѝ са почти непоносимо изострени, докато се вслушваше в музиката на гласовете, плътните ниски тонове на мъжете и по-високите тонове на баба ѝ. Тя вдъхна с чувствено удоволствие дима от пурата на Кристоф, който се носеше към нея, изисканите парфюми на жените, погълнати от сладкия аромат на розите, подредени във всички порцеланови вази. Приятно съотношение, реши тя, художничката в нея откликваше и се наслаждаваше на хармонията, на меката завършеност на сцената. Приглушената светлина, вечерният вятър, който леко повдигаше завесите, тихия звън на чашите, оставяни върху масата — всичко се сля в импресионистична картина, запечатана в съзнанието ѝ.

Контесата, великолепно на брокатения си трон, бе централната фигура. Бавно отпиваше ментов ликьор от изящна чаша със златен ръб. Тони и Кристоф, седнали един срещу друг, бяха като ден и нощ, ангел и дявол. Последното сравнение я накара да дойде на себе си. Ангел и дявол? — повтори безмълвно тя и огледа двамата мъже.

Тони — приятния, надежден, предсказуем Тони, който прилагаше възможно най-нежен натиск. Тони с безкрайното търпение и внимателно премислените планове. Какво изпитваше към него?

Привързаност, лоялност, благодарност, задето я бе подкрепил, когато имаше нужда от него. Спокойна, удобна любов.

Погледът ѝ се насочи към Кристоф. Арогантен, властен, вбесяващ, вълнуващ. Той изискваше удовлетворение на желанията си и го получаваше. Надянал бе внезапната си неочаквана усмивка и бе откраднал сърцето ѝ като разбойник в нощта. Той бе непостоянен, а на Тони можеше да се разчита; властен, докато Тони бе покорен. Ала ако целувките на Тони бяха приятни и трогателни, то тези на Кристоф бяха диво опияняващи, разпалваха кръвта ѝ и я отвеждаха в непознат свят на чувственост и страст. А любовта, която изпитваше към него, не бе спокойна и удобна, а бурна и опустошителна.

— Колко жалко, че не свириш на пиано, Сиренити — гласът на контесата я накара да подскочи виновно и я върна в настоящето.

— О, Сиренити свири, госпожо — осведоми я Тони с широка усмивка. — Ужасно, но свири.

— Предател! — весело се усмихна Сиренити.

— Не свириш ли добре? — удивено попита контесата.

— Съжалявам, че отново посрамвам семейството, бабо — извини се Сиренити. — Но не само, че не свиря добре, а свиря непоносимо зле. Дори Тони не може да ме изтърпи, макар да няма никакъв слух.

— И труп не би изтърпял свиренето ти, скъпа — той нежно отметна кичур коса от челото ѝ.

— Съвсем вярно — усмихна се Сиренити, преди да се обърне към баба си. — О, бабо, не гледай тъй изумено — усмивката ѝ угасна, щом срещна хладния втренчен поглед на Кристоф.

— Но Гейл свиреше прекрасно — с недоумяващ жест рече баба ѝ.

Сиренити насочи отново вниманието си към нея и опита да се отърси от ледения взор на Кристоф.

— И тя не можеше да си обясни начина, по който осакатявам музиката, но въпреки безкрайното си търпение, накрая се отказа и ме остави на боите и статива.

— Невероятно! — поклати глава контесата, а Сиренити сви рамене и отпи от кафето си. — След като не можеш да ни посвириш, господин Ролинс вероятно с удоволствие би се разходил из градината

— внезапно предложи тя и се усмихна дяволито. — Сиренити обича да се разхожда из градината на лунна светлина, нали?

— Звучи изкушаващо — съгласи се Тони, преди Сиренити да успее да отвърне.

Младата жена стрелна баба си с многозначителен поглед и се остави да бъде изведена навън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За втори път Сиренити се разхождаше из градината с висок привлекателен мъж и за втори път отчаяно желаше до нея да е Кристоф. Двамата вървяха мълчаливо, наслаждавайки се на свежия нощен въздух и удоволствието да се държат за ръце.

— Влюбена си в него, нали?

Въпросът на Тони наруши тишината с трясък, сякаш бе счупено стъкло. Сиренити спря и изумено вдигна поглед към него.

— Сиренити — той въздъхна и прокара пръст по бузата ѝ. — Чета в теб като в отворена книга. Полагаш неимоверни усилия да го скриеш, но си луда по него.

— Тони, аз... — заекна тя. Чувстваше се виновна и нещастна. — Не съм искала да стане така. Аз всъщност дори не го харесвам.

— Господи — засмя се Тони и направи гримаса.

— Ще ми се мен да не харесваш така. Но всъщност — добави той и повдигна брадичката ѝ, — ти никога не си ме харесвала.

— О, Тони.

— Винаги си била честна с мен, скъпа — увери я той. — Няма за какво да се чувстваш виновна. Мислех си, че ще преодолея съпротивата ти с постоянно настойчиво усърдие — той я прегърна през раменете и двамата навлязоха по-навътре в градината. — Знаеш ли, Сиренити, външният ти вид заблуждава. Приличаш на нежно цвете, толкова крехко, че човек не смее да те докосне от страх да не те пречупи, но всъщност си удивително силна — леко я притисна към себе си. — Никога не залиташ, скъпа. Цяла година чаках да те хвана, но ти не залитна.

— Променливите ми настроения и избухванията ми щяха да те подлудят, Тони — тя въздъхна и се облегна на рамото му. — Не съм жената, от която се нуждаеш, а ако бях опитала да се променя, нищо нямаше да излезе. Накрая щяхме да се намразим.

— Зная. Зная го отдавна, но не исках да го призная — той въздъхна дълбоко. — Когато замина за Бретан, разбрах, че всичко е

свършено. Затова и дойдох; исках да те видя още веднъж — думите му прозвучаха тъй категорично, че тя го погледна изненадано.

— Но ние ще се видим отново, Тони; все още сме приятели. Аз скоро ще се върна.

Той спря отново и срещна погледа ѝ, мълчанието помежду им се проточи.

— Ще се върнеш ли, Сиренити? — извърна се и я поведе обратно към светлините на замъка.

Слънцето топлеше голите ѝ рамене, докато Сиренити се сбогуваше с Тони на следващата сутрин. Той вече се бе сбогувал с контесата и Кристоф, а Сиренити бе излязла заедно с него от хладния салон в топлия вътрешен двор. Малкото рено го чакаше, багажът му вече бе прибран. Той се извърна към нея и хвана ръцете ѝ.

— Бъди щастлива, Сиренити — той леко стисна пръстите ѝ. — Сещай се за мен понякога.

— Разбира се, че ще се сещам за теб. Ще ти пиша да ти съобща кога се връщам.

Той ѝ се усмихна, погледът му се плъзна по лицето ѝ, сякаш запечатваше всеки детайл в паметта си.

— Ще те запомня такава, каквато си днес, с жълта рокля, с танцуващо в косите слънце и извисяващ се зад гърба ти замък — неувяхващата красота на Сиренити Смит със златистите очи.

Мъжът сведе устни към нейните и изведнъж я връхлетя непознато усещане — силно предчувствие, че никога вече няма да го види. Тя обви ръце около врата му и се притисна към него и към миналото. Тони докосна с устни косата ѝ, преди да се отдръпне.

— Довиждане, скъпа — усмихна се и я потупа по бузата.

— Довиждане, Тони. Всичко хубаво — тя откликна на усмивката му, като решително преглътна сълзите, които пареха в очите ѝ.

Проследи го как влиза в колата, махва с ръка и потегля по дългата криволичеща алея. Колата се превърна в малка червена точкица в далечината, а сетне бавно изчезна от погледа ѝ, ала Сиренити остана на място и даде воля на сълзите си. Усети как някой я прегърна през кръста и се извърна. До нея бе застанала баба ѝ, в погледа ѝ се четеше съчувствие и разбиране.

— Тъжно ти е, че той замина, нали, малка моя? — прегръдката бе успокоителна и Сиренити облегна глава на рамото на баба си.

— Да, бабо, много ми е тъжно.

— Но ти не си влюбена в него — беше по-скоро заключение, отколкото въпрос и Сиренити въздъхна.

— Той ми е много скъп — избърса сълзите от бузите си и подсмръкна по детски. — Много ще ми липсва. А сега ще отида в стаята си и хубаво ще си поплача.

— Да, много разумно — контесата я потупа по рамото. — Малко неща избистрят ума и пречистват сърцето като един хубав плач — Сиренити топло я прегърна. — Върви, детето ми — контесата я притисна към себе си, сетне се отдръпна. — Върви да скриеш сълзите си.

Сиренити се втурна по каменните стъпала и влезе в хладния замък. Спусна се към витото стълбище и се блъсна в нещо твърдо. Силни ръце я сграбчиха за раменете.

— Хубаво е да гледаш къде вървиш, скъпа — с насмешка подхвърли Кристоф. — Ще се удариш в някоя стена и ще си разбиеш хубавото носле — тя опита да се освободи, ала той без усилие я задържа с едната си ръка, а с другата повдигна брадичката ѝ. Зърна зачервените очи и насмешката в погледа му премина в изненада, загриженост и накрая в безпомощност. — Сиренити? — произнесе името ѝ ласкаво, както никога досега, а нежността в очите му я накара да загуби и малкото самообладание, което ѝ бе останало.

— О, моля те — изрече тя, задавена от отчаяно ридание, — остави ме — опита да се освободи от хватката му, за нищо на света не искаше да рухне напълно, а в същото време копнееше да потъне в прегръдките на този неочаквано нежен мъж.

— Мога ли да направя нещо? — той я задържа, като сложи ръка на рамото ѝ.

„Да, идиот такъв! — изкрещя мозъка ѝ. Обичай ме!“

— Не — отвърна на глас и хукна нагоре по стълбите. — Не, не, не!

Изкази стълбите като златна кошута, преследвана от ловци, стигна до стаята си, отвори вратата, сетне я затръшна след себе си и се хвърли на леглото си.

Сълзите подействаха като вълшебно лекарство. Накрая Сиренити изми лицето си и бе готова да се изправи пред света и бъдещето, което я очакваше. Погледна жълтия плик, който небрежно бе захвърлила на бюрото си.

— Е, май е време да видя какво ми е изпратил стария Баркли — тя неохотно се изправи, приближи до бюрото и взе плика. Хвърли се отново на леглото, счупи печата и изсипа съдържанието върху чаршафа.

Имаше само една страничка върху бланка с внушителния фирмен знак, който извика в съзнанието ѝ образа на Тони, и още един запечатан плик. Тя равнодушно взе чисто напечатаната страница, като се зачуди какъв ли нов формуляр за попълване ѝ бе изпратил семейният адвокат. Щом прочете съдържанието на писмото и напълно неочакваното послание, тя рязко седна в леглото.

„Скъпа госпожице Смит,

Прилагам плик, адресиран до вас, който съдържа писмо от баща ви. Това писмо бе поверено на грижите ми, за да ви го дам само ако се свържете със семейството на майка си в Бретан. Антъни Ролинс ме осведоми, че в момента сте отседнали в замъка Кергален в компанията на баба си по майчина линия, затова проверявам гореспоменатия плик на Антъни, за да ви го предаде възможно най-бързо.

Ако ме бяхте осведомили за плановете си, щях да изпълня желанието на баща ви много по-рано. На мен, разбира се, не ми е известно съдържанието на писмото, но съм сигурен, че посланието на баща ви ще ви донесе утеха.

М. Баркли“

Сиренити остави настрана писмото на адвоката и взе посланието, което баща ѝ бе поверил на неговите грижи. Втренчи се в плика, който бе паднал с лицевата страна към чаршафа, обърна го и сълзи замъглиха очите ѝ, щом зърна познатия почерк. Тя счупи печата.

Писмото бе написано със смелия четлив почерк на баща ѝ.

„Скъпа моя Сиренити,

Когато четеш това писмо, двамата с майка ти вече няма да бъдем с теб и се моля да не скърбиш твърде силно, защото любовта, която изпитваме към теб, остава истинска и силна като самия живот.

Като пиша това, ти си на десет години, вече си копие на майка си, толкова невероятно красива, та вече се безпокоя за момчетата, които ще трябва да отблъсквам един ден. Наблюдавах те тази сутрин, докато седеше спокойно (доста необичайно занимание за теб, защото съм свикнал по-скоро да те виждам как караш летни кънки по тротоарите с ужасяваща скорост или пък необмислено да се пързалиш по парапетите, докато си ожулиш кожата). Ти седеше в градината с моя скицник и молив, рисуваше напрегнато и съсредоточено цъфналите азалии. В този момент осъзнах, едновременно с гордост и отчаяние, че си пораснала и няма винаги да бъдеш малкото ми момиченце, което се намира в пълна безопасност, защитено от майка си и мен. Тогава си дадох сметка, че трябва да опиша събитията, които може би един ден ще ти се наложи да разбереш.

Ще дам на стария Баркли (лека усмивка се появи на устните на Сиренити, като отбеляза, че адвокатът е бил известен с това прозвище преди толкова много години) указания да запази това писмо за теб, докато баба ти, или някой друг член от семейството на майка ти, се свърже с теб. Ако това не се случи, няма да се наложи да бъде разкрита тайната, която двамата с майка ти пазим вече повече от десетилетие.

Рисувах по улиците на Париж в целия блясък на пролетта, влюбен в града, без да изпитвам нужда от друга любовница, освен моето изкуство. Бях много млад и боя се, много напрегнат. Запознах се с един мъж, Жан-Пол льо Гоф, който бе впечатлен от моя, както той се изрази, необработен младежки талант. Нае ме да рисувам портрет на годеницата му като сватбен подарък за нея и уреди да замина за Бретан и да отседна в замъка Кергален.

Животът ми започна от мига, в който влязох в онази огромна зала и за първи път зърнах майка ти.

Нямах никакво намерение да действам съобразно с любовта, която изпитах от първи миг, в който я видях, нежен ангел със слънчеви коси. С цялото си същество се постарях да поставя изкуството си на първо място. Аз щях да я рисувам; тя принадлежеше на моя покровител; тя принадлежеше на замъка. Тя беше ангел, аристократка с фамилно родословно дърво откакто свят светува. Повтарях си всички тези неща стотици пъти. Джонатан Смит, неизвестен художник, нямаше право да я притежава дори в мечтите си, какво остава за реалността. Понякога, докато правех предварителните скици, бях сигурен, че ще умра от любов по нея. Казах си, че трябва да си тръгна, да измисля някакво извинение и да замина, ала не намерих смелост да го сторя. Сега благодаря на Бога за това.

Една вечер, докато се разхождах в градината, се натъкнах на майка ти. Реших да се отдалеча, преди да съм нарушил усамотението ѝ, но тя ме чу и когато се извърна, зърнах в очите ѝ това, за което не бях дръзнал и да мечтая. Тя ме обичаше. Бих закрепчал от радост, ала съществуваха толкова много препятствия. Тя бе сгодена, бе поела морално задължение да се омъжи за друг. Нямахме право да се обичаме. Нима някой се нужда от право да обича, Сиренити? Някои биха ни осъдили. Моля се ти да не го сториш. След множество разговори и сълзи, ние въстанахме срещу това, което някои биха нарекли право и чест и се оженихме. Гейл ме помади да запазим брака си в тайна, докато намери подходящ начин да съобщи на Жан-Пол и майка си. Аз исках целият свят да разбере, ала се съгласих. Тя се бе лишила от толкова много неща заради мен, не можех да ѝ откажа нищо.

Докато чаках, се появи още по-тревожен проблем. Контесата, твоята баба, притежаваше мадона на Рафаело, изложена на видно място в салона. Както ме осведоми контесата, тази картина принадлежала на семейството ѝ поколения наред. След Гейл, тя ценеше тази картина повече

от всичко. За нея тя като че ли символизираше приемствеността в семейството ѝ, сигнален огън, останал да гори след ада на войната и опустошението. Бях разглеждал картината отблизо и подозирах, че е фалшификат. Не казах нищо, тъй като отначало си мислех, че самата контеса е поръчала копие, което ѝ е било нужно. Германците бяха взели толкова много от нея — съпруг, дом — че може би бяха отнесли и оригиналната картина на Рафаело. Когато тя обяви, че е решила да дари картината на Лувъра, за да сподели величието ѝ, се смразих от страх. Бях се привързал към тази жена, към гордостта и решителността ѝ, към елегантността и достойнството ѝ. Нямах желание да я видя наранена и си дадох сметка, че тя смята картината за автентична. Давах си сметка, че скандалът ще измъчи Гейл, ако картината бъдеше отхвърлена като фалшификат, и щеше да унищожи контесата. Не можех да позволя това да се случи. Предложих да почистя картината, за да я огледам повнимателно и се чувствах като предател.

Отнесох картината в ателието си в кулата и щом я разгледах отблизо, в мен не остана никакво съмнение, че е добре изработено копие. Дори тогава не знаех какво щях да направя, ако не бях намерил писмото, скрито зад рамката. Писмото бе признание от първия съпруг на контесата, вик на отчаяние заради измамата, която бе извършил. Той признаваше, че е загубил цялото си имущество и имуществото на съпругата си. Бил потънал в дългове и тъй като решил, че германците ще победят Съюзниците, уредил да продаде картината на Рафаело на тях. Поръчал да бъде направено копие и заменил оригинала без знанието на контесата, смятайки, че парите ще му помогнат да преживее трудностите на войната, а сделката с германците ще запази имотите му в безопасност. Твърде късно той съжалил за стореното, скрил признанието в рамката на копието и отишъл да се изправи срещу хората, с които бил сключил сделката с надеждата да върне парите. Бележката

свършваше с разкриване на намеренията му и молба за прошка в случай, че усилията му останат неуспешни.

Щом прочетох писмото, Гейл влезе в ателието; не бях се сетил да заключа вратата. Невъзможно бе да скрия реакцията си, нито пък писмото, което все още държах в ръка, и бях принуден да споделя товара с човека, когото най-много исках да предпазя. В онзи момент, в уединената стая в кулата, открих, че жената, която обичах, притежаваше по-голяма сила от повечето мъже. Тя искаше на всяка цена да скрие от майка си това, което бе узнала. Смяташе, че контесата непременно трябва да бъде предпазена от унижението и от новината, че картината, която толкова ценеше, е обикновен фалшификат. Изготвихме план да скрием картината, да направим така, че да изглежда сякаш е била открадната. Може би не бяхме прави. И до ден-дневен не знаях дали постъпихме както трябваше; но за майка ти нямаше друг път. И тъй, делото бе сторено.

Плановите на Гейл да каже на майка си за нашия брак скоро се превърнаха в реалност. За своя безкрайна радост тя разбра, че носи нашето дете, ти, плодът на нашата любов, който щеше да се превърне в най-ценното съкровище в нашия живот. Когато Гейл каза на майка си за брака ни и за бременността си, контесата изпадна в ярост. Нейно право бе да постъпи така, Сиренити, а в нейните очи аз бях заслужил омразата, която изпитваше към мен. Бях й отнел дъщерята без нейно знание и с тази постъпка бях опетнил семейната й чест. В гнева си тя се отказа от Гейл, поиска да напуснем замъка и никога повече да не се връщаме. Вярвам, че след време тя щеше да се откаже от решението си; обичаше Гейл най-много от всичко. Ала същия ден тя откри, че картината на Рафаело е изчезнала. Събирайки две и две, тя ме обвини, че съм откраднал дъщеря й и семейното й съкровище. Как бих могъл да отрека? И двете престъпления бяха еднакво тежки, а очите на майка ти ме умоляваха да запазя мълчание. И тъй,

отведох майка ти далеч от замъка, от страната ѝ, от семейството и, от наследството, и я доведох в Америка.

Не говорехме за майка ѝ, тъй като това ни носеше само болка и изградихме живота си отново, а ти зазdrави връзката помежду ни. Сега имаш историята, а заедно с нея, прости ми, и отговорността. Може би когато прочетеш това, ще бъде възможно да се разкрие цялата истина. В противен случай нека остане скрита както е скрит фалшификатът, далече от света, с нещо безкрайно по-ценно върху себе си. Постъпи, както ти подсказва сърцето.

Твой любящ баща“

Сълзите капеха по писмото още от самото му начало, а щом го прочете, Сиренити ги избърса и пое дълбоко въздух. Изправи се, приближи до прозореца и се взря в градината, където родителите ѝ за първи път бяха разкрили любовта си.

— Какво да правя? — промърмори, все още стиснала писмото в ръка. Ако го бях прочела преди месец, щях да отида с него право при контесата, ала сега не зная, помисли си тя.

За да изчисти името на баща си, щеше да се наложи да разкрие тайна, пазена в продължение на двайсет и пет години. Дали щеше да постигне нещо, като разкажеше историята, или щеше да заличи доброто, което бе сторено с цената на такива жертви от страна на родителите ѝ? Баща ѝ я бе посъветвал да се вслуша в сърцето си, ала то бе тъй изпълнено с любов и болка от неговото писмо, че тя не чуваше нищо, а съзнанието ѝ бе замъглено от нерешителност. Обзе я мимолетен порив да отиде при Кристоф, но бързо го потисна. Ако му се довереше, щеше само да стане още по-уязвима, а раздялата, с която съвсем скоро трябваше да се справи, щеше да е още по-болезнена.

Трябва да помисля, реши тя и няколко пъти пое дълбоко въздух. Трябваше да разсее мъглата, да помисли ясно и внимателно, а когато откриеше отговора, трябваше да се увери, че е правилният.

Както крачеше из стаята, младата жена внезапно спря и трескаво започна да се преоблича. Спомни си свободата и откритостта, които бе почувствала, докато яздеше из горите, а именно от това усещане

имаше нужда сега, за да успокои сърцето си и избистри ума си, реши
тя, докато навличаше джинси и риза.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Конярят посрещна със съмнение молбата ѝ да оседлае Бабет. Възрази, макар и почтително, че тя нямала заповед от конта да излезе на езда и Сиренити за първи път използва аристократичния си произход и надменно го осведоми, че като внучка на контесата, нарежданията ѝ трябва да се изпълняват безпрекословно. Конярят се подчини с леко мърморене на бретонски. Сиренити скоро яхна вече познатата кобила и пое по пътеката, която Кристоф бе избрал за първия урок.

Гората бе тиха и я изпълни със спокойствие. Тя прогони всички мисли от съзнанието си с надеждата, че щом намери място, отговорът сам ще се появи. Известно време язди в равнин, беше ѝ съвсем лесно да контролира животното, докато се чувстваше част от него. Ала не успя да се приближи до разрешаването на проблема и подкара Бабет в галоп.

Препускаха бързо, вятърът отмяташе косите от лицето ѝ и я потапяше отново в усещането за свобода, което търсеше. Писмото на баща ѝ бе пхнато в задния ѝ джоб и тя реши да поизпъди до хълма, откъдето се откриваше гледка към селото и да го прочете още веднъж, надявайки се да намери мъдростта да вземе правилното решение.

Някой изкрещя зад гърба ѝ и тя се извърна на седлото.

Кристоф приближаваше, яхнал черния жребец. Щом Сиренити се извърна, краката ѝ рязко докоснаха хълбоците на кобилата, която прие това като команда и се спусна в бърз галоп. Сиренити едва не падна от изненада и с мъка успя да се задържи на седлото, докато конят бързо препускаше по пътеката. Отначало цялото ѝ внимание бе насочено върху проблема да остане на седлото, и през ум не ѝ мина да спре кобилата. Преди мозъкът ѝ да осъществи връзка с ръцете и да им даде идеята да дръпнат юздите, Кристоф се изравни с нея. Протегна ръка и дръпна юздите ѝ с поток от ругатни на различни езици.

Бабет кротко спря, а Сиренити с облекчение затвори очи. В следващия момент бе хваната през кръста и безцеремонно свалена от

седлото, а очите на Кристоф прогаряха нейните.

— Какво се надяваш да постигнеш, като бягаш от мен? — попита той и я разтърси като парцалена кукла.

— Не бягах — възрази тя през тракащи зъби. — Сигурно съм изплашила коня, като се обърнах — облекчението ѝ скоро бе заменено от гняв. — Това нямаше да се случи, ако не беше тръгнал да ме преследваш — тя опита да се освободи, ала хватката му се стегна болезнено. — Причиняваш ми болка! — рече гневно. — Защо трябва непрестанно да ми причиняваш болка?

— Счупеният врат боли много по-силно — заяви той и я повлече по пътеката далеч от конете. — Това щеше да ти се случи. Как може да излизаш да яздиш без придружител?

— Без придружител? — със смях повтори тя и рязко се дръпна от него. — Колко старомодно. Нима на жените в Бретан не им е позволено да яздят без придружител?

— Не и на жените без мозък — яростно отвърна той, — които са се качвали на кон само два пъти през живота си.

— Справях се много добре, преди да се появиш — отметна глава тя. — А сега си върви и ме остави на мира — видя как очите на мъжа се присвиха и той пристъпи към нея. — Върви си! — извика тя и отстъпи назад. — Искам да остана сама. Трябва да премисля разни неща.

— Ще ти дам нещо друго, върху което да помислиш.

Той бързо я сграбчи за врата и отне дъха ѝ с устните си. Младата жена безуспешно опита да го отблъсне, борейки се едновременно с него и с вихреното замайване, което замъгляваше съзнанието ѝ. Мъжът я хвана за раменете и я отдалечи от себе си, пръстите му се впиха в плътта.

— Достатъчно! Стига! — той я разтърси отново и Сиренити прочете по лицето му, че аристократът е изчезнал и е останал само мъжът. — Желая те. Желая това, което никой мъж досега не е имал... И в името на Бога, ще те имам.

Той я грабна в прегръдките си, Сиренити се бореше, завладяна от див примитивен страх, удрияйки гърдите му, както уловена птичка се блъска в решетките на клетката си, ала мъжът продължи да крачи спокойно и уверено, сякаш носеше послушно дете, а не уплашена жена.

Сетне тя се озова на земята, мъжът я притисна с тяло, устните му яростно се впиха в нейните, протестите ѝ бяха като малка вълничка, причинена от камъче, хвърлено в океана. С бързо свирепо движение блузата ѝ бе разтворена и мъжът завладя голата ѝ кожата с грубите си пръсти, ласките му бяха изпълнени с отчаяната нужда, която заглуши всяка мисъл за съпротива, всяко желание за борба.

Съпротивата се превърна в настойчива молба, устните ѝ жадно потърсиха неговите; ръцете, които го отблъскваха, сега го привлякоха по-близо. Потънала във вихъра на страстта, тя се наслаждаваше на допира на мъжа, тялото ѝ се раздвижи във вечния ритъм на инстинкта. Ръцете му се плъзгаха по голата плът и оставяха огнени дири, устните му следваха пламъците, като отново и отново се връщаха да пият от нейните. Жаждата му се усилваше с всяка глътка, страстта му я отвеждаше в нов вечен свят на границата между рая и ада, където можеха да съществуват само един-единствен мъж и една-единствена жена.

Отвеждаше я все по-дълбоко и по-дълбоко, докато удоволствието и болката се сляха в невероятно всепоглъщаща нужда. Безпомощна пред заслепяващата страст, тя тръпнеше все по-силно и по-силно, докато мъжът я водеше все по-далече от познатото и все по-близо до неочакваното. Със стон, примесен със страх и желание, пръстите ѝ се впиха в раменете му, сякаш искаше да се задържи да не политне във вечната празнота.

Устните му внезапно се отдръпнаха от нейните, мъжът притисна за миг буза към челото ѝ, сетне вдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Пак ти причинявам болка — въздъхна, претърколи се и легна по гръб до нея. — Хвърлих те на земята и едва не те обладах като варварин. С теб ми е трудно да контролирам първичните си инстинкти.

Тя бързо седна и с треперещи пръсти започна да закопчава блузата си.

— Няма нищо — опита се да го изрече безгрижно, ала не успя. — Нищо не се е случило. Често ми казват колко съм силна. Трябва обаче да смекчиш малко техниката си — продължи да бърби тя, като се стараеше да прикрие болката си. — Женевиер е много по-нежна от мен.

— Женевиер ли? — повтори той, повдигна се на лакът и потърси погледа ѝ. — Какво общо има Женевиер с това?

— С това? О, нищо. Нямам намерение да ѝ казвам каквото и да било за това. Изпитвам само топли чувства към нея.

— Май трябва да разговаряме на френски, Сиренити. Трудно ми е да те разбера.

— Тя е влюбена в теб, идиот такъв! — изстреля тя, без да се съобрази с молбата му за френския. — Каза ми го; дойде да иска съвета ми — овладя истеричните изблици на смях, които напиреха в нея. — Дойде да иска съвета ми как да те накара да я видиш като жена наместо като дете — обясни тя. — Не ѝ казах какво ти е мнението за мен; тя нямаше да разбере.

— Казала ти е, че е влюбена в мен? — попита мъжът и присви очи.

— Не спомена име — отвърна тя, като ѝ се искаше разговорът изобщо да не бе започвал. — Каза, че цял живот била влюбена в един мъж, а той гледал на нея като на дете. Посъветвах я просто да му каже, че е жена и... Защо се смееш?

— Помислила си, че говори за мен? — той отново се отпусна по гръб и избухна в неудържим смях. — Малката Женевиер влюбена в мен!

— Как смееш да ѝ се надсмиваш! Как можеше да бъдеш толкова безчувствен, че да се подиграваш на някой, който те обича? — той хвана ръцете ѝ, преди да се стоварят върху гърдите му.

— Женевиер не ти е поискала съвет за мен, скъпа — той без усилие я задържа на разстояние. — Говорела е за Иън. Но ти не познаваш Иън, нали, любов моя? — не обърна внимание на яростната ѝ съпротива и продължи с широка усмивка. — Израснахме заедно — Иън, Ив, и аз — а Женевиер ходеше по петите ни като малко кученце. Двамата с Ив останахме нейни „братя“, след като тя се превърна в красива жена, но Иън тя обича с цялото си сърце. През последния месец той бе по работа в Париж и се върна вчера — леко я дръпна за китките и тя падна върху гърдите му. — Женевиер ми се обади тази сутрин да ми съобщи за годежа им. Каза ми също да ти благодаря и сега вече знам защо — ухили се отново той, когато кехлибарените очи се разшириха от учудване.

— Сгодена е? Не си бил ти?

— Да, сгодена е и не, не съм бил аз — сговорчиво отвърна той. — Кажи ми, хубава ми братовчедке, изпита ли ревност, когато си

мислеше, че Женевиер е влюбена в мен?

— Не ставай смешен — излъга тя, като се опита да отдалечи устни от неговите. — Не съм ревнувала повече от Женевиер, отколкото ти от Ив.

— Аха — с едно бързо движение той размени местата им и я погледна в очите. — Така значи. А да ти кажа ли, че едва не умрях от ревност към приятеля си Ив и едва не убих твоя американец Тони? Ти ги даряваше с усмивки, които би трябвало да са за мен. От мига, в който те видях да слизаш от влака, бях загубен, омагьосан и се борих срещу това, както един мъж се бори срещу нещо, което заплашва да го превърне в роб. Може би това робство е свободата — той зарови пръсти в косите ѝ. — О, Сиренити, je t'aime.

Тя преглътна и промълви:

— Би ли го казал пак?

Мъжът се усмихна и нежно я целуна.

— На английски ли? Обичам те. Обикнах те от мига, в който те видях, обичам те много повече сега и ще те обичам до края на живота си — устните му се притиснаха в нейните с нежност, каквато никога досега не бе проявявал. Отдръпнаха се едва когато усетиха влагата на сълзите ѝ. — Защо плачеш? — намръщи се той. — Какво съм направил?

Тя поклати глава.

— Просто те обичам толкова много, а си мислех... — тя се поколеба и въздъхна дълбоко. — Кристоф, вярваш ли, че баща ми е невинен или ме смяташ за дъщеря на крадец?

Той отново се намръщи и я изгледа безмълвно.

— Ще ти кажа това, което знам, Сиренити, и ще ти кажа в какво вярвам. Знам, че те обичам, не само ангелът, който слезе от влака в Ланион, а жената, която опознах. Няма никакво значение дали баща ти е крадец, измамник или убиец. Чух те да говориш за баща си и видях израза в очите ти, когато говориш за него. Не мога да повярвам, че мъж, който е заслужил такава любов и преданост, може да е извършил престъпление. Това е, което вярвам, но то също е без значение; никоя негова постъпка не би могла да промени любовта ми към теб.

— О, Кристоф — прошепна тя и се притисна към него. — Цял живот чаках някой като теб. Има нещо, което трябва да ти покажа —

нежно го отблъсна, извади писмото от джоба си и му го подаде. — Баща ми каза да се вслушам в сърцето си, а сега то принадлежи на теб.

Сиренити седна срещу него, загледана в лицето му, докато четеше и усети невероятно спокойствие, удовлетвореност, каквато не бе изпитвала, откакто бяха загинали родителите ѝ. Изпълваше я любов към този мъж заедно със силно чувство за сигурност, че той ще ѝ помогне да вземе правилното решение. Гората бе спокойна, тиха, чуваше се единствено шепотът на вятъра в листата и птичките, които му отговаряха. За момент, това бе място извън времето, обитавано само от мъж и жена.

Когато прочете писмото, Кристоф вдигна поглед от хартията и срещна очите на Сиренити.

— Баща ти е обичал майка ти много силно.

— Да.

Той сгъна писмото, сложи го в плика, без да откъсва очи от нейните.

— Искан ми се да го познавах. Бях дете, когато той дойде в замъка, а посещението му не продължи дълго.

— Какво би трябвало да направим? — попита, впила очи в неговите.

Той приближи към нея и обхвана лицето ѝ.

— Трябва да вземем писмото и да го покажем на баба.

— Но те са мъртви, а тя е жива. Аз я обичам; не искам да ѝ причиня болка.

Мъжът се наведе и целуна бляскавите ресници.

— Обичам те, Сиренити, по толкова много причини, а ти току-що ми даде още една — той повдигна брадичката ѝ и отново потърси очите ѝ. — Чуй ме сега, любов моя и ми се довери. Баба трябва да види това писмо заради собственото си душевно спокойствие. Тя вярва, че дъщеря ѝ я е предала, откраднала е от нея. Живее с тази мисъл вече двацет и пет години. Това писмо ще я освободи. В думите на баща ти тя ще прочете любовта, която Гейл е изпитвала към нея и нещо, също тъй важно, ще види любовта, която баща ти е изпитвал към дъщеря ѝ. Той е бил честен човек, но е живял със знанието, че майката на съпругата му го смята за крадец. Време е да освободим всички.

— Добре — съгласи се тя. — Щом казваш, че така трябва да постъпим, така и ще направим.

Той се усмихна, хвана ръцете ѝ и ги целуна, преди да ѝ помогне да се изправи.

— Кажи ми, братовчедке — на устните му отново се появи познатата подигравателна усмивка, — винаги ли ще правиш каквото кажа?

— Не — отвърна тя и енергично поклати глава. — В никакъв случай.

— А, така си и мислех — той я поведе към конете. — Животът няма да е скучен — пое юздите на кобилата, а Сиренити яхна животното без негова помощ. Мъжът се намръщи и ѝ подаде юздите. — Ти си обезпокоително независима, твърдоглава и импулсивна, но аз те обичам.

— А ти — отбеляза тя, щом мъжът пристъпи към жребеца, — си арогантен, деспотичен и вбесяващо самоуверен, но аз също те обичам.

Двамата стигнаха конюшнията. След като повериха конете на грижите на коняря, поеха към замъка, хванати за ръце. Щом приближиха входа към градината, Кристоф спря и се извърна към младата жена.

— Трябва сама да дадеш писмото на баба, Сиренити.

Извади плика от джоба си и ѝ го подаде.

— Да, зная — сведе поглед към плика, щом мъжът го постави в ръката ѝ. — Но ти ще бъдеш с мен, нали?

— Да, малката ми — той я грабна в обятията си. — Ще бъда с теб.

Впи устни в нейните, а тя обви ръце около врата му, докато целувката ги погълна изцяло и те забравиха за света около тях.

— Е, деца мои — думите на контесата развалиха магията и двамата се извърнаха към нея. — Решили сте да престанете да се борите срещу неизбежното.

— Винаги си била много прозорлива жена, бабо — отбеляза Кристоф и повдигна вежда. — Но смятам, че щяхме да се справим и без твоята безценна помощ.

Старицата елегантно сви рамене.

— Но можехте да загубите твърде много време, а времето е твърде ценна стока.

— Да влезем вътре. Сиренити иска да ти покаже нещо.

Тримата влязоха в салона и контесата се настани на стола си, подобен на трон.

— Какво имаш да ми покажеш, малката ми?

— Бабо — започна Сиренити и застана пред контесата, — Тони ми донесе документи от моя адвокат. Не си дадох дори труда да ги отворя, преди той да си тръгне, ала когато го сторих, открих, че са много по-важни отколкото предполагах — тя протегна писмото. — Преди да прочетеш това, искам да знаеш, че те обичам — старицата понечи да заговори, ала Сиренити припряно продължи: — Обичам Кристоф и преди да прочете писмото, което ти давам, той каза, че също ме обича. Не мога да ти опиша колко чудесно бе да знам това, преди да е видял писмото. Решихме да го споделим с теб, защото те обичаме.

Тя подаде писмото на старицата и се отпусна на канапето. Кристоф се настани до нея и я хвана за ръката, докато чакаха.

Сиренити отмести поглед към портрета на майка си, очите, които срещнаха нейните, бяха изпълнени с радост и щастие, издавайки влюбената жена.

И аз я открих, мамо, безмълвно изрече тя, всепоглъщащата радост от любовта и я държа в ръката си.

Тя сведе очи към ръцете им, бронзовите пръсти бяха преплетени с алабастровите, рубиненият пръстен, който бе принадлежал на майка ѝ блестеше сред контрастиращите цветове. Сиренити се взря в пръстена на собствената си ръка, сетне вдигна очи към копието на ръката на майка си и прозря истината. Контесата стана от стола и прекъсна мислите на Сиренити.

— В продължение на двайсет и пет години не съм била права по отношение на този мъж и дъщерята, която обичах — думите бяха изречени тихо и старицата се извърна към прозореца. — Гордостта ми ме заслепи и вкамени сърцето ми.

— Нямало е как да знаеш, бабо — отвърна Сиренити, загледана в изправения гръб. — Те просто са искали да те предпазят.

— За да ме предпазят от новината, че съпругът ми е бил крадец, и от унижението на публичния скандал, баща ти е позволил да бъде заклеен, а дъщеря ми се отказа от наследството си — тя приближи отново към стола и се отпусна уморено. — От думите на баща ти блика голяма любов. Кажи ми, Сиренити, дъщеря ми беше ли щастлива?

— Виждаш очите, както ги е нарисувал баща ми — посочи тя към портрета. — Тя винаги изглеждаше така, както изглежда тук.

— Как бих могла да си простя за това, което сторих?

— О, не, бабо — Сиренити стана и коленичи пред старицата, пое нежните ѝ ръце в своите. — Не ти дадох писмото, за да увеличи скръбта ти, а за да я стопя. Ти прочете писмото; виждаш, че не те обвиняват за нищо; двамата умишлено са те накарали да повярваш, че са те предали. Може да не са били прави, но стореното е сторено и не може да бъде върнато обратно — тя леко стисна ръцете на баба си. — Аз ти казвам, че не те обвинявам за нищо и те умолявам, заради мен, остави чувството за вина да умре.

— О, Сиренити, мое мило дете — в гласа на контесата се долавяше неизразима нежност. — Добре — рязко рече тя и отново изправи рамене. — Ще си спомняме само щастливите мигове. Ти ще ми разкажеш повече за живота на Гейл с баща ти в Джорджтаун и така отново ще ги доведеш близо до мен, нали?

— Разбира се.

— Може би един ден ще ме заведеш в къщата, където си отраснала.

— В Америка? — шокирано попита Сиренити. — Няма ли да те е страх да пътуваш из такава нецивилизована страна?

— Отново се държиш непочтително — царствено изрече контесата и стана от стола. — Започвам да се убеждавам, че чрез теб ще опозная много добре баща ти — тя поклати глава. — Само като си помисля какво ми струваше тази картина! Доволна съм, че съм се отървала от нея.

— Все още имаш копието — поправи я Сиренити. — Знам къде е.

— Откъде знаеш? — попита Кристоф, заговорил за първи път, откакто бяха влезли в стаята.

Тя се извърна към него и се усмихна.

— Пише го в писмото, но не го разбрах веднага. Сетих се едва когато седяхме тук заедно и ти държеше ръката ми. Виждате ли това? — тя протегна ръка и им показва рубинения пръстен. — Беше на майка ми, същият, който носи на портрета.

— Забелязах пръстена на портрета — бавно отбеляза контесата, — но Гейл нямаше такъв. Реших, че баща ти го е нарисувал само за да

бъде в тон с обещите.

— Тя имаше пръстена, бабо, това е годежният ѝ пръстен. Винаги го носеше на лявата си ръка заедно с венчалната халка.

— Но какво общо има това с копието на картината на Рафаело?
— намръщено попита Кристоф.

— На картината тя носи пръстена на дясната си ръка. Баща ми никога не би направил такава грешка в детайл, освен ако не го е сторил нарочно.

— Възможно е — промърмори контесата.

— Зная, че е там; споменава се в писмото. Той казва, че е я е скрил, покрил я е с нещо безкрайно по-ценно. За него не съществуваше нищо по-ценно от мама.

— Да — съгласи се контесата и се вгледа в портрета на дъщеря си. — Не би могло да съществува по-сигурно скривалище.

— Имам предложение — започна Сиренити. — Мога да изчистя някое ъгълче; тогава ще бъдеш сигурна.

— Не — поклати глава баба ѝ. — Не, няма нужда. Няма да позволя да развалиш и сантиметър от творбата на баща ти, дори отдолу да имаше оригинална картина на Рафаело — тя се обърна към Сиренити и вдигна ръка към бузата ѝ. — Тази картина, Кристоф и ти, детето ми, сте моите съкровища сега. Нека всичко си остане така. Там ѝ е мястото — с усмивка се извърна обратно към внуците си. — Сега ще ви оставя. Влюбените трябва да се радват на усамотението си.

Тя излезе с величието на кралица, а Сиренити я сподире с поглед, изпълнен с възхищение.

— Великолепна е, нали?

— Да — сговорчиво се съгласи Кристоф и притегли Сиренити в прегръдките си. — И много мъдра. Не съм те целувал повече от час.

След като с голямо задоволство поправиха пропуска, мъжът сведе очи към нея с обичайната си самоувереност.

— След като се оженим, любов моя, ще поръчам да нарисуват портрета ти и ще прибавя още едно съкровище към замъка.

— Да се оженим? — намръщено повтори Сиренити. — Никога не съм се съгласявала да се омъжа за теб — тя го отблъсна, макар и неохотно. — Не може просто да ми наредиш да го сторя; жените искат да чуят молба.

Той я привлече към себе си и я целуна силно и настойчиво.

— Какво казваше, братовчедке? — попита, щом я освободи.
Тя го изгледа мрачно, ала ръцете ѝ се обвиха около врата му.
— Никога няма да бъда аристократка.
— Да не дава Господ — искрено се съгласи той.
— Ще се караме често и аз непрестанно ще те вбесявам.
— Очаквам го с нетърпение.
— Много добре — рече тя, като с мъка сдържа усмивката си. —
Ще се омъжа за теб... при едно условие.
— И какво е то? — въпросително се повдигна веждата му.
— Че тази вечер ще се разходиш с мен в градината — тя се притисна към него. — Омръзна ми да се разхождам на лунна светлина с други мъже и да ми се иска да съм с теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.